

Η ΝΕΟΤΗΤΑ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 11 (62)
16 ΔΕΚΕΜΒ. 1939 Δ

Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικὸν Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὁπότε
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀνατελεροῦμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 2.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' δροσος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΛΗΜΝΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀρ. Τεύχ. 11—16 Δεκεμβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν & μαθητῶν μελῶν	Μη
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ. 160—	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	» 80—	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» 40—	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Αἰρ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λιρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητες) καὶ
Σχολικὰς Ἐφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνετε ἀποδείξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ Συνταγματάρχου ἑ.δ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3 1/2 % μέχρι δραχμῶν 125.000.—

ΟΥΦΕΩΣ πρὸς 3 % ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3 1/2 %—4 1/2 %

Ὁ τόκος τοῦ Ταμιευτηρίου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἀπασα αἱ καταθέσεις εἶναι
ἐξ ὁλοκλήρου ἠγγυημένα ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπηλλαγμένα τελῶν χαρτοσήμου.

Μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποταμίευσις.

ΦΑΛΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΦΑΛΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ! Ἀποταμιεύετε καὶ καταθέτετε τὰς οἰκονομίας σας εἰς τὸ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Οὕτω προετοιμάζετε μίαν καλλιτέραν αὖριον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ συμβάλλετε συγχρόνως εἰς τὴν
ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας τῆς Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34
35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΟΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἐσωτερικοῦ μέχρι Δραχμῶν . . .	100.000.—		Κεφάλαιον Καταθετῶν . . .	Δραχ. 3.300.000.000
Ἐξωτερικοῦ » » . . .	500.000.—		» Ἀποθεματικῶν . . .	280.000.000

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς
ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους.

Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.

Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατ' ἀνάγκην εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.

Οἱ κουμπαράδες τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου εἶναι τὸ καλύτερον καὶ προσφορώτερον μέσον
οἰκονομίας.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ	ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 Ἰουνίου 1939)	» 10.665.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Δέχεται καταθέσεις πάσης φύσεως εἰς δραχμάς. Ἀγοράζει καὶ πωλεῖ μετοχὰς καὶ διυλόνιας εἰς τὰ ἐν
Ἀθήναις Χρηματιστήριον διὰ λογαριασμὸν τρίτων. Παρέχει δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ δημοσίων χρεωγρά-
φων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἐταιρειῶν. Δέχεται πρὸς φύλαξιν χρηματογράφα παντὸς εἴδους. Ἐκμι-
σθοὶ χρηματοκιβώτια πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

Δύο τελεταί, πού καί αἱ δύο διεξήχθησαν τήν περασμένην ἑβδομάδα καί παρηκολουθήθησαν ἀπό ἀναρίθμητα πλήθη, ἐζωντάνεψαν εἰς τήν ἑλληνικήν ψυχὴν ὅ,τι ἀγαπητότερον ἔχει, ὅ,τι προσφιλέστερον, τήν ἀγάπην πρὸς τήν θάλασσαν καί τήν ἀφορμὴν τῆς ὑπερφηανείας πού τῆς παρέσχεν ἀναριθμήτους φορὰς διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ἡ μία ἔφερεν εἰς τήν μνήμην τὸ ἔπος τῆς ναυμαχίας τῆς "Ἑλλης καί ἦτο ἡ ἀπότισις τοῦ φόρου τιμῆς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους πού μὲ μικροτέραν δύναμιν ἀλλὰ μὲ τὴν ἡρωϊκὴν τῶν ψυχὴν κατίσχυσαν εἰς τὴν ναυμαχίαν καί κατησφάλισαν τὴν νίκην τῶν βαλκανικῶν συμμάχων· ἡ ἄλλη ἦτο ἡ διαδήλωσις λατρείας πρὸς τὸν θαλασσινὸν ἅγιον πού δὲν λείπει ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον κανενὸς ναυτικοῦ. Ἀλλὰ καί αἱ δύο μαζί τίποτε ἄλλο δὲν ἦσαν ἢ ἡ ἀγνοτέρα ἐκδήλωσις τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς. Θὰ ἐχρειάζετο τάχα νὰ ἐπαναληφθῇ ἐδῶ ποῖον ρόλον παίζει ἡ ἑλληνικὴ ναυτιλία εἰς τὴν σταδιοδρομίαν μας ὡς ἔθνος; Θὰ ἐχρειάζετο νὰ ἐπαναληφθοῦν τὰ τόσα γνωστὰ διὰ τὴν ἡρωϊκὴν ἀνὰ τὴν ὑδρόγειον δραστηριότητα τῶν ἑλληνικῶν πλοίων, ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει εἰς χιλιάδας ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν πρόδον καί εἰς τὸ ἑλληνικὸν Κράτος τεράστια ποσὰ εἰς ὕγιες συνάλλαγμα. Τὰ ξεύρομεν ὅλοι, ὅπως ξεύρομεν ὅτι καί τὴν ἐποχὴν ἀκόμη πού διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγων μόλις ἑβδομάδων ἀνέπτυσσεν ἡ «Νεολαία», ἡ Ἑλλάς τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας εἶχε παῦσαι νὰ εἶναι, φαινομενικῶς, γεωργικὴ κατὰ πρῶτον λόγον χώρα, πάλιν τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα διέσχισαν, εἴτε μὲ ἰστίαι μόνον, εἴτε καί μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀτμοῦ, τὰ νερὰ τῆς Μεσογείου καί τοῦ Εὐξείνου καί πρὸ ἀρκτετῶν ἤδη δεκαετηρίδων τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν σκάφος διέπλευσε τὸν Ἀτλαντικὸν διὰ νὰ ριπισθῇ ἡ ἑλληνικὴ κυανόλευκος εἰς τὸν πρῶτον λιμένα τοῦ Νέου Κόσμου.

Καί τὸ ἴδιον συνέβαιεν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς κάθε ἐποχὴν καί εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας. Ὁ "Ἕλλην ὑπῆρξεν ὁ κατ' ἐξοχὴν ναῦτης καί χωρὶς τὴν θάλασσαν ὡς στοιχεῖον τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, ἀσφαλῶς, ἴσως ἢ ἀνθρωπότης νὰ μὴ εἶχε φθάσει ἐκεῖ πού ἔχει φθάσει σήμερον ἢ νὰ ἔφθανε πολὺ ἀργότερον. Τὴν θάλασσαν ὡργάνων αἱ ἑλληνικαὶ τριῆρεις διὰ νὰ πλουτίσουν τὴν μητρόπολιν, ἀλλὰ καί νὰ ἐκπολιτίσουν λαοὺς καί νὰ εὐρύνουν τοὺς ὁρίζοντας τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Ἡ θάλασσα ὑπῆρξε τὸ πρῶτον στοιχεῖον, μετὰ τὴν γεωργίαν, πού κατέκτησε τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν, ἡ μεγάλη λεωφόρος πού διέκλάδισε τὴν ἑλληνικὴν ἱκμάδα καί σοφίαν πρὸς τρεῖς ἡπείρους. Τὴν ἐποχὴν πού βάρβαροι ἀκόμη λαοὶ κατῴκουν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς Εὐρώπης ὁ Πυθέας ὁ Μασσαλιώτης ἐξέπλεεν ἀπὸ τὴν φωκικὴν ἀποικίαν, κατ' ἐντολὴν τῶν πατριωτῶν του, καί χωρὶς τὴν βοήθειαν ναυτικῶν ὀργάνων ἢ χαρτῶν ἔσχιζε τὰ ἴδια νερὰ εἰς τὰ ὁποῖα χαλύβδινοι κολοσοὶ εὐρίσκουν καί σήμερον ὕγρον τάφον καί ἔφθανεν εἰς τὰς πολικάς ζώνας διὰ ν' ἀντικρύσῃ μαζί

μὲ τοὺς μεσογειακοὺς συντρόφους του, τοὺς ἀνατεθοαυμένους ὑπὸ τὰς ζωογόνους ἀκτῖνας τοῦ λαμπροτέρου ἡλίου, τὴν ἀπέραντον ἐρημίαν τῶν πολικῶν πάγων, εἰς τοὺς ὁποίους προσέκρουαν αἱ κῶπαι. Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ὁ μέγας ναύαρχος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ Κοῆς Νέαρχος, ἐπραγματοποιεῖ ὑπὸ τὸ συνεχὲς θάμβος τῶν πληρωμάτων τὸν περίπλου τῆς Ἰνδικῆς καί ἤνοιγεν εἰς τὸ ἐμπόριον τὸν νέον δρόμον, πού ἔφερε πρὸς τὴν ἀκμὴν καί τὴν εὐημερίαν τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀς προσέξωμεν ἀκόμη τὴν ἱστορίαν. Θὰ ἴδωμεν ὅτι ἡ παρακμὴ τοῦ Βυζαντίου ἀρχίζει ἀπὸ τὴν στιγμήν πού οἱ ὑπερήφανοι στόλοι τῆς Βασιλίδος δὲν ἐξέπλεαν ὅπως ἄλλοτε· ἀπὸ τὴν στιγμήν πού δὲν ἔθαυματούργει πλέον τὸ ὕγρον πῦρ· ἀπὸ τὴν στιγμήν πού ἡ κυριαρχία τοῦ Αἰγαίου καί τῆς Μεσογείου εἶχεν ἐκφύγει τῶν ἑλληνικῶν χειρῶν. Ἀπὸ τὴν ὥραν, ἀκριβῶς, ἐκείνην τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ὑπόδουλον. Καί ὑπὸ τὸν ζυγὸν διῶκε ἀκόμη ὁ Ἕλληνισμός δὲν ἔχασε τὰς ναυτικές του ἰδιότητας καί ἰκανότητας, τὴν λατρείαν του πρὸς τὴν θάλασσαν. Καί πάλιν τὰ ἑλληνικὰ σκάφη διέσχισαν τὰς θαλάσσας, μόνον πού δὲν τὰ ἔσκεπεν ὁ Βυζαντινὸς δικέφαλος, ἀλλ' ἡ ἐρυθρὰ ἡμισέληνος ἢ ὁ μοσχοβιτικὸς δικέφαλος μὲ τοὺς γαυφοὺς δυνεακ. Εἶναι ἓνα ἔπος ὅλη αὐτὴ ἡ δρᾶσις τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ εἰς τὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς. Ἕλληνας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἶχαν τὰ φραγκικὰ σκάφη πού συνέτιψαν τὴν τουρκικὴν δύναμιν εἰς τὴν Ναύπακτον. Ἕλληνας ἐχοσημοποίησαν καί οἱ Ρῶσοι εἰς τὸν Τσεσμέν. Ἀλλὰ Ἕλληνες ἦσαν καί ἐκεῖνοι πού ἀντεμετώπιζαν τελεσφόρως εἰς τὴν Μεσόγειον τοὺς Τουνεζιάνους, Ἀλγερίνους καὶ Μπαρμπερίνους κουρσάρους. Ἕλληνες διέσπων τὸν ἀποκλεισμόν τῶν Ἀγγλῶν κατὰ τοῦ Ναπολέοντος διὰ νὰ τροφοδοτήσουν τὴν Μασσαλίαν. Ἕλληνες ἐπλοήγουν τὰ πρῶτα πλοῖα πού διέπλευσαν τὸν ἰσθμὸν τοῦ Παναμᾶ, ὅταν οὗτος παρεδόθη εἰς τὴν συγκοινωνίαν, καί τὰ συμμαχικὰ ἐμπορικά εἰς τὸν πόλεμον τοῦ 1914 ἐπεδίωκαν νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ ἑλληνικὰ ἀντιτορπιλλικά, διότι ἐγνώριζαν τὴν ἰκανότητα τῶν ἑλληνικῶν πληρωμάτων. Αὐτὴ ἡ ἑλληνικὴ ἐλευθερία δὲν θὰ ἐθεμελιόυτο μὲ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 ἀνδρὸς ὀπῆρχεν ἡ ναυτικὴ παράδοσις καί τὸ ναυτικὸν τῆς Ὑδρας, τῶν Σπετσῶν, τῶν Ψαρῶν, τῆς Κάσου κλπ. Τὸ ἴδιον δὲν θὰ ἐθεμελιόυτο ἡ συμμαχικὴ νίκη κατὰ τὸν πρῶτον Βαλκανικὸν πόλεμον ἀν' ὃ ἑλληνικὸς στόλος δὲν κατάρθωνε νὰ κυριαρχήσῃ τοῦ Αἰγαίου καί ν' ἀποκλείσῃ οὕτω πῶς τὴν δυνατότητα μεταφοράς τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ εἰς τὰ πεδία τῆς Θράκης καί τῆς Μακεδονίας.

Ἡ θάλασσα εἶναι διὰ τὸν Ἕλληνα ζωὴ καί οὐκ ἔνα θεματικὸν ἀπλῶς στοιχεῖον, ὅπως εἰς πλείστοις ἄλλους λαοὺς. Εἶναι πλοῦτος καί ζωντανὴ πάντοτε ὑπόμνησις ὅτι εἰς τὰ ὕγρά της στρώματα ἔγραψαν οἱ Ἕλληνες, ὅλων τῶν αἰώνων καί ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἔπη πού κανένας ἄλλος λαὸς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ.

Χ. Ἀγγ.

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ Η Ε.Ο.Ν.

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἀνακοινωθέν της Κεντρικής Διοικήσεως καὶ ἐφιστῶμεν ἐπ' αὐτοῦ ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν τοῦ Κοινοῦ.

Τὸ ὑπουργεῖον Ἑθνικῆς Παιδείας ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του νὰ τακτοποιήσῃ μίαν ἀνωμαλίαν, ἡ ὁποία ὀφίστατο ἐξ ἀφορμῆς καὶ συμπτώσεως τῶν ὥρων ἀπασχολήσεως τῶν μαθητῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ὑπὸ τῶν σχολείων καὶ ὑπὸ τῶν σχηματισμῶν τῆς Νεολαίας, ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας, καθιέρωσε τὴν Κυριακὴν καὶ τὴν Τετάρτην, ὡς ἡμέρας ἀνηκούσας εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

Πόσον ἦτο ὀρθὴ ἡ ληφθεῖσα ἀπόφασις ἐξηγεῖ εὐγλωττῶς τὸ σχετικὸν ἀνακοινωθέν, ὥστε νὰ παρῇ πᾶν ἰδιαιτέρον σχόλιον.

Ὁ κόσμος τῶν Ἑλλήνων γονέων, ὁ ὁποῖος ἀλλοστὲ ἔχει ἀμεσον ἀντίληψιν τοῦ ληφθέντος μέτρου καὶ τῶν σκοπῶν οὗς τοῦτο ἐξυπηρετεῖ, ἀλλὰ καὶ ἡ ὅλη κοινὴ γνώμη τῆς χώρας θὰ διαπιστώσῃ ἐκ τοῦ ἀνακοινωθέντος ὅτι ἡ στοργὴ καὶ ἡ πρόθεσις ἀρτιώσεως τῆς ἀγωγῆς τῶν νέων ὑπεγέρουσιν καὶ τὸ μέτρον τοῦτο τοῦ ὑπουργείου Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἡ Ἑθνικὴ Ὁργάνωσις τῆς Νεολαίας ἀνακοινεῖ ἐν σχέσει μὲ τὴν ἀπασχόλησιν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν καθ' ἑκάστην Τετάρτην καὶ Κυριακὴν τὰ ἀκόλουθα:

Ἡ καθιέρωσις ἰδιαιτέρως τῆς Τετάρτης, πλὴν τῆς Κυριακῆς, ὡς ἡμέρας ἀπασχολήσεως τῶν μελῶν τῆς Νεολαίας, τῶν φοιτῶντων εἰς τὰ Σχολεῖα ὑπὸ τῶν σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν., ὑπεγορεύθη, κατόπιν μακροτάτης μελέτης, ἐκ τῆς ἀνάγκης προστασίας τῶν νέων καὶ ἐντελεστέρως αὐτῶν διαπαιδαγωγήσεως.

Εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφισβήτησεως ὅτι οἱ μαθηταί, μὴ φοιτῶντες τὴν Τετάρτην εἰς τὰ σχολεῖα, χάνουν ἡμίσειαν μόνον ἡμέραν, καὶ ὅχι ὀλόκληρον, διδασκαλίας τῶν τακτικῶν μαθημάτων των καὶ τοῦτο διότι οἱ μαθηταὶ εἰς ἄλλα μὲν σχολεῖα φοιτοῦν μόνον τὴν πρωΐαν, εἰς ἄλλα δὲ μόνον τὸ ἀπόγευμα... Ἀλλὰ εἰς τὴν πραγματικότητά δὲν χάνουν οὔτε τὰ μαθήματα ἡμισείας ἡμέρας. Καὶ τοῦτο διότι ἐλήφθη πρόνοια, ὥστε, τὰ μὲν θεωρητικὰ μαθήματα, ποῦ δὲν ἀπασχολοῦν κατὰ τὴν Τετάρτην παρά τρεῖς ἢ τέσσαρες τὸ πολὺ ὥρας διδασκαλίας, νὰ κατανεμηθῶν εἰς τὰς ἄλλας ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, εἶται δὲ ὁ μαθητὴς θὰ ἐπιβαρυνθῇ μὲ ἐπὶ πλέον διδασκαλίαν 45' τῆς ὥρας ἡμερησίως, τὰ δὲ τεχνικὰ νὰ ἀναλάβῃ ἐν μέρει ἡ Ε.Ο.Ν. Καθίσταται κατόπιν τοῦτου φανερόν, ὅτι οὐδεμία καθυστέρησις εἰς τὴν σχολικὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ μαθητοῦ ἐπέρχεται διὰ τοῦ ληφθέντος μέτρου. Τοῦναντίον προσερχόμενος εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. διδάσκειται ὠρισμένα πράγματα, ποῦ δὲν θὰ ἐδιδάσκετο εἰς τὸ σχολεῖον, αποκτὰ γνώσεις τὰς ὁποίας δὲν παρέχει τὸ σχολικὸν περιβάλλον καὶ, τὸ σπουδαιότερον, παιδαγωγεῖται σύμφωνα

πρὸς τὰς κατευθύνσεις τοῦ νέου Ἑθνικοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

Οὕτω ἡ Ε.Ο.Ν., πλὴν ἐλαχίστων βαθμοφύρων ποῦ ἀπασχολεῖ καθ' ὅλην τὴν Τετάρτην καὶ Κυριακὴν, καὶ διὰ πολὺ ὀλίγους ποῦ τοὺς χρησιμοποιεῖ καὶ ἄλλας ὥρας τῶν λοιπῶν ἡμερῶν, ἀπασχολεῖ τοὺς ἐκ τῶν μαθητῶν Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγίτισσας τὴν πρωΐαν τῆς Τετάρτης καὶ τοὺς Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανισσῶς τὸ ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης καὶ τὰς Κυριακάς. Ἐπίσης τοὺς ἐργαζομένους ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἀπασχολεῖ καθ' ἑκάστην μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας των, τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἡμέρας ἀργίας.

Εἶναι ἀνάγκη ὅμως νὰ τονισθῇ ἰδιαιτέρως ὅτι ἡ ἀπόφασις ὅπως καθορισθῶν τακταὶ ἡμέραι ἀπασχολήσεως τῶν Φαλαγγιτῶν ὀφείλεται καὶ εἰς μίαν ἄλλην σοβαρωτάτην αἰτίαν: Πολλὰ μέλη, εἴτε διὰ νὰ διαφύγουν ἐκ τῆς οἰκίας των ἢ τοῦ σχολείου εἴτε διὰ νὰ δικαιολογηθῶν διότι ἐνεφανίζοντο εἰς τὸ σχολεῖον τῶν ἀμελέτητοι, ἐπροφασίζοντο ἢ ὅτι πηγαίνουν εἰς τὸν σχηματισμὸν των ἢ ὅτι ἀπασχοληθέντες ἀπὸ τῆς Νεολαίας δὲν ἐμελέτησαν. Διὰ τῆς καθιερώσεως τῆς Τετάρτης ἐτέθη τέρμα εἰς τὰς παρεκτροπὰς αὐτὰς καὶ τώρα πλέον οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι γνωρίζουν πότε εὐρίσκονται τὰ παιδιὰ των εἰς τὴν Ε.Ο.Ν., πότε εἰς τὸ σχολεῖον καὶ, ὅπερ κυριώτερον, ἐτέθη μὴ τάξεις πραγμάτων καὶ ὁ μαθητὴς δὲν χάνει τὰ μαθήματά του εἰς τὸ σχολεῖον, οὔτε τὴν ἐκπαίδευσίν του ἐν τῇ Ε.Ο.Ν., οὔτε καταπονεῖται διεκδικούμενος κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ ἀπὸ τοῦ σχολείου καὶ ἀπὸ τῶν Σχηματισμῶν του!...

Ἔτσι θὰ ἐκλείψουν ὀριστικῶς τὰ παράπονα τὰ ὁποῖα προήρχοντο ἐκ τῆς μὴ κατὰ τὰ ἀνωτέρω τακτοποιήσεως τοῦ ζητήματος.

Βεβαίως εἶναι δυνατόν καὶ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν μιᾶς τάξεως πραγμάτων νὰ σημειωθῶν ἀνωμαλίαι τινὲς ἢ καὶ νὰ προκύψουν ὀρισμένα ζητήματα. Πᾶς κηδεμὼν ἢ γονεὺς, ἔχων εἴτε παράπονον, εἴτε παρατήρησιν, ἢ συμβουλὴν, δύναται ν' ἀπευθύνεται ἐλευθέρως, ἐνυπογράφως ὅμως καὶ συγκεκριμένως, πρὸς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν τῆς Ε.Ο.Ν. (Νοεῖται ὅτι τοῦτο ἰσχύει διὰ τοὺς πολίτας τοὺς μὴ ἀνήκοντας εἰς τὴν ὀργανικὴν δύναμιν τῆς Ε.Ο.Ν. Διότι τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἔχουν ἐκ τοῦ Κανονισμοῦ καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἀναφέρωνται ἀλλὰ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν ἢ ἀναφορά των νὰ ὑποβάλλεται ἱεραρχικῶς).

Φέρομεν τέλος εἰς γνῶσιν τοῦ Κοινοῦ ὅτι μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἔχοντα ἀνάγκην ἀπαλλαγῆς ἐκ τῶν τακτικῶν ἀσκήσεων, διὰ νὰ ἐπιτύγουν τοῦτο ὀφείλουν νὰ προσκομίσουν εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς των σχετικὸν πιστοποιητικὸν τοῦ ἱατροῦ. Ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τοῦ πιστοποιητικοῦ ἀναστέλλεται ἡ συμμετοχὴ τοῦ μέλους ὅπερ ἀφορᾷ ἢ ἱατρικὴ πιστοποίησις εἰς τὰς ἀσκήσεις μέχρι τῆς ἐξετάσεως του καὶ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τῆς Ὁργανώσεως, ὅποτε ἡ ἀπαλλάσσεται ὀριστικῶς ἢ διατάσσεται ἡ συμμετοχὴ του εἰς τὰς ἀσκήσεις.

Τέλος ἡ ἀπαλλαγὴ ἐκ τῶν ἀσκήσεων τῆς Ε.Ο.Ν. δὲν ἀπαλλάσσει τοὺς νέους ἀπὸ τὰς ἀπασχολήσεως καὶ τὰ καθήκοντα ποῦ συνεπάγεται ἡ ἰδιότης των ὡς μελῶν.

(Ἐκ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως)

ΧΡΑΝΙΜΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ

Άγαπητοί μου Φίλοι,

«Η Ε. Ο. Ν. κάμνει ανθρώπους αγωνιστικούς, προσωρινούς διά τόν άγώνα, διά παντός είδους άγώνα».

Η σύντομη αυτή φράσις του Άρχηγού, ή τόσον επιγραμματική και τόσο πλούσια σέ νόημα, μου ήρθε στο νού όταν, τώρα τελευταία, αντίκρυσα γιά πρώτη φορά τόν Κυβερνητικό Έπίτροπο της Οργανώσεώς μας ντυμένο μέ τή στολή του σμηνίτου, πού τήν φόρεσε, όπως ξέρετε, γιά νά εκπληρώση τή στρατιωτική του θητεία. Ο άπλός και άπείριστος σμηνίτης, πού έβλεπα εκείνη τή στιγμή μπροστά μου, δέν ήταν πιά ο Κυβερνητικός Έπίτροπος· δέν ήταν καν ο Άλέξανδρος Κανελλόπουλος· ήταν μία νέα μορφή, ή συμβολική μορφή του αγωνιστού νέου, του νέου της Οργανώσεώς μας, «του προσωρινού διά τόν άγώνα, διά παντός είδους άγώνα».

Θυμήθηκα όταν, πριν από μερικά χρόνια, είχα τήν τιμή κάποιο δειλινό νά κάθουμαι δίπλα σ' έναν υπέροχο, σ' έναν άληθινά μεγάλον άνδρα της σύγχρονης Ελλάδος, δίπλα στον Νικόλαο Κανελλόπουλο, στο μπαλκόνι ενός μεγάρου της οδού Όθωνος. Ένώ παρακολουθούσα και χαϊρόμουν τις φωτεινές και μεγαλεπήβολες Ιδέες του, παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά μας ένα παιδί, ένα γερό και ζωηρό παιδί, μέ κοντά πανταλονάκια και μέ βιβλία και τετράδια στά χέρια. «Ο υιός μου», μου είπε ο Νικόλαος Κανελλόπουλος. Και μου τόν σύστησε. Ήταν ο Άλέξανδρος Κανελλόπουλος.

Θυμήθηκα έπειτα, όταν μία μέρα, ύστερα από λίγα χρόνια, πήγα στον Παμφοιητικό Σύλλογο, γιά νά επισκεφθώ τους ένθουςιάδεις νέους, πού υπηρετούσαν εκεί μέσα μέ πίστι κι άφοσίωσι τά πατριωτικά Ιδανικά. Τους είδα όλους άνασκουμπωμένους νά κάνουν διάφορες χειρωνακτικές δουλειές, γιά νά προετοιμάσουν κάποια γιορτή τους. Άνάμεσα σ' αυτούς, πρόθυμος, ακούραστος, άείκλιντος, ο Άλέξανδρος Κανελλόπουλος.

Και θυμήθηκα ύστερα τήν πρώτη επαφή μου μέ τήν Οργάνωσί μας. Ήταν νύχτα, περασμένες οι δέκα. Οι Νέοι, πού είχαν εργασθί όλη τήν ήμέρα, περίμεναν όρθιοι ν' άκούσουν τις διαταγές του Κυβερνητικού Έπιτρόπου. Κι' εκείνος, όρθιος έπίσης, σφουγίζοντας κάθε λίγο από τό μέτωπό του τόν ιδρώτα ενός έντατικού κι άκατάπαυστου μόχθου, τους μιλούσε και τους έδινε οδηγίες κι έπεξηγήσεις επί μία όλόκληρη ώρα.

Τέσσερις μορφές του ίδιου προσώπου, όπως οι διάφορες μορφές κάθε προσώπου, πού ξέρει νά ζή και ν' αγωνίζεται γιά ανώτερες Ιδέες και Ιδανικά. Όμως όλες αυτές οι μορφές συνενώνονται, συνταυτίζονται κι άποτελούν μία και μόνη μορφή, τή μορφή του Άγωνιστού, όπως τόν έχαρακτήρισε και τόν έστησε μπροστά μας σάν σύμβολο ο Άρχηγός. Κι' όπως ή μορφή του Άγωνιστού έχει διάφορες όψεις, πού ανταποκρίνονται στις διάφορες έκδηλώσεις της αγωνιστικής ψυχής και δράσεώς του, έτσι και ο Άγών έχει διάφορες όψεις, πού ανταποκρίνονται στις διάφορες έκδηλώσεις και τις διάφορες ανάγκες της ζωής. Έδώ λέγεται πνευματική και ψυχική αυτοκαλλιέργεια, εκεί λέγεται κοινωνική αλληλεγγύη, παρακάτω ονομάζεται ένθική δράσις, παρακάτω έπιστημονική εργασία, διανοητική ή καλλιτεχνική δημιουργία. Και μ' ένα όνομα όλα μαζί: Καθήκον. Καθήκον πρός τους έαυτούς μας, πρός τήν Κοινωνία, πρός τό Έθνος, πρός τήν Άνθρωπότητα.

Άγών καθήκοντος λοιπόν. Άγών του καλού και του άγαθού. Άγών «αρετής», όπως είπε ο Άρχηγός. Και σ' αυτόν τόν άγώνα έχετε κληθί από τόν Άρχηγό όλοι, άγαπητοί μου φίλοι, γι' αυτόν τόν άγώνα σάς προετοιμάζει ή Οργάνωσί μας. Έμπρός λοιπόν ενιά τόν άγώνα, γιά κάθε είδους άγώνα».

Μελής Νικολαΐδης

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΓΙΑ ΤΑ ΔΑΣΗ

Ή τόσο έμπνευσμένη συνηγορία, πού βρήκε νά κάμη γιά τά δάση, μέσα στις τόσες άλλες άσχολίες του, ο Έθνικός Κυβερνήτης, πρέπει νά βρή — και είμαστε βέβαιοι πώς θά βρή — τήν πλατύτερη άπήχησι ανάμεσα στον έλληνικό λαό. Πρδ πάντων όμως πρέπει τό υπέροχο αυτό κήρυγμα του πρασίνου νά τό έγκολπωθί ή νεολαία μας. Τά Έλληνόπουλα και οι Έλληνοπούλες, ή ζωντανή συνέχεια της φυλής μας, τά στελέχη της αύριανής κοινωνίας, ως γίνουν οι πρωτοπόροι σέ μία έξόρμησι πού συνδέεται, χωρίς υπέρβολή, μέ τά ένθικά μας πεπρωμένα και από τήν έπιτυχία της οποίας ή Έλλάδα πρόκειται ν' αλλάξη, κυριολεκτικά, όψι.

Από ποιόν όμως κινδυνεύουν τά δάση μας; θά ρωτήση κανείς. Από μάς τους ίδιους, είναι ή άπάντησι. Από τήν άγνοια και τήν άπροσεξία μας. Ελάχιστες φορές έρχεται ο άνθρωπος του υπαίθρου στήν πραγματική ανάγκη νά ξεριζώση τούφες, νά κόψη δέντρα, νά μη σεβαστή τή χλωρίδα. Τις περισσότερες τόν σπρώχνει στήν καταστροφή αυτή, στήν ένθική αυτή ζημία, ή άμάθειά του. Βλέπει τό πρόσκαιρο κέρδος, πού έχει ν' άποκομίση π. χ. από τις κασιόκες, και άγνοεί τό μεγάλο πλήγμα πού καταφέρει στο σύνολο και, έμμεσα, στον έαυτό του. Τό δάσος, πού δέν τό άφίνουνε νά μεγαλώση, θά βρεθί αύριο στή διάθεσι των χειμάρρων. Τά τρυφερά κλαδιά πού κόβονται άπάνω στήν ανάπτυξι τους δέν θ' άποδώσουν τόν ίσκιο, τό φυσικό λίπασμα, τήν ξυλεία πού περιμέναμε άπ' αυτά. Τό έδαφός μας, πού έχει τόση ανάγκη νά πρασινίση και νά ντυθί τό φυσικό του χρώμα, θά μένη έτσι πάντα γυμνό, άποψιλωμένο, δίχως όμορφιά. Μά δέν είναι μονάχα οι άγρότες, οι γεωργοί, οι τσοπάνηδες έχθροι του πρασίνου — άσυναίσθητα βέβαια. Είναι και οι άνθρωποι των πόλεων πού, όποτε κάνουν έκδρομές στά δάση, στά βουνά, στήν έξοχή, ανάδουν μερικοί άπ' αυτούς φωτιές γιά τήν έτοιμασία του φαγητού ή πετούν τσιγάρα κλπ. Οι άπροσεξίες αυτές, πού μπορούν καμιά φορά νά προξενήσουν άνυπολόγιστες ζημιές, πρέπει από δω και πέρα νά λείψουν. Τό έγκλημα, είτε από προμελέτη γίνεται, είτε από άμέλεια, μένει πάντα έγκλημα. Και ή καταστροφή των δασών δέν μπορεί νά χαρακτηρισθί άλλοιωτικά. Πρέπει λοιπόν νά γίνη συστηματική διαμόρφωσις των άμορφώντων από τους μορφωμένους, των γεροντότερων άπ' τους νεώτερους, των μανάδων από τά παιδιά τους, σέ τρόπο πού κάθε κάτοικος νά μεταβληθί σέ φυσικό προστάτη της περιοχής του, από τήν άποψι αυτή. Οι ώφέλειες πού πρόκειται νά έχουμε από τά δάση, αν τ' αφήσουμε νά σκεπάσουν τή γή της πατρίδας μας, είναι σπουδαίες και μπορούν νά γίνουν κατανοητές άπ' τόν καθένα. Μόνο προσοχή και καλή θέλησι χρειάζεται. Η συγκομιδή των κόπων θά είναι ανώτερη κάθε προσδοκίας.

Έμπρός λοιπόν, νέοι και νέες, γιά τήν έφαρμογή της καινούργιας ώραςίας Ιδέας! Από σάς περιμένουμε νά γίνετε οι κήρυκες και οι αγωνιστές της ειρηνικής αύτης σταυροφορίας. Αν οι άρχαίοι πρόγονοί μας φύλαγαν τά δάση από λόγους θρησκευτικούς, γιατί τά θεωρούσαν κατοικίες των θεών τους, έμεις οι νεώτεροι Έλληνες θά τά φυλάξουμε από πρακτική σκοπιμότητα, έπειδή θά συντελέσουν στήν καλύτερεψι της ζωής μας.

Κις

Δι' αερινόδρομον

Η ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ἡ βαρυσήμαντος δὴ-
λωσις, εἰς τὴν ὁποίαν
προέβη ὁ Α. Μ. ὁ Βασι-
λεὺς κατὰ τὴν ἐπέτειον
τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ναυ-
μαχίας τῆς Ἑλλης, ἐρ-
μηνεύων τὸν χαρακτῆρα
τῆς ἑλληνοτουρκικῆς φι-
λίας, ἐσχολιάσθη, ὥπως
ἦτο ἐπόμενον, εἰς τόνον
ἀνεπιφυλάκτως θερμὸν
ἀπὸ τὸν τουρκικὸν τύπον.
Ἐβεβαιώθη οὕτω διὰ μι-
αν ἀκόμη φοράν καὶ κα-
τὰ τρόπον ἐπισημότατον
ἡ ἀρμονία τῶν αἰσθημά-
των τῶν δύο λαῶν, ἡ
σταθερὰ συνεργασία τῶν
ὁποίων ἀποτελεῖ πηγὴν
δυνάμεως δι' ἀμφοτέρους
καὶ ἀρραγὴ ἐγγύησιν εἰ-
ρήνης καὶ ἀσφαλείας εἰς
τὴν ἀνατολικὴν Μεσόγειον
καὶ εἰς τὴν Βαλκανι-
κὴν.

ΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Ὅμιλῶν εἰς τὴν Πάντειον
Σχολήν, τὴν ὁποίαν τὸ
Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου
κατέστησε φυτώριον ἀναγε-
ώσεως τοῦ δημοσιοὑπαλλη-
λικοῦ κλάδου, ὁ Ἀρχηγὸς
ἐτόνισε πάλιν τὴν ἐξαιρετι-
κὴν ἀξίαν τῆς πίστεως, ὡς
πρωταρχικῆς πηγῆς πάσης
δημιουργίας. Διέστειλε κα-
τὰ τρόπον ἀπλοῦν καὶ διαυ-
γῇ τὰ ὅρια τῆς γνώσεως
καὶ τῆς πίστεως. Ἄν ἡ
γνώσις εἴναι ἡ ὕλη μὲ τὴν
ὁποίαν ξεκινᾷ κανεὶς διὰ
τὴν δημιουργίαν, ἡ πίστις
εἴναι ἡ φλόγα ποὺ μετασχη-
ματίζει καὶ πλάθει αὐτὴν
τὴν ὕλην. Χωρὶς πίστιν ἡ
γνώσις εἴναι ἄγονος καὶ
νεκρά. Εἰδικῶς ὁ δημόσιος
λειτουργὸς χωρὶς πίστιν
δὲν εἴναι παρὰ διεκπεραιω-
τὴς χωρὶς παλμόν καὶ χω-
ρὶς πνοήν. Τὸ Κράτος, τὸ
νέον ἑλληνικὸν Κράτος, εἴ-
ναι Κράτος ποὺ πιστεῖει.
Διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοῦς
ὑπαλλήλους καὶ τοῦς ἐκ-
προσώπους τοῦ πιστίν καὶ
θέρμην καὶ ἐνθουσιασμόν.
Αὐτὸν τὸν ἐνθουσιασμόν
καὶ αὐτὴν τὴν πίστιν πρέ-
πει νὰ καλλιεργῇ ἡ Σχο-
λὴ των. Καὶ μαζί μὲ τὴν πί-
στιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν,
τὴν διαρκὴ καὶ ἀγρυπνὸν
διάθεσιν τῆς ὑπηρεσίας, τῆς
πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένης
καὶ ἀνιδιοτελοῦς ὑπηρεσίας
πρὸς τὸ σύνολον.

ΜΕ ΚΑΘΕ ΘΥΣΙΑΝ

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐξέτος μὲ τὰ διεθνῆ γεγονότα καὶ
τὰς πρώτας ἀναποδόρους δυσχερείας τῆς προσαρμο-
γῆς τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας εἰς τὴν νέαν κατάστασιν
πραγμάτων, ποὺ προήλθε συνεπεία τοῦ πολέμου, ἤδησιν
σημαντικὰ αἱ ἀνάγκαι τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας εἰς τὴν
Χώραν μας. Καὶ πρὸ τοῦ πολέμου ἄλλως τε αἱ ἀνάγκαι
αὗται ἦσαν ἐκτάκτως βαρεῖαι. Ἀληθὲς ὅμως εἶναι ἐπίσης
ὅτι ἡ ἑλληνικὴ Κοινωνία εἶναι ἀνεξάντλητος εἰς αἰσθημα
καὶ ὅτι ἡ ἀλληλεγγύη εἶναι πατροπαράδοτος καὶ στερεὰ
ἕρση τῶν Ἑλλήνων. Ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι κενὸς λόγος ἢ
κούφη ἐγκαύχησις, ἀπόδειξις οἱ πυκνοὶ καὶ τόσον ποικίλοι
ἔρανοι ποὺ διεξάγονται εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν τελευ-
ταίαν τριετίαν: τῆς ἀεροπορίας, τῶν συσσιτίων, τῆς μαθη-
τικῆς ἱατισθῆκης, τῆς βοηθείας τῶν ἀπόρων, τοῦ Πανα-
γίου Τάφου κ. ἄ., καὶ πρὸ πάντων ἡ ἐπιτυχία των. Ἄν δὲ
εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ περιφανῆ δειγμάτων ἀνθρωπίνης φιλαλλη-
λίας καὶ ἀλληλεγγύης ἐθνικῆς, συνυπολογισθῇ καὶ τὸ γε-
γονός ὅτι πλὴν ὅλων τῶν ἐμφανῶν αὐτῶν δειγμάτων ὑπάρ-
χουν ἄλλα ἀφανῆ, τὰ ὁποῖα εἶναι ἴσως καὶ σημαντικώτερα,
διότι ὁ Ἕλλην ἐκτελεῖ τὴν κοινωνικὴν πρόνοιαν ὡς αὐτο-
νόητον καθῆκον, μόνος, εἰς τὸν κύκλον τῆς οἰκογενείας
καὶ εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐγγυτέρων πρὸς αὐτὸν ἀνθρώπων,
θὰ ἐξαρθῇ ἀκόμη περισσότερον ἡ προηγμένη κοινωνικότης
τῶν Ἑλλήνων.

Παρά ταῦτα, παρ' ὅλον δηλαδὴ ὅτι εἶναι ἤδη πολὺ
βεβαρημένη ἡ ἰδιωτικὴ φιλανθρωπία καὶ παρὰ τὰς
δυσχερείας τῆς οἰκονομικῆς προσαρμογῆς, εἴμεθα βέ-
θαιοι ὅτι θὰ περισσεύῃ ἀκόμη ἀρκετὴ στοργὴ καὶ καλω-
σύνη εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων, τῶν πλουσίων καὶ
τῶν ὀλιγώτερον εὐπόρων, τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν,
διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ ἔρανος τῆς ἱατισθῆκης τοῦ μαθητοῦ.
Ἕνα ζεστό καὶ καινούργιον ροῦχο τώρα τὸν χειμῶνα καὶ
εἰς τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν, δὲν εἶναι μόνον ἓνα ὄπλον
κατὰ τοῦ βορρᾶ καὶ τοῦ ψύχους, δὲν εἶναι μόνον θάλασπος
τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ θάλασπος τῆς ψυχῆς. Εἶναι εὐτυχία,
εἶναι γὰρ, ποὺ ριζώνει εἰς τὴν παιδικὴν μνήμη καὶ γεμίζει
τὴν ψυχὴ καὶ θεμελιώνει τὴν πίστιν τῶν παιδιῶν εἰς τὴν
ἀνθρωπίνην καλωσύνην καὶ διατηρεῖται ὡς ἀγωγὸς καλοῦ
δι' ὅλης τῶν τῆς ζωῆς. Διὰ νὰ δώσωμεν τὴν νόμισον αὐτὴν
χαρὰν εἰς τὰς πτωχὰς Ἑλληνόπαιδα καμμία στέρσις καὶ
καμμία θυσία δὲν εἶναι μικρά.

Ἀπὸ τὰς ὁμιλίας τοῦ Ἀρχηγοῦ

Ὁ Ἀρχηγὸς ὁμιλῶν εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον Πειραιῶς πρὸς τοὺς
ναυτεργάτας κατὰ τὴν συγκέντρωσιν τῆς ἑορτῆς Ἀγ. Νικολάου.

Δι' αερινόδρομον

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΑ

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐ-
νάρξεως τῆς ἐφαρμογῆς
τῶν νέων διατάξεων περὶ
τροχαίας κινήσεως, δὲν νο-
μίζομεν ἄσκοπον νὰ τονί-
σωμεν τὸ καθῆκον, τὸ ὁ-
ποῖον ἔχουν τὰ μέλη τῆς
Ὁργανώσεως ὅχι μόνον νὰ
συμμορφωθοῦν εὐπεὶ ὁ ὧς,
ἀλλὰ καὶ νὰ συντελέσουν
συνειδητὰ μὲ τὸ παράδει-
γμα καὶ μὲ τὸν λόγον εἰς
τὴν ἐπιτυχίαν των. Τὰ μέλη
τῆς Ὁργανώσεως ὀφείλουν
εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ν' ἀ-
ποδεικνύουν μὲ τὴν ὁσίαν,
μὲ τὴν συμπεριφορὰν, μὲ
τὰς πράξεις των ὅτι εἶναι
ὑποδειγματικοὶ ἐφαρμοσταὶ
τῶν μέτρων τοῦ Κράτους.

Η ΣΟΥΛΤΑΝΙΝΑ

Ἡ χρησιμοποίησις μεγάλαι-
ρας ποσότητος σταφίδος εἰς τὰ
συσσίτια τοῦ Στρατοῦ, καὶ τὴν
ὕγιαν τῶν στρατιωτῶν θὰ ὀφεί-
ληται καὶ τοῖς παραγωγοῖς τῆς
σουλτανίας ἰδιαιτέρως, οἱ ὁποῖ-
οι, λόγω τῶν πολεμικῶν συνθη-
κῶν, ἔχασαν τὴν πελατεσίαν των.
Ἄλλα πλὴν τοῦ στρατῶνος
καὶ τὸ Ἑλληνικὸν σπῆτι χρειάζε-
ται νὰ βοηθῇ μὲ τὸ ἀζημιῶτον
εἰς τὴν καταναλώσιν τῆς σουλ-
τανίας. Αἱ μητέρες ἄς τὸ κά-
μουν ἑαυτὰς. Ἄς δίδουν εἰς τὰ
παιδιά των περισσότεραν σταφί-
δα, ἡ ὁποία εἶναι θαυμασία τρο-
φή, θρεπτικὴ καὶ ὑγιεινότης διὰ
τὴν ἡλικίαν των. Ἡμπορεῖ ν' ἀντι-
καταστήσῃ θαυμάσια καὶ μὲ πο-
λὺ ἀνωτέρα ἀποτέλεσμα τὴν
ζάχαριν. Ἐπειτα ἡ ζάχαρι θέ-
λει συνάλλαγμα διὰ νὰ εἰσάγε-
ται καὶ ἐπὶ πλέον εἶναι πολὺ ἀ-
κριβὴ. Ἄς τὴν ἀντικαταστήσω-
μεν ἐν μέρει τοῦλάχιστον, κατα-
ναλίσκοντες περισσότεραν σταφί-
δα. Πρὸ παντός ἄς μάθωμε οἱ
Ἕλληνες νὰ χρησιμοποιούμε τὰ
ἰδικὰ μας προϊόντα.

Η «ΝΕΟΛΑΙΑ» ΚΑΙ ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Τὰ τεύχη τῶν Χριστούγεννων
καὶ Πρωτοχρονιάς τῆς «Νεολαι-
ας», πανηγυρικά, πολυχρώμα, μὲ
εἰδικὴν εἰκονογράφειαν τῶν ἐξω-
φύλλων ὑπὸ εἰδικῷ καλλιτέχνῳ
ζωγράφου καὶ μὲ Χριστουγεννιά-
τικα καὶ Πρωτοχρονιάτικα θέμα-
τα, τὰ ὁποῖα διαπραγματεύονται
ἀριστίως τοῦ καλοῦ, θὰ σημει-
ώσουν αὐτόχρονα σταθμὸν εἰς
τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐκδοτικά χρονικά.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Εἰς τὴν Α' σελίδα: Ἡ Α.
Μ. ὁ Βασιλεὺς συνομιλῶν με-
τὰ θαλαγγιτῶν κατὰ τὴν ἐναρ-
ξιν τῆς ἀναδασώσεως εἰς Και-
σαριανήν.

Εἰς τὴν τελευταίαν σε-
λίδα: Θαλαγγίται τῆς Πε-
ριφερειακῆς Διοικήσεως Θη-
λέων Πρωτευούσης εἰς τὸ ἐρ-
γον τῆς ἀναδασώσεως.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Ο Ιωάννης Καποδίστριας ήταν από μεγάλη κι' εδγενική οικογένεια της Κερκύρας! Οι πρόγονοί του είχαν έλθει στην Κέρκυρα από την δαλματική πόλι Κάπο Ντ' Ιστρία στα 1373.

Μπήκαν αργότερα στη χρυσή βίβλο και απόκτησαν σωρό τούς τίτλους εδγενείας!... Ο πατέρας του Ιωάννου Καποδίστρια, ο Αντώνιος-Μαρία Καποδίστριας, ήταν νομικός και πολιτικός πολλά ιδών και πολλά παθών κατά την μακροχρόνιον και πολυτάραχον περίοδον της ιστορίας τών νησιών του Ιονίου!

Ο Ι. Καποδίστριας γεννήθηκε την 31ην Ιανουαρίου του 1776. Στα 1794 σπούδασε την Ιατρική στο Πανεπιστήμιο της Παταβίας, αλλά δεν κατώρθωσε να εξασκήση για πολύ το επάγγελμά του, γιατί στα 1800 αναγκωρίσθηκε ή Επτάνησος ως αυτόνομος Δημοκρατία και ο Ιωάννης Καποδίστριας από γιατρόν βρέθηκε Γραμματεὺς της Επικρατείας... Η θέσις αὐτή ήταν ή πρώτη του πολιτικού του σταδίου, τὰ πρώτα βήματά του στὸν μεγάλο εδρωπαϊκό διπλωματικό στίβο, για να τελειώση στο Ναύπλιο, θύμα στο βωμό της Πατρίδος...

Είπαμε πώς ο Καποδίστριας ήταν γιατρός! Μόλις το ανακοινώθηκε ή απόφασις να εγκαταλείψη τὰ χειρουργικά εργαλεία και τις ρετοέτες και ν' ασχοληθῇ με την πολιτική, ένοιωσε μεγάλους δισταγμούς...

— Μία μεγάλη χαρά αισθάνθηκα, λέγει ο ίδιος! Λίγο έλειψε να τρελλαθῶ από την εδτυχία μου!

Κι' είχε δίκιο. Ο γενικός αρχίατρος του Νοσοκομείου της Κερκύρας δεν είχε προορίσει από την Μοίρα να πεθάνη ανάμεσα στους αρρώστους και τις συνταγές! Είχε κι' αυτός μέσα του την ιερή φλόγα για πὸ μεγάλες αποστολές, κι' έτσι ή χαρά του ήταν μεγάλη όταν τον καλούσαν ν' αποχαιρετήση το Νοσοκομείο και να ασχοληθῇ σὲ πλατύτερους ορίζοντες για την ανάστασι τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, πὸ χτυπιῶνταν αλύπητα, αἰῶνες τώρα, από τις επιδρομές βαρβάρων και μη, μα πάντα ξένων κατακτητῶν...

Μὰ ταυτόχρονα ο Καποδίστριας φοβῶταν.

— Φοβῶμουν, έλεγε ο ίδιος αργότερα, γιατί δεν είχα την παραμικρή ιδέα τῶν χρῶν μου...

Και για να τὰ βγάλῃ πέρα έτρεξε σ' ένα φίλο του Νομικό να τον συμβουλέψῃ...

Ο καλὸς φίλος δέχτηκε πρόθυμα. Ἰκανοποιῶσε ἁλῶς τε και τὴ φιλαντία του ο άνθρωπος, αφού θὰ μπορούσε να διακηρύξη καυμιά φορά πὸς αὐτὸς ήταν ο δδηγὸς τοῦ Γενικοῦ Γραμματεῶς της Επτανησιακής Πολιτείας!

Έτσι κάθισε και συνέταξε δλόκληρο τόμο από δδηγίες, Σωστὸ τυφλοσούρτη. Και λόγους ἀκόμη τοῦ έγραψε, πὸ θὰ μπορούσε ν' ἀπαγγείλῃ σὲ κάθε περίστασι. Τοῦ έγραψε ἀκόμη και σχέδια προκηρύξεων, πὸ θὰ μπορούσαν νὰ προσαρμοσθοῦν σὲ διάφορες περιπτώσεις της πολιτικής ζωής...

Μόλις τὸν πήρε ο Καποδίστριας σὰ χέρια του ένοιωσε ἀνεπὶκτη χαρά! Θησαυρὸς δλόκληρος. Τὸ ἐγκόλπιον, θὰ μπορούσε να πῇ κανείς, τοῦ πολιτευομένου.

Μὰ ἄς ἀφήσωμε τὸν Καποδίστρια μόνο του να μᾶς πῇ τὴ συνέχεια:

«Τὸ βιβλίο αὐτὸ ήταν για μένα θησαυρός. Μόλις δμως μπήκα σὲ δουλειά και ἀντίκρυσα πράγματα κι' ἀνθρώπους, ὄχι σὸ χαρτί μὰ σὲν πράξι, τὸ βιβλίο μου φάνηκε ἀχρηστο! Ἀπὸ δσα είχε ο σοφὸς φίλος μου προβλέψει κανένα δεν είχε ἐφαρμογή. Ἀρχισα να διαβάζω ένα ἄλλο βιβλίο ζωντανὸ και προχώρησα μ' αὐτὸ για σύντροφό μου!...»

Και μπήκε ἔτσι με τὸ νέο αὐτὸ συμβολικὸ βιβλίο σὲν πολιτικὴ σκηνή!...

Ο Καποδίστριας δούλεψε γερά! Κανένας δεν θὰ μπορούσε να πῇ τίποτα για τὴν διοίκησί του. Τίμια, ξεκάθαρη, ἀκομιμάτιστη!...

Σὲ λίγον καιρὸ — τὸν Ἰούλιο και Ἀδγουστο — βρίσκεται σὲν Κεφαλληνία για να ἐπιβάλῃ τὴν τάξι, πὸ είχε διασαλευθῇ ἀπὸ τις πολιτικές ἐριδές τοῦ Ἀργουσίου και τοῦ Ληξουρίου και τις ἀντιθέσεις τῶν εδγενῶν με τὸς χωρικοὺς!...

Ἐπειτα με τὴν ψήφισι τοῦ Συντάγματος γίνεται ο Καποδίστριας γραμματεὺς τῶν Ἐξωτερικῶν και ἀναλαμβάνει τὴν ἐφορείαν της πρώτης δημοσίας σχολῆς της Κερκύρας. Ἐδῶ πρέπει να σταματήσωμε λίγο.

Η Ἑλληνική ὑπόθεσις τοῦ ὀφείλει πολλά!... Γιατί ο Ιωάννης Καποδίστριας ἐφρόντισε για τὴ διδασκαλία της Ἑλληνικῆς γλώσσας, πὸ είχε πολὺ παραμεληθῇ...

Η Ἑλληνική γλώσσα μιλιῶντων ἄσχημα και πολλοὶ λίγοι ἐμάθαιναν να τὴν διαβάζουν σὲν Κέρκυρα, πὸ προτιμοῦσαν τὴν Ἰταλική, τὴ Γαλλική και τὴ Λατινική!

Ο Καποδίστριας ἐπέβαλε τὴν Ἑλληνική γλώσσα σὲν Σχολή! Ἦταν τὸ πρῶτο και τὸ κύριο μάθημα! Συγχρόνως διέταξε τὴ μετὰφρασι της ὀρθόδοξου Κατηχήσεως σὰ Ἑλληνικά ἀπὸ τὸν Κεφαλλῆνα Γερμανὸ Καρούσο και διέταξε τὴ διδασχὴ της σὲν σχολεῖο...

Ἐτσι τὰ Ἑλληνικά γράμματα ἀνεπτύχθησαν σὲν Ἐπτάνησο και ἰδίως σὲν Κέρκυρα χάρις ἀκριβῶς σὸν Καποδίστρια!

Στὰ 1803 διαφωνεῖ με τὰς τροποποιήσεις τοῦ Συντάγματος, πὸ ἤθελαν οἱ περὶ τὸν Μοντενιόν και παραιτεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν του... Δεν ἐπανέρχεται δμως σὲν Ιατρική... Και σὲ λίγο θὰ τὸν δῆτε σὲν Λευκάδα να προετοιμάζῃ τὴν δχύρωσί της και να ἀναχωτήξῃ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ τὴν ὁρμή πρὸς κατὰληψι της νήσου!...

Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ή φήμη μου πὸ ἀπὸ πολιτικὸς ἀναδεικνύεται και στρατιωτικός!...

Και ο Καποδίστριας ἐργάζεται ἐντατικά, ὅταν σὲ 1809 φύγῃ για τὴ Ρωσία, ὅπου τὸν περιμένει νέας δδξης στάδιον... Μπαίνοντας σὲν ρωσική αὐλή ο Καποδίστριας μπαίνει και σὲν διεθνὴ πολιτικὴ οικογένεια!... Γίνεται διεθνὴς φυσιογνωμία, παντοῦ και πάντοτε τιμῶντας τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος!...

Κι' ἐνῶ σὰ 1815 γίνεται ἐπίτιμος πολίτης της Γενεύης και ἁλλῶν καντονίων της Ἑλβετίας, λίγον καιρὸ αργότερα, σὲν συνοδο της Βιέννης, ο πρίγκηψ Μέτερνιχ δεν ἐκπρόσωπο τοῦ Ρώσου Ἀυτοκράτορος!...

«Αὐτὸ τὸ παλληκάρι μᾶς ἔβαλε τὰ γυαλιά!».

Ἀγγ. Μεταξᾶς

16.000.000 χρειάζονται για να εξασφαλισθοῦν τὰ μαθητικά συσσίτια σ' ὅλη τὴ χώρα, για ὅλο τὸ χειμῶνα. Τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ βρεθοῦν. Δεν μπορεί παρὰ να βρεθοῦν. Γιατί δεν ὑπάρχει σήμερα οὔτε ἕνας Ἑλλῆν πὸν να μην αισθάνεται ὡς χρεὸς και να μην εἶναι πρόθυμος να στηρίξῃ εἰς τὸ πρόσωπο τῶν παιδιῶν τὴν αὐριανὴ Ἑλλάδα.

Οχι λιγώτερο συγκινητική είναι και η στοχαστικότητα περικυπτή του άθρου που άφορα τους νέους που έστέλλαν στα διάφορα έμπορικά κέντρα. «Και αν τινάς από αυτούς τους άρχαίους νέους ή από τους άλλους συντρόφους όπου είναι εις τό μερίδιον άτακτής τινάς και δέν πολιτευθή σωφρόνως, οικονομικώς εις τά έξοδα και προθύμως εις τό έργον όπου διορισθή, ή αν εύρεθή να παίξη χαρτιά ή μπυλιάρδος ή άλλον φθοροποιόν παιχνίδι, να μη τολμήση κανέναν από τους έν Βιέννη έπιστάτας μόνος να τό φανερώση έδω, άλλ' έχοντας σωστήν τήν απόδειξιν τής άταξίας του, να είναι υποχρέωσις έν φόδω Θεού και βάρει συνειδήσεώς των να τόν νουθετούν ως πατέρες διά να διορθωθή ει δέ και τους παρακούση, τότε να μάς φανερώσουν έκ συμφώνου οι έπιστάται χωρίς τινός προσθήκης ή από κανένα πάθος κινούμενοι άλλ' έν φόδω Θεού τήν αλήθειαν, και κατ' εκείνην τήν ειδησιν να αποβάλλεται».

Αυτή ή στερεά ήθική έδραίωσις είναι κίνη που χειραγωγήσει τήν ευμάριαν που άκολουθήσε, και τή διωχέτευσε σέ κοινό όφελος, ανυψώνοντας τή χωρική ζωή του τόπου σέ τέτοιο σημείο, που πολλοί νέοι σπουδαγμένοι έξω στη Γερμανία εύχαρίστως να ξανογυρίζουν και ν' αποκατασταίνονται πίσω στον τόπο τους. 'Ο Μπαρτόλνυ που τό έπεσκέφθηκε ταξιδεύοντας κατά τό 1803, αναφέρει, πώς άπάντησε έδω τους δύο εξαδέλφους Δρόσους, που είχαν γυρίσει από τή Λειψία και τήν 'Ιένα, όπου απούδασαν φιλοσοφία, ντυμένους με τά χωρικά τους ένδύματα. Μιά άτυμόφαιρα σοβαρού πολιτισμού είχε δημιουργήσει ή συνεργατική των 'Αμπελακίων. Σ' όλα τά χωριά της διατηρεί γιατρούς, χτίζει σχολεία, συντηρεί νοσοκομεία, άνεγειρεί γενικές αποθήκες, ίδρύει ταμείο απομάχων έργατών, καταρτίζει βιβλιοθήκες. 'Ιδιαίτερος συνεταιρισμός προκρίτων 'Αμπελακιωτών καταπιάνεται να πραγματοποιήση μεγάλο έργο, πνευματικό μαζί και έθνικό: τήν έκδοσι του Λεξικού του Γαζή. Μά και ή ιδιωτική βίωσι λεπτύνεται και έντρυφά σέ οικους όπως του Γεωργίου Σβάρτε, του Δημητρίου Σβάρτε και Τσαμπαλή. 'Η σημερινή αποσκελέτωσι τους πολύ λίγο μπορεί να μάς μιλήση για τήν λεπτή και πολιτισμένη βίωσι των τότε ένοίκων τους. Στα χέρια μιάς τών απογόνων του Σβάρτε, ητύχησα κάποτε να ιδώ μια δυσέρετη και άνεκτίμητη άρχαιοτύπη με ξυλογραφίες έκδοσι τής Γραφής σέ 4 γλώσσες, χρονολογούμενη από τις αρχές του 16ου αιώνα, και δεμένη με καλύμματα θαυμασίας τέχνης, διακοσμημένα με έκτυπες παραστάσεις, του θμιομένου Γερμανού Μελάκους και ή οικόγένεια κατείχε άλλοτε, όπως μου άνέφερε, δλόκληρη βιβλιοθήκη.

Βέβαια τό καθαρώς πνευματικό αυτό δημιούργημα των 'Αμπελακίων πρέπει να θεωρηθή αναπόσπαστα δεμένο με τήν αιωνόθια παράδοσι των 'Ελληνικών κοινοτήτων, από τά σπλάγχνα των οποίων αναβλάστησαν αούτόπιον φύτευμα και οι όποιες κακώς έκλαμβάνονται ως θεσμός που πλήθυνε και κυρίαρχσε ιδιαιτάτα επί τουρκοκρατίας. 'Οργάνωσι των 'Ελ-

ΤΑ ΑΜΠΕΛΑΚΙΑ:

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ληνικών κοινοτήτων—που δέν έπασαν να ύφίστανται παντού και πάντοτε -- βρίσκουμε και επί φραγκοκρατίας και επί βυζαντινών ακόμη χρόνων, κατά τους όποιους άπαντούμε «πρωτεύοντας και πατέρας πόλεων, τά πάντα έν αταίς διοικούντας».

'Απόδειξις, ότι από κανένα άλλο πρόσωπο ούτε από καμμιάν έμπνευσι άτομική, αλλά από αυτό τον πιδ βαθεία ριζώμένο πολιτικό μας θεσμό, προέκυψε ή συνεργατική των 'Αμπελακίων και ότι σύγχρονά της άπαντούμε και άλλες όμοσπονδίες—Ισως

Τό σπίτι του Σβάρτε εις τά 'Αμπελάκια

πιδ πρωτόγονες, πάντως όμως άνάλογες, όπως των Μάντεμοχωρίων τής Χαλκιδικής, που περιλάβαινε 360 οικισμούς και 21 κώμες, (Γαλάτιστα, Βάβδο, Ρισνά, Στάνος, Βαρβάρα, Μαρίγκοθη, Νοβοσέλο, Μαχαλά, 'Ισθορο, Χωρούδα, Ρεβενίκια και 'Ιερισό), και ή όποια δέν όπέκυψε παρά μονάχα κατά τήν επανάστασι, των Ζαγοροχωρίων, που τ' αναφέρει ο Όρκοκάρτ, ως 24 μεγάλα και πλούσια χωριά, που κοσμούσαν τό Πήλιο και με τό δίκιο τους θά μπορούσαν να δνομασθούν πόλεις, κατοικούμενα όλα από 'Ελληνες ρωμαλέους, αθλητικούς, γενναίους και πολυαριθμούς, που τίποτα δέν είχαν να φοβηθούν από τους γείτονάς τους Τούρκους, και τά όποια διεξήγαγον αξιόλογη έμπορία μετάξης και μαλλίνων σκεπασμάτων, με τά όποια προμήθειαν δλη τήν 'Ανατολή, καθώς και άλλες ακόμα που δούλευαν και πρόκοθαν στη Μακεδονία, τή Θεσσαλία και τήν 'Ηπειρο.

Βέβαια άπ' όλες αυτές πρέπει να διακριθή ή συνεταιρική των 'Αμπελακίων, ή όποια άπ' αρχής καθώς γεννήθηκε και άναντιύχθηκε, άποτελεί ένα φαινόμενο ιδιότυπο και όλότελα μοναδική περίπτωση.

Δυστυχώς τό τόσο προηγμένης και καλλιεργημένης μορφής άριστουργηματικό αυτό πρότυπο, δέν τό έπρόλαβε ή επανάστασι. 'Ομολογητέον—λέγει αναφερόμενος στο γεγονός αυτό ο Ιστορικός Παπαρηγόπουλος—ότι θαυμάσιον ήτο τό έθνος εκείνο, τό όποιον, καίτοι διατελούν υπό δλεθριωτάτην ξενοκρατίαν, καίτοι αναγκαζόμενον να διαμαρτύρεται κατ' αυτής ένόπλως διά τής μιάς χειρός, κατ'ώρθωνε διά τής έτέρας να δίδη τοιαύτα

δείγματα έμπορικής και βιομηχανικής μεγαλοφυΐας. Δυστυχώς μεταξύ των προτημάτων του έθνους τουτου δέν δυνάμεθα να κατα-

λέξωμεν τήν άρμονίαν». 'Η θαυμαστή άρμονία διεσπάσθηκε. Οι 'Αμπελακιώτες χωρίστηκαν σέ δύο, άργότερα περισσότερες, φατρίες, έπακολούθησαν δίκες, προσετέθηκαν ο συναγωνισμός τής Μαγχεστριανής βιομηχανίας, ή έπιβουλές του 'Αλή, που τά βάρβατα στήφη του κατέστρεψαν κατά τό 1811 τ' 'Αμπελάκια και τά μετέβαλαν σέ σωρούς από έρείπια, τέλος ή πτώχευσις κατά τόν ίδιο χρόνο του δημοσίου ταμείου τής Αυστρίας που συμπάρεσυρε όλες τις αούτριακές τράπεζες, με τις όποιες συναλλάσσονταν ο συνεταιρισμός εύρύτατα και ή όποια έπιωρεύοντας ζημιές πάνου από 10.000.000 τόν έστέρησε από τό μεγαλύτερο μέρος των έν Εύρώπη κεφαλαίων του.

'Ετσι ή άνθούσα αυτή κωμόπολις παρήκμασε και έρημώθηκε. 'Αλλά «αυτό που έκαιε μικρόν δέν ήτο,— όπως λέγει ο ποιητής—αυτού που έφθασε μεγάλη δόξα». Γι' αυτό δίκαια όσο και εύστοχα ο κ. Παπαντωνίου τό ύποδεικνύει ως τόπο προσκυνήματος των συνεταιρισμών δλης τής 'Ελλάδος «Θρησκευτικό χαρακτήρα, λέγει, πρέπει να πάρη ή έτησία έκδρομή στο ένδοξο χωριό τής Ειρήνης. 'Οχι μπουλούκια, όχι θόρυβοι. Θεωρίαν. Κι' αυτή ακόμα ή έπίσκεψι στο σπίτι του Σβάρτε, όσο κι' αν ένδιαφέρη τόν έρευντή τής λαϊκής τέχνης, κι' αή τη πρέπει να μοιάζη με προσκύνημα. 'Ο Ιδιοκτήτης άφού ύπήκουσε στους συνεταιρους και ύπηρέτησε ως διοικητής τής Βιέννης τό θαυμάσιο έργο, όταν έφθασε ή χρεωκοπία τής Αυστρίας, έπεσε μαζί με τό έργο.

'Ο Σβάρτε πέθανε στις φυλακές τής Βιέννης, θύμα της ιδέας, έπλήρωσε τήν έπιτυχία τής. 'Ο μυαλωμένος αυτός 'Αμπελακιώτης ήξερε μόλις άνάγνωσι και γραφή. 'Εχει δικαιο λοιπόν ο Ζιντ όταν γράφη ότι οι συνεταιρισμοί «βγήκαν άπ' τά σπλάγχνα του λαού». Και γι' αυτό άκριβώς μιλήσαμε. Για ένα λαϊκό θεσμό, για ένα λαϊκό σπίτι, για ένα λαϊκό άργονα.

Σ. Δ.

Μιά στολή Φαλαγγίτου ή Φαλλαγγίτισσας, Σκαπανέως ή Σκαπάνισσας, στοιχίζει όσο και κάθε άλλο συνηθισμένο δώρο. 'Η στολή όμως μαζί με τήν χαράν που προξενεί στο παιδί του δίδει και τήν υπερηφάνειαν ότι άνήκει όριστικώς εις τήν μεγάλην οικόγένειαν τής 'Εθνικής 'Οργάνωσης Νεολαίας.

Η ΠΟΛΥΣΠΟΡΙΤΙΣΣΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΥΑΝΕΨΙΑ

Αυτήν την εποχή του χρόνου, που τελειώνει στον τόπο μας η σπορά των σιτηρών και των όσπριων και που ο γεωργός έχει ευπιστευθή στη γη την άφθονία της παραγωγής, γυρίζει την σκέψη του στη θεία δύναμη. Και αυτή η έλπίδα του έγινε άφορμή να δημιουργηθούν τα άραια και συμβολικά έθιμα της σποράς: τα «πολυσπόρια» της σημερινής εποχής και τα «πυανέψια» της αρχαιότητας. Τόσον αυτά όσον κι' εκείνα είναι τό ίδιο αιώσιο έθιμο, που σύμφωνα μ' αυτό βράζονται ανακατωμένα και τρώγονται σε άρισμένη ημέρα σπορία και σπόροι σιτηρών.

Πολλοί μελετητές, και ιδιαίτερα οι αρχαιολόγοι, έχουν παρατηρήσει ότι ένα πλήθος άραια έθιμα του τόπου μας εξακολουθούν να ζουν και να υπάρχουν και σήμερα. Έθιμα της ειδωλολατρικής εποχής, έορτές και πανηγύρια έχουν μνή και στη ζωή της σημερινής χριστιανικής Ελλάδος. Δεν ξαναδημιουργήθηκαν μονάχα εκκλησίες στα ίδια ακριβώς σημεία που ήταν άραια ιερά. Δεν συνέθεσε μονάχα συστηματικά ο Αι Νικόλαος να δοξολογείται εκεί που έλατρευόταν ο Ποσειδών και η Παναγία εκεί που ήταν πριν ναοί της Αθηνάς. Παράλληλα μ' αυτή τη συνήθεια, ένα πλήθος άραια έθιμα επέρασσαν στη ζωή του χριστιανικού Έλληνισμού. Αυτό συνέ-
 θε και με τα πυανέψια.

Η άραια λέξι πυανέψια ή πυανόψια παράγεται από τό πυάνα, δηλαδή σπορία και από τό ψω δηλαδή βράζω. Σημαίνει λοιπόν τό βράσιμο των όσπριων. Τα ιερά λοιπόν πυανέψια ήταν μία έορτή που έσυνθηζέτο στάς άρχαίος Αθήνας από τα παλαιότερα προϊστορικά χρόνια. Η έορτή αυτή έγινετο κάθε χρόνο την 7η ημέρα του άρχαίου Αττικού μηνός Πυανεψίνος. Όπως είναι φανερό, ο μήνας πήρε τ' όνομά του από την έορτή. Και όπολογίζεται ότι ο Πυανεψίων άρχισε τις 28 του Οκτώβρη σύμφωνα με τό σημερινό μας ήμερολόγιο. Πρέπει λοιπόν να συμπεράσων ότι τα Πυανέψια έωρτάζοντο την 3 Νοεμβρίου.

Αυτή την ημέρα, που έπεφτε στο τέλος περίου της σποράς των σιτηρών και των όσπριων, οι Αθηναίοι ευχαριστούσαν τους θεούς για την προστασία των καρπών της γης και τους παρακαλούσαν νάναι άφθονη ή νέα συγκομιδή. Την ημέρα αυτής της έορτής οι Αθηναίοι έτρωγαν σπορία και σιτηρά βρασμένα μαζί. Αυτό τό φαγητό έλέγετο πυανέψια. Άλλοι άρχαιολόγοι πιστεύουν πως οι άρχαίοι Αθηναίοι έβραζαν προπάντων κουκιά, άλλοι όμως όποστηρίζουν πως έβραζαν σπορία πολλών ειδών μαζί με ένα έξευγενισμένο είδος κριθαριού. Τό φαί αυτό τό έτρωγαν, ενώ δοξολογούσαν τους θεούς Απόλλωνα και Σκιριάδα Αθηνά. Άργότερα τα πυανέψια γίνονταν για να τιμηθί ο Διόυσος, που ήλθε ή λατρεία του από την Ανατολή. Και όταν οι Αθηναίοι έθεοποίησαν και τόν Θησέα, ή έορτή αυτή έγινονταν προς τιμήν του.

Σήμερα λοιπόν τό έθιμο αυτό ζή στους γεωργικούς πληθυσμούς της Ελλάδος. Κατά την ίδια περίπου εποχή — λίγες μέρες άργότερα — βράζουν και τρώνε τα λεγόμενα «πολυσπόρια». Όταν τελειώνη ή φθινοπωρινή σπορά των σιτηρών και των όσπριων, την 21 του Νοέμβρη, έορτάζονται τα εισόδια της Θεοτόκου, δηλαδή ή ανάμνησι της ημέρας που ή Παναγία άφιέρωθηκε στον Ναόν και έμπηκε εκεί για να υπηρετήση τόν Θεό.

Την ημέρα της έορτής της Παναγίας βράζονται και τρώγονται στά άγροτικά σπιτία τα πολυσπόρια. Απ' αυτά και ή έορτή της 21 του Νοέμβρη λέγεται: «της Παναγίας της Πολυσπορίτισσας». Και για να μαγειρευθούν τα πολυσπόρια, βράζονται μαζί σπόροι από σπορία και από σιτηρά, δηλαδή σιτάρι, καλαμπόκι, ρεβίθια, φασόλια, μπιζέλια, φακή κλπ.

Αυτή ή όμοίότης της παλαιάς έορτής των πυανεψίων και της νέας της πολυσπορίτισσας δεν είναι τυχαία. Είναι φανερό πως μέσα από τους αιώνες επέρασε τό έθιμο ζωντανό έως σήμερα.

Μά τό θράσιμο σιτηρών είναι παλαιότερο έθιμο στίς γιορτές και στίς λύπες μας. Στην Κέρκυρα, Λευκάδα, Παξούς κλπ. στίς εκκλησίες, όταν γιορτάζουν, μοιράζονται τα «σπερνά», που αποτελούνται από βρασμένο σιτάρι και από σπηριά ροδιού, σταφίδες κλπ. Μοιάζουν πολύ με τα κόλλυθα, που μοιράζονται σ' όλη την Ελλάδα κατά τα μνημόσυνα. Έτσι και στίς χαρές και στίς λύπες τό βρασμένο σιταρι αποτελεί έθιμο άμετάβλητο.

Όταν όμως προσέξη κανένας καλλιτέρα θά βρή στην έορτή των πυανεψίων και άλλα έθιμα, που έζησαν και ζουνε στην Ελλάδα ως σήμερα. Εκτός από τό βράσιμο των σπέρων, έγινονταν την ίδια μέρα της έορτής και πομπή κοντά στον Ναόν του Απόλλωνος. Στην πομπή αυτή ακολουθούσαν παιδιά, που να έχουν ζωντανούς και τους δυό γονείς τους, και έκρατούσαν «έρεσιώνη», δηλαδή κλαρί έλαφής ή δάφνης στολισμένο με άσπρα και κόκκινα μαλλιά και με διάφορους καρπούς της εποχής.

Τό έθιμο αυτό ζή ακόμα στά χωριά της Κερκύρας, με την διαφορά ότι συνθηζέται την πρωτομαγιά. Τα παιδιά στολίζουν ένα μικρό κυπαρίσσι, ή κλαδιά από άλλα δένδρα με φρούτα της εποχής και με χρωματιστές κορδέλες και γυρίζουν στους δρόμους, τραγουδώντας μπροστά σε κάθε σπίτι του χωριού.

Μά και αυτή ή συνήθεια των τραγουδιών των παιδιών που έκρατούσαν τό στολισμένο κλαρί, ήπηρε και στην αρχαιότητα. Την ίδια μέρα, 7η του Πυανεψίνος, τα παιδιά έγύριζαν από σπίτι σε σπίτι στάς Αθήνας κοστώντας την «έρεσιώνη» και τραγουδώντας έορτάσια τραγούδια. Κατόπιν από τό τραγούδι, οι νοικοκυραίοι κάθε σπιτιού έδιναν φιλοδωρήματα στά παιδιά. Απαράλλακτα σάν σήμερα κι' αυτό!

Μά κι' άλλο έθιμο των πυανεψίων διατηρήθηκε ως σήμερα και ζή την κάθε πρωτομαγιά. Κλαριά φυτών και λουλούδια έκρεμοσαν και τότε πάνω από τις πόρτες. Τα άφιναν κρεμασμένα από την έορτή των πυανεψίων του έτους χρόνου έως την ίδια μέρα του άλλου χρόνου. Όμοια δηλαδή όπως γίνεται με τους Μάηδες, που κρεμοούνται πάνω από τις πόρτες και στά μπαλκόνια των σπιτιών κατά την πρωτομαγιά και μένουν εκεί όλον τόν χρόνο. Στην αρχαιότητα, όταν έτελείωνεν ή χρονιά και έβαζαν νέα κλαριά, έκαιαν τα παλιά. Αυτό όμως έσυνθηζέτο έδω και μερικά χρόνια με τους Μάηδες.

Βλέπουμε λοιπόν πόσα έθιμα διατηρούνται από την άραια εποχή έως σήμερα. Όλόκληρος ο έορτασμός των πυανεψίων ζή και σήμερα. Τα πολυσπόρια ζευνιν τόν ίδιο περίπου καιρό δηλαδή στην έορτή της Παναγίας και τ' άλλα έθιμα μετατοπίσθηκαν στην πρωτομαγιά. Μά και πλήθος άλλες άραίες ελληνικές συνήθειες ζουν σήμερα. Αυτό φανερώνει ότι ο Έλληνικός λαός και με την αλλαγή της θρησκείας και με τις τόσες άλλες εθνικές του περιπέτειες διετήρησεν άμετάβλητα πολλά έθιμα. Τίποτε δεν ήταν τόσο δυνατό να τ' αλλάξει, μέσα στο μακρός εικοσιπέντε αιώνων και παραπάνω!

Φ. Γιοφύλλης

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Πώς γράφουν οι διάφοροι λαοί

Όλοι οι λαοί της Εύρώπης γράφουν εις ευθείαν πλαγίαν γραμμήν, άρχίζοντες από τ' άριστερά προς τα δεξιά. Κατά τόν ίδιο τρόπο έγραφον οι άρχαίοι Έλληνες και οι Λατίνοι. Έπίσης με τόν ίδιο τρόπο γράφουν οι Σλαβοί, οι Γεωργιανοί, οι Αρμένιοι και οι Αιθίοπες.

Οι Κινέζοι γράφουν κατακορύφως, άρχίζοντες από τα άριστερά προς τα δεξιά. Κατακορύφως γράφουν και οι Ιάπωνες άρχίζοντες από τα δεξιά προς τα άριστερά. Οι Έβραίοι, οι Χαλδαίοι, οι Σαμαρίτες έγραφον εις

ευθείαν πλαγίαν γραμμήν, άρχίζοντες από τα δεξιά προς τα άριστερά. Τό ίδιο γράφουν σήμερα οι Πέρσες, οι Άραβες, οι Τάρταροι. Οι άρχαίοι Μεξικανοί έγραφον κατακορύφως από κάτω προς τα άνω.

Οι μεγαλύτερες γέφυρες

Η μεγαλύτερα γέφυρα του κόσμου βρίσκεται στή Σκωτία. Είναι ή γέφυρα Ταιή με μήκος 3.136 μέτρα. Έπειτα απ' αυτήν έρχεται ή γέφυρα Φόρθ, που βρίσκεται κι' αυτή στή Σκωτία με μήκος 2.530 μ. Η γέφυρα του Ρίο Σαλάντο στην Αργεντινή έχει μήκος 2.043 μ. και ή Ρίο Ντούλτσας 1.788 μ.

ΙΟΥΛΙΟΝ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όστε η αναχώρησι εκείνη των άγριων ήταν πονηρία. Οι πιρόγες τους, αφού έκαναν πώς έφευγαν όριστικά από τό νησί, έπειτα με τη βοήθεια της παλίρροιας και της νύχτας ξαναγύρισαν προς τό νησάκι του Καρχαρία, έλπίζοντας νά τό πατήσουν ξαφνικά. Καί τό σχέδιό τους πέτυχε. Άν και τούς είδαν και τούς πυροβόλησαν οι σκοποί, πού φύλαγαν κάτω στήν άμμουδιά, εκείνοι κατάφεραν νά βγούν έξω και τώρα τούς ήταν εύκολο νά φθάσουν στήν άποθήκη πού βρισκόνταν κι' οι δυό οίκογένειες.

Ή θέσι λοιπόν των άποίκων ήταν σοβαρή, και μάλιστα άπελπιστική, έπειδή οι πιρόγες είχαν άποδιθάσει ολάκαιρη τη συμμορία των άγριων.

Σέ λίγο, κρότος βημάτων τούς έκαμε νά καταλάβουν πώς οι άγριοι περνούσαν από κάτω, και νά άπόστασι όχι λιγώτερο από έκατό περίπου μέτρα.

Ή ώρα ήταν τέσσερις. Κι' όταν οι μαύρες σκιές φάνηκαν με τις πρώτες λάμψεις της ήμέρας, ό πλοίαρχος Γκούλδ διέταξε με σιγανή φωνή νά πυροβολήσουν προς εκείνο τό μέρος. Τότε έπεσαν έπτά-όκτώ πυροβολισμοί, πού τούς ύποδέχθηκαν φρικτά ξεφωνητά.

Άν και τρομαγμένοι, οι άγριοι έπεχείρησαν και πάλι νά έπιτεθούν. Άλλά κι' οι τρεις άπόπειρες, πού έκαναν, άπεκρούσθηκαν. Με την τελευταία όμως, καμιά είκοσαριά άρσάδες κατάφεραν νά σκαφαλώσουν προς τη ράχι του μικρού βουνού.

Τό πρωί ή συμμορία τραήχθηκε κάτω από τά δένδρα, κοντά στήν άποθήκη, περιμένοντας ίσως τό βράδι γιά νά ξαναρχίσω τις έπιθέσεις της.

Τότε έγινε συμβούλιο, κι' οι δυό οίκογένειες εξέταζαν την κατάσταση, πώς θά μπορούσαν νά γλυτώσουν άπ' τά δόντια των άγριανθρώπων, πού άν και δέν είχαν παρά τόξα, βέλη και ρόπα-

λα, όμως ήταν έκατό, κι' αυτοί μονάχα έννιά. Ίσως νά ήταν προτιμότερο νά τούς έπιτεθούν, νά τούς ριχθούν με τις καραιπίνες, έπωφελούμενοι άπ' την ύπεροχή των όπλων τους, και νά τούς άναγκάσουν νά μπουν στις πιρόγες....

Τή στιγμή εκείνη, σάν άπάντησι σ' αυτή τη σκέψι, άκούσθηκαν σφυρίγματα από βέλη πού έφθασαν και καρφώθηκαν στή στέγη του πυροβολείου, χωρίς νά πληγώσουν εύτυχώς κανένα. — Θά ξαναρχίσω ή έπίθεσι, είπε ό Τζών Μπλόκ.

Κι' ή έπίθεσι αυτή ήταν ή σφοδρότερη άπ' όλες, γιατί οι άγριοι, λυσασμένοι, άψηφούσαν πιά τις σφαίρες και τά μυδράλια. Δυό κανονίες σκοτώσαν κάμποσους, ένώ ό Φρίτς, ό Τζάκ, ό Φραγκίσκος, ό Τζέιμς κι' ό Τζών Μπλόκ πάλευαν σωμα προς σωμα με τούς άλλους.

Σέ λίγο, οι τελευταίες σφαίρες είχαν ριχθή και βέβαια θά νικούσε ό άριθμός. Ό Φρίτς, ό Φραγκίσκος, ό Τζών Μπλόκ, ό πλοίαρχος Γκούλδ, πιασμένοι με τούς άλλους άγριους, έ-

κινδύνευαν νά κατρακυλήσουν άπ' την κορφή του βουνού.

Άλλά τη στιγμή εκείνη — θάταν όκτώ περίπου ή ώρα — άκούσθηκε μιá κανονιά από τη θάλασσα. Την έφερε ό βοριάς, πού είχε δυναμώσει. Την άκούσαν οι έπιδρομείς, γιατί οι πύο προχωρημένοι σταμάτησαν άμέσως.

— Κανονιά! φώναξε ό Φραγκίσκος. Σέ λίγο άκούσθηκε και δεύτερη κανονιά: οι άγριοι άπισθοχώρησαν ως τά δένδρα και κρυφθήκανε εκεί.

Τότε ό ναύκληρος Τζών Μπλόκ άναρριχήθηκε στο κοντάρι της σημαίας, κι' άπ' την κορφή του άγνάντωσε ένα τρικάρτο, πού έρχόταν με φουσκωμένα τά πανιά.

— Πλοίο!... Πλοίο!... φώναξε.

Οι άγριοι, τρομαγμένοι από τις κανονίες κι' άπ' την εμφάνισι του πλοίου, ώρμησαν προς τη θάλασσα, όπου τούς περίμεναν οι μακρουλές πιρόγες τους γιά νά φύγουν. Καί με βία και ταραχή πήδησαν μέσα, έπιασαν γρήγορα γρήγορα τά κουπιά κι' ό μικρός αυτός στολίσκος έφυγε, διευθυνόμενος προς τό Άνατολικό Άκρωτήρι. Τότε ό Τζών Μπλόκ κι' ό Τζάκ έρριξαν δυό τελευταίες κανονίες. Καί τρεις πιρόγες, κομμένες στή μέση, βούλιαξαν άμέσως.

Τό πλοίο πού φάνηκε στάν όρίζοντα — κι' ήταν ό «Ξιφίας» πού γύριζε ύστερα από τόσους μήνες άπουσίας — διευθυνόμενο όλοένα προς τό νησάκι του Καρχαρία, άρχισε κι' αυτό νά κανονισολή τόν στολίσκο των άγριων. Κι' άπ' όλες εκείνες τις πιρόγες, δυό μόνο κατάφεραν νά φθάσουν και νά κρυφθούν πίσω άπ' τ' άκρωτήρι. Οι άλλες βούλιαξαν όλες. Μά κι' αυτές δέ θά ξαναγύριζαν πιά.

Με τόν έρχομό του «Ξιφία» και τόν έξολοθρεμό των άγριων οι άποικοι ξαναβρήκαν την εθιμείρια τους, σ' αυτή τη δεύτερη πατρίδα, στο νησί της Νέας - Έλβετίας.

ΤΕΛΟΣ

Ό «Ξιφίας» έκανονισόλει κι' αυτός τις πιρόγες.

Τό νέον μας ανάγνωσμα

“ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ,,**† Ο ΜΕΘΩΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ****Του κ. Κώστα Καλαντζή**θά άρχίσω δημοσιευόμενον άπό του 14^{ου} προσεχούς Τεύχους.

ΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

«Ὁ δεύτερος σκοπὸς τῆς ἀναστήλωσης τοῦ ἔθνους φρονήματος, ἡ ἐκβολὴ νοδὸς τῶν μεγάλων εὐγενῶν παραδόσεων».

I. ΜΕΤΑΞΑ

Νέο κορίτσι,

Εἶχανε ξεχασθῇ τὰ σύμβολα τὰ ἑθνικά, εἶχανε παραμεριάζῃ τὰ ἠθικά ἰδεώδη, εἶχανε πεταγθῇ οἱ ὥραιες ἑθνικὲς παραδόσεις, "Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἑθνητικά ἀκόμα φαινόμενα τὰ ἐκδηλώνουν τὴν προσήλωσιν ἐνός λαοῦ πρὸς τὸ εὐγενικὸ φύλλον του παρελθόντος εἶχανε μαυρωθῇ. Μιὰ ἀπέραντη περφόρηση στὸ κάθε τι ποὺ μὴ θύμιζε τὴν ἀληθινή, τὴ γνήσιαν Ἑλλάδα. Προσέχαμε καὶ τότε μάζαινε τὰ μοντέρνα καὶ ξένα ποὺ μᾶς ἔστειλεν ἡ τέχνη καὶ οἱ ἄλλοι λαοὶ ἀποφά-

«Ὁ δεύτερος σκοπὸς ἡ ἀναστήλωσις τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, ἡ ἐπάνοδος τῶν μεγάλων καὶ εὐγενῶν παραδόσεων».

Νέο κορίτσι.

Είχανε ξεασθή τα σύμβολα
τά θθνικά, είχανε παραμεριστη
τά εθνικά ιδεώδη, είχανε παρα-
πεταχθή οι ώραιες εθνικές πα-
ραδόσεις. "Όλα εκείνα τα έξω-
τερικά ακόμα φαινόμενα που
έκδηλώνουν την προσήλωσι
ένος λαού προς το ευθνικό της
φυλής του παρελθόν είχανε ά-
μαυρωθή. Μιά άπέραντη περι-
ρρόνησι στο κάθε τί που μάς
θύμιζε την αληθινή, τη γνήσια
Έλλάδα. Προσέχαμε και θανα-
μάζαμε τά μοντέρνα και τά
ξένα που μάς έστειλνε ή τεχνι-
κή των άλλων λαών εποχή. Τό
είχαμε ντροπή μας να άσχολη-
άθι θύμιζε τούς προγόνους μας,
έποχή μάς συγκινούσε, ή μακρι-

νή, ενώ η κοινή των πατέρων μας μās άφινε ψυχρούς. Κι' όχι αυτό μονάχα αλλά μās γεννούσε και ιντροπή. Κι' αυτό γιατί Εύρωπαίοι δόσκαλοι άνησαν τών κλασικισμώ και κατηγόρησαν τή νέα μας Έλλάδα ώς ανάξια τών προγόνων της. Και τώ πιστέψαμε. Μιλούσαμε άντίς έλληνικά κάθε άλλη ξένη γλώσσα, παραγλωρίζαμε τά έλληνικά ήθα και έθιμα, δέ θέλαμε να άκούσουμε τά έλληνικά λαϊκά μας τραγούδια παίζοντας καλύτερα τή τζάζ-μπάντ τών γέγωνν της Άμερικής. Πιστεύαμε τότε κι' άπομακρυνθήκαμε άπό τίς ώραιές και γνήσιες τής φυλής μας παραδόσεις. Πηγαίναμε με μιά φόρα τρομερή πρós τών γκερνέν. Θέλαμε να γίνουμε κοσμοπολίτες και κοσμοπολίτισσες δηλαδή να σαρώσουμε άτόχαστα κάθε τι πού δημιουργήσαν γενεές γειεών, κάθε τι πού συμπύκνωσαν στήν παράδοσί τών οί αιώνες της έλληνικής ζωής και τού πολιτισμού της.

Νέο κορίτσι.

Εύτυχως η εποχή εκείνη πέρασεν αγύριστα. Τώρα η νεότητα έβαλε άλλους σκοπούς κι' έστρεψε τό τιμὼν της γιὰ άλλα λιμάνια. Μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ της βαδίζει πάλι στὸ δρόμο τῶν δοξασμένων της πατέρων καὶ χαίρει καὶ περηφανεύεται γιὰ ὅλα ἐκείνα ποὺ τῆς παρέδωξαν.

Νέο κορίτσι,

Πρέπει όμως βαθειά να νοιώσης εσύ σαν κόρη και σαν γυναίκα και σαν μητέρα την υποχρέωσή σου αυτή προς τις ευγενικές σου παραδόσεις. Είναι αλήθεια, όπως λέγει 'Εκείνος, ευγενικός γιατί αυτός αποτελούν τους τίτλους της ευγενείας της ελληνικής φυλής, της φυλής μας.

Δὲν μᾶς ἔφερε ὁ χρόνος, ἡ ἱστορία καὶ ἡ ἐξέλιξις τι-
τλους κομητῶν καὶ βαρῶνων καὶ δουκῶν. Ὅμως μᾶς
φέρει τὸ σύνολον τῶν εὐγενῶν μας παραδόσεων, ποὺ δὲν
τίς χαρίζεαι μόνο σὲ ἄτομα καὶ σὲ πρόσωπα, παρὰ τίς ἐξ-
χύνει πλούσια κ' ἀνοιχτότερα πᾶνω σὲ δούλους, πλούσιους
καὶ φτωχοὺς, μικροὺς καὶ μεγάλους. Οἱ ἀγνές μας ἑλλη-
νικές παραδόσεις εἶναι τὰ οἰκόσημα μας καὶ οἱ θυρεοὶ
μας· κ' αὐτὰ ἄς φιλάγουμε φιλάργυρα γιὰ νὰ τὰ μετα-
δώσουμε στὶς μελλοῦμενες γενιές.

Σ. Καρ.

ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Καλές μου θαλασσιγοισίες, τις πάρα κάτω
συμβουλές σάς τις δίνει μία μητέρα. Ξέρει τι
κάθε μάνα δεν αγαπάει μόνο τα δικά της τα
παιδιά, μέσα στην ψυχή της τρέφει τον πόνο
και τη λαχτάρα για κάθε παιδί.

[illegible][illegible]

σας, θα είναι η εύτυχία, που τίποτα δεν μπο-
ρει να σας αποσπάσει.

Μην πιστεύετε τους άπιστοόδοξους και τους
οπασημένιους που βλέπουν παντού εχθρότητα
και δυσκολία: αυτοί δεν λνώνουν ούτε θα
λνούν τις ανώτερες χαρές της ζωής. Έ-
σεις τραβάτε πάντα έμπροστί. Στο όριο του
καθήκοντος διαλέγεται η δική σας ελπίση.
Δίστε σε κάθε περίπτωση το μέτρο της δικής
σας δύναμης. Μή βλέπετε τίς οι αμαρτίες των
οι άλλος ή τί δεν κάνουν, αλλά καταλάβετε τι
καλά το έργο πραγματοποιείται στην πράξη και
παρατηρείστε, όπως το μάτι σας στις δικές
προσπάθειες για την ανώτερη της.

[illegible]

Μην τρομάξετε με τη λέξη Αρστη διότι θα
πῇ ὁρνήσεις τῆς Χώρας. Ἀπειναντίας ἐμεῖς θέ-
λουμε τίς χαρές τῆς ζωῆς νά τίς ἔχετε σε

όλες τις ηλικίες. Έμεις οι μεγαλύτεροι έχουμε υπ' όψιν την προοπτική της ζωής σας, σας βλέπουμε στα είκοσι, στα τριάντα, στα σαράντα, στα πενήντα, στα εβδομήντα, στα ογδόντα, στα ενενήντα, στα εκατό. Εμείς θέλουμε πάντα δραστηριότητες, πάντα χαρούμενες, πάντα δημιουργικές κι' ευτυχισμένες.

[illegible][illegible]

ΕΛΕΝΗ ΣΤ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

331

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπό : Μ. ΑΝ.

(Συνεχὴς τοῦ προηγουμένου)

— Νά, λέω πῶς ὁ ἀδερφός μου δὲν ξέρει πῶς ἓνα μεγάλο πρωτόφαντο λουλούδι... ἀνοίξε στὸν κήπο του καὶ πῶς νὰ τὸ νοιαστῇ. Ὁ κύρ Γρηγοράς μῆτρε στὸ νόημα εὐτύχως καὶ χαμογέλασε...

— Θαρρεῖς πῶς δὲ νοιάζομαι, Ἀναστασά... εἶπε μὲ γλύκα... Μὰ μπιστεύομαι σὲ σένα... Ἀν θὲς πάμε νὰ μιλήσουμε γι' αὐτό...

Ἔτσι δόθηκε ἀφορμὴ λοιπὸν νὰ σκεφθοῦν γιὰ τὴ Νανῶ...

— Μία πού ὁ Θεὸς πῆρε κοντά του τὴ μάνα της, ἀρχισε ἡ Χρυσοδέργαινα, θαρρῶ, ἀδερφέ μου, πῶς τὸ καλύτερο εἶναι νὰ τὴν πάρω γιὰ δυὸ τρία χρόνια μαζί μου. Ὑστερα βλέποντας καὶ κάνοντας. Ἐσύ, ἐξὸν πού εἶσαι βαρὺς καὶ λιγομίλητος ἀνθρώπος καὶ δὲ δίνεις τὸ κουράγιο στὸν ἄλλο νὰ σοῦ ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του, δὲν μπορεῖς καὶ νὰ θέλῃς ἀκόμη... Βλέπεις οἱ ἀντρες ἀπὸ φυσικὸ σας εἶσατε μονοκόμματοι... Κοιτάζετε πάντα ἴσα μπροστά, τὸ σκοπὸ σας, σὰν τοὺς λύκους κι' ὡς πού νὰ γυρίσετε κατὰ κεῖ πού πρέπει, πολλές φορὲς, εἶναι ἀργά... Μὴ μοῦ σουφρώνεις τὰ φρύδια. Ἐγώ, ξέρεις, τὰ λέω... τὰ σκα, σκα...

Ὁ Πρωτοσπαθάρης—εἶναι ἀλήθεια—μερικά πράματα τὰ ἔκρινε ἀκριβῶς ὅπως εἶπε ἡ Χρυσοδέργαινα, μονοκόμματοι, εἶσι πού σοῦ ἔφερνε στὸ νοῦ ἓνα παλαιὸ περιστατικόν. Ἦταν κάποτε, λέει, ἓνας ληστής, ὁ Προκρούστης... Τοῦτος λοιπὸν, μάτια μου, εἶχε ἓνα κρεβάτι στρωμένον σὲ μίαν σπηλιά κι' ὅσοι συφοριασμένοι πέφτανε στὰ χέρια του, τοὺς ἔφερνε καὶ τοὺς ξάπλωνε ἐκεῖ. Ἀν ἦσαν μακρότεροι καὶ περισσεύαν τοὺς ἔκοβε· ἂν ἦσαν κοντότεροι τοὺς τραβοῦσε ὡς πού νὰ ῥθουν ἴσα ἴσα... Ὁ κύρ Γρηγοράς εἶχε μίαν γνώμη ἀπὸ πρὶν σχεδιασμένη γιὰ τὸ κάθε τι καὶ σύμφωνα μ' αὐτήν, ἔκοβε κι' ἔρραβε, χωρὶς νὰ κάθεται νὰ φιλοζετέται... Ἡ ἀδερφή του ὅμως ἦταν ὁλότελα διαφορετικὸς ἀνθρώπος. Τὴν εὐχαριστοῦσε κατὰ τὴν Τόβρισκα καλὸ κι' ἅγιο. Τὴ στεναχωροῦσε; Τ' ἀπόφευγε μ' ὅλη της τὴ δύναμη καὶ τὸ μισοῦσε κιόλας. Μονοπάτι ἀνάμεσα στοὺς δυὸ τοὺτους δρόμους δὲν ἔπρεπε νὰ γυρέψῃ. Ἐπικίνδυνον πρᾶμα ἀλήθεια καὶ χρειάζεται νάγῃ κανεὶς ἀπὸ δικού του πολὺ εὐγενικὴ καρδιά, πού μόνον τὸ σὸς ν' ἀποθυμᾷ καὶ νὰ στέργῃ γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ἔξω... Εἰδεῖται καὶ χαμένος. Ὡς τόσο ἡ Χρυσοδέργαινα ἔπαιε μὲ τὸν ἑαυτὴν ἑαυτὴν καὶ τὴν ἀντιλογία, κι' εἶσι τὶς περισσότερες φορὲς πού ἔρχότανε σὲ λόγια μὲ τὸν ἀδερφόν της, αὐτὴ

εἶχε τὸ δίκαιον μὲ τὸ μέρος της. Στὴν περίστασιν τοῦτη, τὰ πράματα ἦσαν βολικά καὶ ἡ Χρυσοδέργαινα πού ἦταν ἐτοιμασμένη γιὰ φασαρία—τόχε σχεδὸν βέβαιον πῶς ὁ ἀδερφός της θάφερνε ἀντίστασιν—ἀπόρησε στὴν ἀλήθειαν πού δέχτηκε εὐτύχως κιόλας καὶ μάλιστα μὲ συγκίνησιν φανερά, τὴν πρότασιν της.

Ὅσο γιὰ τὴ Νανῶ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχαριστημένη πού πῆγε στὸ σπῆτι τῆς θείας της. Ἀν γινόταν πρὶν ἀπὸ ἓνα χρόνον θά πετοῦσε ἀπὸ χαρὰ, νὰ τώρα... ἤθελε καὶ δὲν ἤθελε! τοῦλάχιστον αὐτὸ φαινόταν εἶναι, μὲ μίαν ματιά. Ἀν ξεκαθάριζες ὅμως τὰ σύν καὶ τὰ πλὴν θάβγαίνε συμπεράσματα ἔνα ὄχι στρουγγυλὸ κι' ἀτράνταχτο.

Χωρὶς νὰ νοιώσῃ πῶς, ξαφνικά, μίαν μέραν, μπορεῖ καὶ μίαν στιγμὴν, ἡ Νανῶ κατὰλαβε πῶς τὸ μυαλὸ της ἀρχισε νὰ δουλεύῃ διαφορετικὰ. Ἐνῶ πρῶτα πετοῦσε σὰν πεταλούδιτσα λεύτερη, τώρα καρφώθηκε ἐκεῖ σ' ἓνα σημείον καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήσῃ. Τὸ σημείον αὐτὸ ἦταν ὁ γιὸς τοῦ Ἀκριτὰ Κομιτᾶ, ὁ Γρηγόρης. Πῶς μιλοῦσε, πῶς φερότανε... Τὸν κρυφοκαμάρωνε. Δὲς τὸ πρόσωπό του! Ἐχει συχνὰ μίαν ἔκφρασιν σοβαρὴ καὶ συλλογισμένη... κι' ἄλλοτες πάντα στὰ χαρακτηριστικά του, βλέπεις μίαν σκληράδα ἀνεξήγητη, γιατί μὲ τὸν μιλῶντες σ' ἀπαντοῦσε εὐτύχως μὲ λόγια στοχαστικά καὶ ἡμερα... Σὰ νάτανε ἡ σκληράδα τοῦτη παλαιὰ κληρονομία, ἀπὸ τὴν ἀκριτικὴν γενίαν του, πού δὲν εἶχε νόημα στὴν ἐιρηνικὴ ζωὴ τῆς πολιτείας καὶ στὰ μαλακὰ ἀκόμα φυσικὰ ἐνὸς ἀγούρου. Ὡς δὲ χωρὶς ἄλλο ἂν φορέσουνε καὶ οἱ τρεῖς τὴ φορεσιά καὶ πάρουν στὰ χέρια τοὺς τ' ἄρματα τοῦ πολέμου, πότερον θά ταιριάζανε τοῦτα στὸ Γρηγόρη. Ἔτσι σκεφτόταν ἡ Νανῶ. Ἦταν σὰ γοητευμένη μαζί του. Ὡς τόσο αὐτὸ ἀκριβῶς κάποτε τὴν ἔκανε ἔξω φρενῶν.

Ἡ Νανῶ κρατεῖται ἀπὸ τὴν χεῖρα τῆς θείας της

Τ' ἀρχοντικὸν περήφανον αἷμα της ἀντιστεκότανε στὴ γοητεία τοῦτη πού τὴν ἐπαίρνε γιὰ δουλεά, κι' ἔτσι ἀντιδρῶσε μὲ λόγια καὶ καυώματα πού ὁ καψερὸς ὁ Γρηγόρης δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ κι' ἀποροῦσε... Ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς Χρυσοδέργαινας παρακολούθησε τὸ κάθε τι καὶ ρωτοῦσε καὶ ξαναρωτοῦσε τὸν ξάδερφόν της νὰ μάθῃ τί σκέπτονται καὶ τί σχεδιάζουν. Κι' ὥρες ὕστερα καθότανε συλλογισμένη. Ἐξ ἄλλου ἡ Χρυσοδέργαινα εἶχε ἀρχίσει τὴ διδασχὴν της καὶ τῆς μιλοῦσε ἐκεῖ, ἀπάνω στὸ κέντημα, ἢ τὸ σοῦρουπο, καὶ κάθονταν σὲ ψηλὸ ταβλιτὸ κι' ἀγνάντευαν κατὰ τὸ λιμάνι τὰ πλεούμενα καὶ τοὺς ἀνθρώπους στὸν καθημερινὸ μόχτον τους. Γλυκεῖά ὦρα, καὶ ἡ καρδιά ἀναφτερουγίζει, θαρρεῖς, μέσα στὰ στήθη καὶ λαχταρᾷ νὰ πετάξῃ στὴ μακρυσμένη πατρίδα τοῦ οὐνείρου.

Συνεπαρμένη καὶ ἡ Χρυσοδέργαινα ἀπὸ τὶς θύμους, ἱστοροῦσε ἥσυχα, παθητικά τὴ ζωὴν της, σὰ νὰ διάβαζε μέσα ἀπὸ ἓνα ἀγαπημένον βιβλίον. Χαίρονταν γιὰ κείνα πού ἔλεγε καὶ καμάρωνε γιὰ κείνα πού θ' ἀκολουθούσαν καὶ κοίταζε μὲ στοργὴν τὸ νέο κορίτσι, πού ἄκουε καὶ δὲ χόρταινε τὰ λόγια της, καθὼς ἡ διψασμένη γῆ τὴν καλοκαιριὰτικὴν βροχοῦλα... Ἐπὺς πρωτοπῆγε στὸ Χρυσοτρίκλιον... πῶς ἀντίκρουσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Αὐγούστα, ἔτσι σὲ μίαν λάμψιν γαλάζια σὰ νάταν ἡ Παναγία... πῶς δασκολεῦτηκε ἀπ' τὴν πατρικίαν Ζωστή, πού ἦταν συγγενιστά της, νὰ μιλά καὶ νὰ φέρεται κατὰ τὴς συνήθειας τοῦ Παλατιοῦ... ὅλα, ὅλα. Ὑστερα, πῶς ἀπάντησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Βασίλη Χρυσοδέργην, τὸν ἀντρα της. Αὐτὸ δὲ τὸ περιγράψῃ μὲ τέτοιο τρόπο πού ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτορας δὲ θάβγαλε μπροστά του στὴν εὐγένειαν καὶ στὴ γάρῃ πού μιλοῦσε... Τὰ δάχτυλά του ἦσαν γεμάτα ἀπὸ πολύτιμα πετράδια... Μὰ πότερον ἀπ' ὅλα τοῦτα, στραφτάλιζαν τὰ πρόσωπα μάτια του, ὅλο ἐξυπνάδα... Τὰ μαλλιά του ἦσαν χτενισμένα κατὰ τὴ μόδα τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἔφευγαν ἀπὸ τὸ βελουδένιον χρυσοκέντητον σκουφί του μποῦκλες ἀσημένιες, γιατί θάταν τότε πότερον ἀπὸ σαράντα χρόνων ἀντρας... Μόλις τὸν εἶδα, χτύπησε γοργὰ ἡ καρδιά μου... θαρρεῖς καὶ μούλεγε: ναι, τοῦτος ἦταν πού ἀναζητοῦσα τόσο καιρό!

Ἐδῶ, ἡ Νανῶ πού κρεμόταν ἀπὸ τὰ χεῖλιά της θείας της ἀνάσανε βαθεία... Ἡ Χρυσοδέργαινα τῆς ἔρριψε μίαν γρήγορην περιεργὴν ματιά.

— Λίγα χρόνια περάσαμε μαζί, ἐξακολούθησε, μὰ ἦσαν τὰ πῶς εὐτυχισμένα σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ... κι' ἂν λογαρίσῃ κανεὶς χώραν τὶς καλὰς καὶ τὶς κακὰς μέρες, πάλι ἐγώ, μ' ὅλο πού χάρηκα τόσο λίγο τὸν ἀντρα μου, μπροστά σ' ἄλλες, θά βγῶ κερδισμένη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΥ ΠΕΡΑΨΑΝ
ΣΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

... Στις 20 Δεκεμβρίου του 1820 στο λιμάνι της Ύδρας, την ώρα που η νύχτα αγκαλιάζε το φως της ημέρας, από ένα πλοίο αποβιβάζεται με κάποια παραξενή προφύλαξη, και σοβαρότητα ένα ρασοφορεμένο παλληκάρι. Και το παλληκάρι αυτό με την ώμορηη και άρρενωπη μορφή και τη μυστικοπαθή φυσιογνωμία δεν ήταν άλλος παρά ο άρχιμανδρίτης Γρηγόριος Δίκαιος ή Παπαολέσσας.

Με λαχτάρα βλέπει τα βουνά της Πελοποννήσου έπειτα από χρόνια χρόνων ξενιτιάς, τόση εργασία, τόσους κόπους και περισσότερους κινδύνους.

... Μά μάτια βουρκωμένα αναλο-
γίζεται τὸ παρελθόν... Ἀλήθεια!...
πόσα ὄνειρα δὲν εἶχε πλάσει ἡ ἐξημ-
μένη φαντασία του... Εἶχε ὑποσχεθῇ
πὺς θά γύριζε ἡ Πατριάρχης ἡ καὶ
παοῦς ἀκούη...

... Μά ή μοίρα τόν θέλησε νά γυρίση κατά πολύ ανώτερος. Γυρίζε άγγελος τής "Ελευθερίας μέ μία έξουσία άπεριόριστη, πού είχε πάρει από τόν αρχηγό του "Εθνικού άγώνα, τόν "Αλέξανδρο "Υψηλάντη. Στά δυνατό χέρια του κρατάει ένα χαρτί. Είναι τό μεγάλο διάγγελμα τής άναστάσεως του "Ελληνικού έθνους....

Δὲν ἠσυχάζει οὐτε στιγμή. Περνάει
στὸ Μωριά καὶ ἀρχίζει ἀμέσως τὸ ἔρ-
γον τῆς κατηχήσεως.... Μὲ τὸ ψηλὸ
καὶ ὀρατοῦ τὸν παραστάτημα, μὲ τὴν ἀ-
συνήθιστη εὐγλωττία του, μὲ τὴν θεο-
μὴ πίστιν του στὴν ἱερὴ ἀποστολή, γο-
ητεῖ τὸν καθένα καὶ προξενεῖ παν-
τοῦ τὴν πιὸ βαθεῖα ἐντύπωση.

Μοιάζει με φουρτουνιασμένη θάλασσα και με άνεμοστρόβιλο, που παρασύρει τα πάντα. Μεταχειρίζεται κάθε μέσον για να ηλεκτρίση τα πλήθη, για να προκαλέση τὸν ἐνθουσιασμό τῶν προσεστών. Ζητάει νὰ ἐκδιήση τὸ χρόνο γιὰ νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἐξέγερσι τῶν ὑποδούλων κατὰ τοῦ κατακτητοῦ. Στὰ κηρύγματά του ἀφήνει καταλλήλως νὰ ὑπονοηθῇ διὰ πίσω ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτας τῆς Φιλικῆς Ἐπιδείξεις ὅτι ἡ μεγάλη χριστιανικὴ αὐτοκρατορία τοῦ Βορρᾶ, ὅτι ὑπάρχουν ἀθώα καὶ χρήματα καὶ πολεμὸφθια, ὅτι ὁλόκληροι στρατοὶ ἐτοιμάζονται γιὰ νὰ πολεμήσουν παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ὑποδούλων, γιὰ τὴν ἀποτίναξιν τοῦ ζυγοῦ....

Μερικοί από τους «φρονιμίους» και συντηρητικούς όμως προσετούς και πολιτικές δυσπιστούν... Δέν πείθονται στα φλογερά λόγια του, γιατί έχουν πικρή ανάμνηση από την προηγούμενη ἐπιανάσταση, ἐπὶ Ὁρλώφ, πού στάθηκε ἡ αἰτία να ἐρημωθῇ ὁλόκληρος ἡ Πελοπόννησος. Ὁ ἴδιος ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, πού σὲ δύο μῆνες ἀργότερα θὰ ἐδολογήσῃ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τοὺς ἀγωνιστάς τῆς ἐλευθερίας κάτω ἀπὸ τὸ ἱερὸ λάβαρο, τὸν πικρατηρεῖ μὲ δριμύτητα καὶ τὸν ἀποκαλεῖ «ἐξέωλέστατον καὶ ἐπιτολαίον»... Μὰ ὁ φλογερός πατριώτης καὶ ἀνὴρ ἐπαναστάτης δὲν ἀπογοητεύε-

ται. Τὸ καμίνι τῆς ὁμορφῆς ἰδέας τῆς
λευτεριάς καίει ἀκατάπαυστα· μέσα
του καὶ τοῦ ξανάβει τὴν ψ.χὴ... Ἄν-
τι νὰ ἀποχωρήσῃ, γίνεται θερμότερος
στὶς ἐνέργειές του καὶ ἀπειλεῖ: «Ἐγώ
θὰ τὴν κάμω τὴν ἐπανάστασι καὶ ὁ-
λοῖμον σὲ κείνον ποῦ θὰ βρεθῇ χω-
ρὶς ὄπλο στοὺς χεῖρες».

Δέν ενδιαφέρεται παρά μονάχα γιά
ένα πράγμα: Πῶς νά ἀρχίσῃ ὁ «σηκω-

μός». Ἀπ' ἐκεῖ κι' ἐμπρός ἄς γίνη δ.τι θέλει ὁ Θεός. Τὸ αἷμα ποὺ θά χυθῇ δὲν τὸν τραυάζει. Τὰ ὀνειροπόδια μάτια τὸν ἀγκαλιάζουν σάν σ' ὁπτασία ζωτική, τὸ θρίαμβο τοῦ ἀποφασιστικοῦ καὶ παρατάλλου ἀγῶνα... «Λευτεριά ἢ θάνατος» εἶναι τὸ σύμβημά του, ποὺ σὲ λίγο πρὸς τοὺς εὐτὺς ἄρα τὸ βάλῃ σὲ ἐφαρμογή. Θυσιάζοντας καὶ τῇ ζωῇ του σὸ δοξασμένον Μανιάκι, γιὰ νὰ γίνη σύλλημα καὶ σὺμβολο στὶς καρδιές ὄλων τῶν Ἑλλήνων...

Ἄναθει τῇ φωτιά τῆς Ἐπαναστά-
σεως στό Μωριά, ἀπό τῇ μιᾷ ἀκρη
στον ἄλλη, μέ τέτοιον τρόπο, ὥστε νά
φέρῃ σέ διλήμμα καί σέ ἀδέξοδο προ-
ετοιμοῦς καί μᾶζες... Ἡ θά προτιμή-
σουν τό σφάξιμο ἀπό τόν κατακτητή
ἢ θά δεγθοῦν νά τόν ἀντιμετωπίσουν
μέ τό σπαθί στό χέρι... Μπ
καί πίσω ρέμα. «Λευτεριά ἢ θάνατος»,
μέρος ὁρος δέν χωρεῖ...

Ὁ Παπαφλέσσας ἔνα μόνο γνωρίζει καὶ πιστεύει μὲ θρησκευτικὴ κατάνυξι... Τὸ ἀλάθαστο ρητὸ τῆς αἰωνίας φυλῆς του «Εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνησθα περὶ πάτρης».

Κλείνει μέσα του έναν πύρινο πα-
τριωτισμό. Ή ιδέα της λευτεριάς του
συνταράζει την αίσθηση, τό νοῦ, και
δίνει στον άγώνα την πλέον παράτολ-
μη απόφαση καί τόν έθιμοσάφισμα.
Καθώς λέγει ο Έμμερσον: «κάθε μέ-
γεθος πείπει τήν άλήθειάν του
είναι θρησκεία ενός άληθοῦς έθιμο-
σάφισμα»

"Έχεις μιὰ φοβερή διαίθεση! και μιὰ παράξενη ἀνησυχία τὸν βασανίζει τὴ σκέψη..." Ἡ τῶρα ἡ ποτὲ... "Ἐ-
καλλος, θυελλώδης, ἀσφυκρῆτος, σκορπᾷ ψεύτικα παραμύθια, ποὺ τὰ ὑπαγορεύει ὁ ὕψηλός καὶ ἄγιος σκο-
πότης, γιὰ νὰ μεθύσῃ καὶ ἐμυχλῶσῃ τὴς
μᾶζες. Κάθε του λέξις καὶ ἀστραπή,
κάθε του λόγος καὶ ἐμπροσθός...
Ὁραματίζεται τὸν τελικὸ θρίαμβο τοῦ
κινήματος ποὺ ἐτοιμάζει καὶ τὰ μάτια
τοῦ πετοῦν φλόγες σὲν λούζονται
κάτω ἀπὸ τὸ ξάσπρولو ἀνοιξιατικ-
χοιμῶν τοῦ γαλάζιου "Ἐλληνικοῦ
οὐρανοῦ... Καὶ ἡ ὥρα τοῦ ξεσηκω-
τοῦ θάνατος... Ἡ μεγάλῃ ἰδέᾳ τῆς ἀ-
ναστάσεως τοῦ "Ἐθνους δίνει τὴ δύ-
ναμι στὸν Σολιώτη, στὰ Καλάβρυτα,
νὰ ἀνάψῃ τὸ δαυλὸ τῆς ἐπαναστάσε-
ως, σκοτώνοντας τὸν εἰσπρακτορά
τοῦ κατακτητοῦ... Ἡ φωτιὰ ποὺ ἀ-
ναψῇ ὁ Παπαφλέσσας φούντωσε καὶ
τὴ ἀσφυκρὴ ἑλληνικὴ ἀνδρεία μὲ τὸ
σπαθὶ στὸ χέρι ξαναδίνει ὕστερα ἀπὸ
τόσα χρόνια σκαδισὰς τὴν πολυπό-
θητὴ ἐλευθερία...

Μά ο δοξασμένος δρόμος του Παπαφλέσσα δέν έτελειώσε... Ή μοίρα τόν προορίζει γιά ψηλότερα άκούη σκαλοπάτια άσθασιης δόξας.

Τὸ 1825 ὁ Ἱμπραήμ, ἀφού κατέλαβε τὰ κάστρα τῆς Πύλου καὶ τοῦ Ναυαρίνου, τὴ Μεσσηνίαν καὶ τὴν Κορώνη, προχωρεῖ ἀνευλόγητος πρὸς τὴν Μεσσηνίαν μὲ τὸν τακτικό του αἰγυπτιακὸ στρατό, γιὰ νὰ ὑποδουλώσῃ πάλι τὴν Πελοπόννησο. Τὰ καταραμένα μισὰ καὶ οἱ κομματιστοὶ, ποὺ παρακολουθοῦσαν τὸν Ἑλληνισμό, εἶχαν ρίξει στὶς φυλακὲς τὸν Κολοκοτρώνη καὶ τὸσους ἄλλους ὀπλαρχηγούς... Σὲ μιὰ στιγμή φάνηκε πὺς ὅτι κερδήθηκε μὲ τόσες θυσίες θὰ χάιντοσαν πάλι. Ὁ Μωριάς μοιάζει μὲ πεθαμένο... Κανένας δὲν τολμαίει νὰ σταματήσῃ τὸν Ἱμπραήμ... Μὰ νά, ὁ Παπαλέσσας εἶναι καὶ πάλι ὁ ἀτρόμητος πρωταγωνιστὴς στὸ δράμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ... Θὰ θάσῃ καὶ πάλι στὸ θρίαμβο, γιὰτὶ θὰ ρίξῃ καὶ πάλι στὴν πλάστιγγα τὴν ἀποφασιστικὴ θέ-

Ἑσπερικῶν καὶ τὴν Ἀστυνομία στὸ
Ἀνάπλι καὶ σὺν μιᾷ θύελλα καὶ σὺν
ἑνᾷ ἀσυγκράτητος χείμαρρος στρα-
τολογεῖ περὶ τοὺς 4.000 ὄπλους καὶ
τρέχει πρὸς τὴ Μεσσηνία γιὰ νὰ θυ-
σιασθῇ, γιὰ νὰ θανατώσῃ τὴν προέλα-
σιν τοῦ Ἰμπρατῆ, ἀφού ἔπαιζαν τὴν
ἀνησυχία τῶν πολιτικῶν καταδίκων
καὶ τῶν ὁμοίων, γιατί δ' ἐβλεπε
ἐν τῇ ἐκείνῃ ἐκείνη καὶ τὴν ὁμοίαν
ἐν τῇ ἐκείνῃ ἐκείνη καὶ τὴν ὁμοίαν

Γοητεύει καὶ φανταζέται πάλι μετὰ τὴν
ἰδία φλόγα καὶ δύνανται τὰ παλλήνη
ρια του... Σκορπάει πάλι ψευτιές δι-
πρέπειε διὰ περιμένον βοήθεια ἀπὸ ἁλ-
λους δπλαρχηγούς, ὅτι θὰ νικήσουν
καὶ ἐν τῇ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ τοῦ Τε-
τραμή μετὰ τὸ στρατό του... Κατα-
λύσει, ὁ ἴδιος πιστεύει, ὅτι ἡ ἀνταρ-

(Συνέχεια στη σελίδα 352)

ΜΙΚΡΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

Και τώρα ακόμη οι Βατικιώτες ναυτικοί παίρνουν τα παιδάκια των στά καΐκια και στις ψαρόβαρκες από όκτώ χρονών. Και οι Ύδραϊοι σπογγαλιείς έπαιρναν άλλοτε από πολύ μικρά τα παιδιά των. Και έξακολουθεί το ίδιο σύστημα.

Οἱ σπουδαιότεροι ναυτικοὶ τοῦ κόσμου ἐβγῆκαν ἔτσι. Ἦσαν στὴν ἀρχὴ σὰν μοσχαράκια. Γιατὶ ἴσως ἡ λέξις μοῦτσος νὰ σημαίνει τὸν μύσχο. Ὑστερα ἔγιναν θαλασσοῦλοι.

Μέρη που διατηροῦν τὴν θαλασσίην παράδοσιν τῆς ἰστιοφόρου ναυτιλίας εἶναι σήμερὰ ἡ "Υδρα, αἱ Σπέτσαι, ἡ Κούλουρη, τὰ Βάτικα, ἡ Λιτόχωρο, τὰ Καρδόμευλα τῆς Χίου, ὁ Κάλαμος τῆς Κεφαλληνίας, ἡ Σκιάνθος, τὸ Βαθὺ τῆς Σάμου, ἡ Ἀλεξανδρούπολις, ἡ Τήνος, ἡ Κόρωνη καὶ ἄλλα.

Ἀπὸ κανένα ἱστιοφόρο δὲν λείπει ὁ μούτσος. Πολλοὶ μούτσοι εἶναι παῖδιά καπεταναίων. Ἄλλοι μέσα στὰ καϊκιά εἶναι ἱπποῦντα Καραῶν, ἑερο, μαεργεῖς, ἑλεῖνουν τὰ πιάτῃ, φωνίζου, βοηθοῦν σὲ ὅλες τῖς δουλειές ἀπὸ τῖς πιὸ ἐλαφρὲς ὡς τῖς πιὸ βαρεῖες. Καὶ ὅταν τελειῶνουν ἀπὸ ὅλες τῖς δουλειές, μένουσιν στὸ καϊκί καὶ τὸ φυλάγουσιν. Οἱ ἄλλοι βογαίνουν ἐξω, ὁ μούτσος, σκοπόλες. Παίρνει κανένα κομμάτι ξερό ψωμί, ἑληές, κρεμμύδι καὶ κόβεται πάντα ἀπὸ τὸ τραμποῦκι τῆς πρῆτης καὶ κυττάζει ἀπ' ἐξω τὸν κόσμο στὸ λιμάνι. Ἀντικαθιστᾷ τὸν φύλακα σκύλο ὁ καυμένος ὁ μούτσος. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μελαγχολικός. Φιλοσοφεῖ. Ξέρει ὅτι ὁ πατέρας του καὶ ὁ παπποῦς του καὶ ὁ προπαπποῦς του ἀπὸ μούτσου ἄρχισαν, κ' ὕστερα ἔγιναν μαγκιόροι καπεταναῖοι. Μαγκιόρος εἰς τὴν ναυτικὴν γλῶσσαν σημαίνει ὁ μέγας. Οἱ τοσπάνηδες λέγουσιν τρανός.

Θά βγῇ ὁμοῦς ὁ μοῦτσος καὶ κάποτε ἔξω μὲ ἀδεία. Θά τὸν ἀντικαταστήσῃ εἰς τὴν φύλαξιν τοῦ καϊκιοῦ κανένας ναύτης. Θά συναντηθῇ μὲ ἄλλους μοῦτσους καὶ θά καταλήξουν σὲ κανένα ἱεραροπλαστεῖο. Τὸ θεωροῦν μεγάλο γεγονός καὶ φάνε μιὰ πάστα. Θά τὸ διηγούνται ὅταν θά πᾶνε στὸ γωριό τους.

Υπάρχει πανηγυρική ἐγκατάσταση εις τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ μούτσου. Τὸ παιδί πού θά πρωτοφανῇ στοῦ ἐπάγγελμα θά δεθῇ ἀπὸ τὴν μέση καὶ θά ριχθῇ στὴν ἄλσασα. Νά ἴδου τὴν ἀντοχή του. Τὸν δένουν μὲ τὴ παλάγκο καὶ τὸν ἀνέβάζουν στοῦ ἄλμπουρο. Τοῦ δίνουν ἓνα κομμάτι γυαλί νά ξύνη τὸ ἄλμπουρο. «Υστερα θά τὸ τερτίστ με γὰρ γὰ νά γλυτρών τὰ ρεῖλα τῆς ἀντοχῆς. Αἱ δὲν τὸν ρεῖν σὲν θεωρεῖται θὰ τοῦ πεταίται μερικὰ μπουγέλια μὲ ἄρημ. Αὐτὴ εἶναι ἡ μύσησι τοῦ μούτσου. Αἱ ἀγγέλια δοκιμασία του. Εἰς πανασίαν, ὅταν πού τὰ ἱστιάφορα εἶχαν μεγάλην δρᾶσιν, αἱ δοκιμασία δὲν τὸν ἀντοχῆς. Τοῦ ἔβαζον στὴν βαρκα τοῦ καϊκιού ὅταν τὸ σκάφος ἐκάρνιτιζε» καὶ ἐτραβοῦσε κουπί. Ἐρρυθμοῦλκιζε τὸ καϊκι. Καρανιάζω σημαίνει εἰς τὴν ναυτικήν γλῶσσαν σταματῶ. Δὲν φορεῖ ἄερας καὶ τὸ πλοῖο σταματᾷ. Τότε κατεβάζουν τὴν βαρκα, βάζουν τὸν μούτσο καὶ τραβᾷ κουπί. Εἶναι ἀσυλλήπτου εἰκόνας τὸ γεγονός ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ δώδεκα χρόνων, μέσας ἐν μιά βαρκούλᾳ, νὰ σέρηται ἓνα σκάφος δέκα χιλιάδων καὶ εἰκοσι χιλιάδων ὀκάδων.

Εἶναι τριάντα ὁκάδες ὁ μοῦτσος:

Ὅριστε ὅτι σέρνει σκάφος τριακόσιες φορές βαρύτερο ἀπὸ αὐτόν, ἢ ἑξακόσιες φορές. Μυρμηκι θαλασσίνο, ἀπείρους φορές ισχυρότερο ἀπὸ τὸ μυρμηκι.

Ἀλλὰ ἔτσι βγήκαν οἱ μεγάλοι θαλασσινοὶ πού ἐδημιούργησαν τὴν ναυτικὴν τέχνην, μέσα εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ τὰς χιλιετίαις. Στὴν τοκίμα, ὅτα, το παλ. εἰσαβρεγμένο καὶ κολλᾷ στὰ ξάρτια καὶ δὲν μαϊνέρεται γιὰ

νά πιάσουν μούδες, θά άνεοή ό μούτσος και θά ξελα-
σκήνέ τό μαντάρι. Μαντάρι είναι τό σχοινί πού ένώννει
τά δυο κατάρτια. Αυτό κολλά τό βρεγμένο πανί. Μού-
δες είναι μικρά σχοινάκια ραμμένα στά πανιά. Τις χρη-
σιμοποιούν όταν φυσά πολύς άέρας γιά νά τυλιγούν τό
πανί στην άντένα, και νά μικραίνουν τόν όγκο του.

Οι μούτσοι που είναι στις παρόδους και στις τράτες, έχουν επίσης βαριές δουλειές. Τραβούν κρόκο. Δηλαδή τραβούν το σχοινί του δικτυού, όπως και οι μεγάλοι. Άλλα οι μεγάλοι έχουν μεγάλη δύναμη. Μαζεύουν τα βαρέλια που καθορίζουν την θέσι που ρίχθηκε το δίχτυ. Μαζεύουν τα σχοινιά της τράτας μετά το καλάρισμα. Καλάρισμα δέ θα είνῃ σύρσιμο του δικτυού. Συνάδου ευλαράκια για το μαγειρέμμα. Βγάζουν την προκάδα. Προκάδα είναι τα ψάρια που παίζουν στα μάτια των δικτυωτών και δεν μπορούν να βγούν. Είναι σαν τις πρόκες που καρφώνουμε. Έχουν και οι βάρκες τους μούτσους των. Πρόκειται για τους μούτσους στις επιβατικές βάρκες. Αυτοί όμως έχουν στεριανό δνομα. Λέγονται ψυχογυιοί.

Καθαρίζουν τα βάρκη από τα ψαχουλιάρηδες, βγάζουν τα νερά. Δέν έχουν όμως οι ψαχουλιάρηδες μεγάλη ναυτική και θαλασσινή την συνείδηση. Είναι παιδιά των παραλίων χωρίς όριση μόνον επάγγελμα. Δέν έχουν την αίσθηση του καλού και του κακού, οι θαλασσινοί, δεν τους έδωσαν ναυτικούς όνομα. Τους έπαιψ ψαχουλιάρηδες. Ψυ-

χογιοὶ δὲ λέγονται οἱ μικροὶ ποῦ ὑπηρετοῦν τοὺς τοσπάνηδες. Τώρα ποῦ πε-
ρασε ὁ καιρὸς αὐτὸς καὶ
ἐκείνη, γὰρ, τὰ ἀποστολὰ
καὶ ἐκεῖνα, στὰ πλάγια, καὶ
ἐκεῖνα, καθ' ἡμέραν, σὲ
ἐκείνη καὶ οἱ ἄλλοι.

Ἄπαρτος, καὶ στα βαπ-
τίζματα τοῦ ἑκκα. μαθητῆ ο-
νόματι τοῦ Κ. ἡ. ἡ. ἔρχο-
μαι βαπτίζω καὶ γὰρ καὶ,
ἄρτι καὶ ἐξομολογῶ, μὴ
τοῦ ὅτι τὴν παλαιὰν κα-
ὲρ ἀνασπασαὶ τῆς λέξεως
ἐκείνης τοῦ ὁμοφρον.

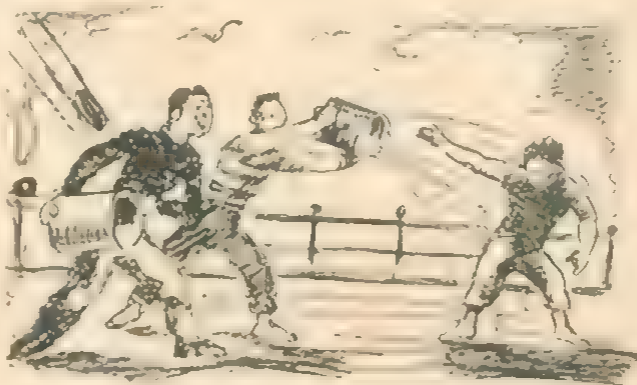
Ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκείνη ἀποφάσι-
 σις, ὅτι ἡ ἀποφάσις ἡ ἀποφάσις ἡ ἀποφάσις
 ἀποφάσις ἡ ἀποφάσις ἡ ἀποφάσις
 ἀποφάσις ἡ ἀποφάσις ἡ ἀποφάσις
 ἀποφάσις ἡ ἀποφάσις ἡ ἀποφάσις

τάτη Δει δίδει, δε ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ πρῶτον πλοῖο πολλὰ
ἐξαισιότητα ὄν: αἰσθάνεται καὶ τὸν ἄνθρωπον. Ἐξαισιότητα
πολλὰ ταῦτα πράγματα, ὅτι, τὸ σκάφος καὶ τὰ με
μνησμένα.

Οἱ μεγάλοι θαλασσόλυκοι τῶν αἰώνων καὶ τῶν χιλιετηρίδων προήλθαν ἀπὸ τοὺς μούτσους.

Είναι η θαλασσινή νεολαία, από την οποία και σήμερα βγαίνουν και θα βγαίνουν οι άριστοι ναυτικοί μας: οι θαλασσοδύκοι.

Κ. Φαλτάιτς

Τοῦ ρίχνουν μπουγέλια με ἄλμη.

MIKPA - MIKPA

— Σύμφωνα με μίαν τε-
λευταίαν στατιστική, ό
πληθυσμός του γηραιού
μας πλανήτη ανέρχεται
εις 1 δισεκατομμύριον 926
έκατομμύρια κατοίκων. Ό
άρα, ό ατός καίτοι, μετά
ώς έξής: Εύρώπη 514.300.
000 Άσία 1.025
440.000, Άφρική 146.250.
000, Άμερική 251.525.000,
Όκεανία (Αυστραλία, Μα-
λαισία, Πολυνησία) 9.200.
000. Πρό πενήντα άκόμη έ-
τών ή γή είχε πληθυσμόν
μόνον 1.429.795.000.

— Καί εις τήν Ἰταλίαν ὁ περιορισμός τῆς δι' αὐτοκινήτων συγκοινωνίας εἶχεν ὥς ἀποτέλεσμα τὴν τετραπλασιασμένην αὐξάνειν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ποδηλατιστῶν. Κατὰ οὐκ ἐλαφίαν στατιστικαὴν πληροφορίαν, οἱ ἔμποροι ποδηλάτων ἔχουν πωλήσει, εἰς διάστημα μικρότερον τῶν 6 μηνῶν, 500.000 ποδήλατα ἐπὶ πλεόν τοις συνήθους ἀριθμοῦ. Εἰς δόλανάτων τὴν Ἰταλίαν ὑπάρχουν σήμερον 5 ἑκατομμύρια ποδηλατισταί.

ΓΑΡΔΙΚΙΩΤΗΣ ΓΡΙΒΑΣ

«Ότι πλήττει την φαντασία μου, γράφει στις σημειώσεις του «Διάκου» του ο Έθνικός μας ποιητής ο Βαλαωρίτης, ο οποίος εγνώριζε ακριβώς όλες τις αιματηρές θυσίες, που οι Γριβαίτοι προσέφεραν εις την πατρίδα που διακρούων και πλέον έτών, είναι η πε-

Χαρακτηριστικὸν τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Καραϊσκάκη πρὸς αὐτὸν εἶναι ὅτι μερικὲς στιγμὲς πρὶν πεθάνῃ ἐζήτησε τὸν πνευματικὸν καὶ δυὸ μόνον ὄπλαρχηγούς του, τοὺς δυο ἀρχηγούς τοῦ τάγματος τῶν Παλαμηδιῶν. Τὸ τάγμα τοῦτο ἀνέκαθεν ἔτιμα ὥς τὸ κατ' ἐξοχὴν στήριγμα τῶν μεγαλεπήθλων ἀγώνων του. Οἱ δυο οὗτοι ἀρχηγοὶ ἦσαν ὁ Χριστιδούλος Χατζήπτρος καὶ ὁ Γαρδικιώτης Γρίθας. «Ἐλάτε τώρα, τοὺς εἶπε, νὰ σὰς φιλήσω», ἀφοῦ διέταξε τὰ τῆς διαθήκης του. Διὰ τοὺς δυο αὐτοὺς, τοὺς πῶ ἀγαπημένους ἀπὸ τοὺς συναγωνιστάς του, ἐφύλαξε ὁ μεγαλοφυὴς στρατηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως τοὺς τελευταίους του λόγους.

Г. П. М.

Η ΚΑΤ' ΕΞΟΧΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

[illegible]

the 1960s, the 1970s, and the 1980s. The 1960s were characterized by a strong emphasis on the role of the state in economic development, particularly in the context of the newly independent nations. The 1970s saw a shift towards a more market-oriented approach, with a focus on privatization and deregulation. The 1980s, however, were marked by a renewed interest in the role of the state, particularly in the context of the emerging global economy. This period saw the rise of the 'New International Economic Order' (NIEO) and the 'New Development Paradigm' (NDP), both of which emphasized the importance of the state in economic development. The NIEO was a response to the growing economic inequality between the developed and developing world, and the NDP was a response to the growing economic inequality within the developed world. Both of these paradigms saw the state as a key actor in economic development, and both of them have had a significant impact on the way that economic development is viewed and practiced today.

[illegible]

1. *Alfred*
 2. *Alfred*
 3. *Alfred*
 4. *Alfred*
 5. *Alfred*
 6. *Alfred*
 7. *Alfred*
 8. *Alfred*
 9. *Alfred*
 10. *Alfred*
 11. *Alfred*
 12. *Alfred*
 13. *Alfred*
 14. *Alfred*
 15. *Alfred*
 16. *Alfred*
 17. *Alfred*
 18. *Alfred*
 19. *Alfred*
 20. *Alfred*
 21. *Alfred*
 22. *Alfred*
 23. *Alfred*
 24. *Alfred*
 25. *Alfred*
 26. *Alfred*
 27. *Alfred*
 28. *Alfred*
 29. *Alfred*
 30. *Alfred*
 31. *Alfred*
 32. *Alfred*
 33. *Alfred*
 34. *Alfred*
 35. *Alfred*
 36. *Alfred*
 37. *Alfred*
 38. *Alfred*
 39. *Alfred*
 40. *Alfred*
 41. *Alfred*
 42. *Alfred*
 43. *Alfred*
 44. *Alfred*
 45. *Alfred*
 46. *Alfred*
 47. *Alfred*
 48. *Alfred*
 49. *Alfred*
 50. *Alfred*
 51. *Alfred*
 52. *Alfred*
 53. *Alfred*
 54. *Alfred*
 55. *Alfred*
 56. *Alfred*
 57. *Alfred*
 58. *Alfred*
 59. *Alfred*
 60. *Alfred*
 61. *Alfred*
 62. *Alfred*
 63. *Alfred*
 64. *Alfred*
 65. *Alfred*
 66. *Alfred*
 67. *Alfred*
 68. *Alfred*
 69. *Alfred*
 70. *Alfred*
 71. *Alfred*
 72. *Alfred*
 73. *Alfred*
 74. *Alfred*
 75. *Alfred*
 76. *Alfred*
 77. *Alfred*
 78. *Alfred*
 79. *Alfred*
 80. *Alfred*
 81. *Alfred*
 82. *Alfred*
 83. *Alfred*
 84. *Alfred*
 85. *Alfred*
 86. *Alfred*
 87. *Alfred*
 88. *Alfred*
 89. *Alfred*
 90. *Alfred*
 91. *Alfred*
 92. *Alfred*
 93. *Alfred*
 94. *Alfred*
 95. *Alfred*
 96. *Alfred*
 97. *Alfred*
 98. *Alfred*
 99. *Alfred*
 100. *Alfred*

ΣΤΟ ΣΤΑΣΙΔΙ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗ

Κάποτε στο Πανεπιστήμιο μαθαίνοντας παλαιόγραφια, όταν για πρώτη φορά έβλεπα μπροστά μου ό μακαρίτης καθηγητής μου μία φωτισμένη χειρόγραφη να διαδύει, γύρω τα γύρω, βλεπόμενα, να διαδύω κι εγώ, όλα τα χειρόγραφο επιτηρημένα παλαιόγραφοι.

— Καί ποῦ ἐδιδάχτητε, μοῦ εἶπε, πωλοπο-
γρασία.

— Στὸν πατέρα μου τὸν Παπαχριστόλδο,
τοῦ εἶπα.

— Καὶ τί ἦσαν ὁ πατέρας σου;
— Πιστῆς, Σπουδᾶς τὰ ἐκκλησιαστικά α.

Είχα γνωρίσει την άρχη του χειρογράφου
 «Αποκρινών χειλιν» από βιβλιοφά καρ-
 δίας· αυτά μου έδωσαν «Ήμερι» άλλες τρεις
 «Άλμους απόδω. Και του το διάβασα σην
 Παπατρίχα, «Έτσι του διάβασα σην δεύ-
 τερο χειρόγραφο, που είχε ένα θαλαστικό του
 «Εσπερινού των Αγίων Πατρων. «Τας μυσι-

Γι' αυτό έγινε πρωτοσκόλος στην παλαιογραφία και διάβαζε τὸ κάθε χειρόγραφο σὺν πολυπειρὸς παλαιογράφος.

[illegible]

Αλλά πρέπει να πούμε να είναι στο στα-
σιό, να μην, άρα, και να δέχεται να πο-
ρνούται και είναι και το κομμάτι «Αλλά
το κέρμα εις ήχον Β', γρηγορῶ πάρος και
κατόπιν».

«Όταν για πρώτη φορά με κάλεσε ο πατέρας μου να τὸν ἀκολουθήσω στὸ μεγάλο νεκροτοφεῖο, ὅπου θὰ λειτουργοῦσε, γιὰ νὰ σταθῶ στὸ στασίδι τοῦ δεξιῦ φάτῃ τοῦ σουλ-λογιστήρια. Γιὰ πρώτη φορά σκέφτηκα πῶς θὰ μπορούσα δώδεκα χρονῶν παιδί νὰ τὰ βγάλω πέρα μπροστὰ σὲ κόσμο μαυροφορε-μένο.

— Καὶ θὰ μπορῶ, πατέρα; τότε ρώ-
τησα.
— Θὰ μπορῶς, εἶμαι καὶ γὰρ ἀπὸ μέσα,
μοῦ εἶπε.

Και τότε ακολούθησα από τις πέντε το πρωί, που ξεκίνησαμε μήνα 'Ιούλιο από την ίδια μαγαλά με πήγε στην άλλο ανεβαίνοντας ανήφορος κι' από εκεί με βγάλες δεξ από την πολιτεία, να περάσουμε τ' απέλεια και μέσα από τ' απέλεια να φτάσουμε στο νη-
πτάκι σου. Σου λέει ότι να φτάσεις στο νη-
πτάκι σου το μικρό καλαχίτη τον φέρω να
πάρει και το ήπειρο που είναι ομοίωμα ο
πρόσωπο το δικό σου. Ο στήθος σου είναι
το καλαχίτη, η καρδιά σου το στήθος
και η καρδιά σου το στήθος σου. Μ' έλεγε
το παιδί η μητέρα σου. Ο πατέρας σου
πρόσωπο. Έλεγε καμιά φορά το όμοιο και η μητέρα
την καμιά φορά το όμοιο με το παιδί το δικό
σου και να φέρω καμιά φορά το δικό σου
πρόσωπο το δικό σου από το δικό σου το
πρόσωπο. Ολο καμιά φορά. Άρα, το την
αρχή της λαοκρατίας ο πατέρας σου μέσα στο

τά δημόδια, "Αρκαζα το τροπάρι τότε και
τόδεα αέρα ταχτικά. Στον άποστολο, που
τον έλεγαν και με πολλά τοακισματα, άρμη-
νιοντας και το νόημα της φράσεως όπως τ'
εκαί ταις όποιαις της γής γής γ' εαδον-
εσκεαί ψάλλοντες εν τη καρδία η-
μών τή κυρίω, που έλαμον δραματική
μορφή ή φωνή μου, έτασαν και οι μαυροφο-
ρές γυναίκες, που είχαν μνημόσυνο, με το κόλ-
λυθα. Τότε λίγο τόχασα άδεια και τρεις φορές
άρχισα και έναυρησισα το χερουϊκό, ός που ο
πατέρας μου από μέος, όαν ειπε ε' Όπως όπό
το κράτος σου πάντοτε φυλάσσομεν... ε-
νοιζε την όρατα πύλη και περιερίοντο από
το στόμα μου τή γ' αλίσσμένη άρχή με
έταλε στο όρμητο του χερουϊκού, που ήσαν
από μωρό, και τ' άποτελειώσα μία χαραί.
Και πάλι σάωωσα στο ε' αλίζον εστιν
γ' ελ ηνωρώς όπου τρεις φορές έπαυεσθε
το δέι, δέι, δέι, γιά να τρεις φορές έπαυεσθε
ός που προφάσινας πάλι το παρακατω,
με συγκράτησε από τον πατήρο μου
ός που άνω μέος του πατήρο μου είπα
εστιν η ζωε β', που άλχηνη είναι εν
κοινήτη μυστική.

Εἴπα βασιλεῦσα σὴ φωτὶα τοῦ στασι-
δοῦ. Πῶς ἄλλο ταῖς θ' ἀντιμετωπίζεις νύκτα
τοῦ στο στασιδοῦ, καὶ νύ ρητὴ καὶ κρητὴ ἡ φω-
τὶα στο στασιδοῦ καὶ τὸ μὴ κινῆσαι ἡ γ' ὅ-
σα τοῦ στο στασιδοῦ σὴν ἀντιμετωπίζεις.
Αὐτὸ ἦναι ἡ πῶτα ἀρχὴ καὶ στα στασι-
δοῦ μου χρῆμα, τὴ ἀρχὴν τὴ στασιδοῦ
γὰρ στα στασιδοῦ μου, ἔγνα ταῖς ἀ-
ριστοτέραις στοὺς Ἀγιοστανισματῶν, ποῦ
στὴν ἐλπίδα μὲ τὴν ἀρχὴν ἀντιμετωπίζεις
τοὺς ἱεροὺς μου' ἀπὸ τὴν παλαιὰν λίμνη
τοῦ μαρτυρίου σου, καὶ βλοσυρὰ ἐναι πασι
οὖν καὶ μέγα, ποῦ μὲ τὴ φωτὶα τοῦ τοῦ
ἐν τῇ ἐλπίδα ἀντιμετωπίζεις ἡ τοῦ
ἀλλ' ἡ γὰρ καὶ ἀπαρτιδωρεῖ.

[illegible]

Ἐκεῖ, ἀνελθόντας σὺν στασίθε τῆς ἁγίας
 Παρθενότητος, ἔχοντα πάλιν τὰς ἀντιθέσεις
 τοῦ γένους καὶ φιλονεικῶντες ἐν αὐτῇ, ὡς
 οὐκ ἀκαλὸς μὲν διδάσκει, οὐδ' ἀσυνέτακτος
 ἔστι!

[illegible]

να γίνει δασκάλος παιδαγωγημένος. Με κείνο το θάρρος ξεκίνησε κατόπτι και για την "Αφάν". Τον καιρό που οι δημοχρικοί διαδράματι τάζος και τους είχαν μεταβάλει με τις μουσικές στριμμένες και τα εκπαιδευτικά βιβλία στο σχολείο. Τέτοιους έλεγε "παιδαγωγικά" και με τον όρο ότι τα κινώμενα και ακίνητα κινώμενα ή ακίνητα ότι το σπουδαίο των παιδιών διανοητικό του παλμού - πριν την μεγάλη αρεσκεία τώρα - που με διώρισαν ψάλλοντες ή εκπαιδευτική δεν το έλπιζαν, ή ήλπιζαν. Με την επιθυμία ότι το χρις και το δόξα από τρομυμνία το σπουδαίο από άμεση. Ούτες οι έλπιζαν από την "ακαδημία" που τα μη ζογαγίνα ψάλλεις πιά στη ζωή της σπουδαίας μου.

Κι' όμως, αν δεν ξηνα ξανά ψάλτης, ποτέ δεν έχασα την ψαλτική. Ή μάλλον της πα-
δικής μου ήλικιας μορβινε χητήμα. Το ζέ-
μωμά μου με τή εκκληροιστική και τις λει-
τουργίες και τις άλλες ακολουθίες μ' έκοιμα
τα μη λημονώ ποτέ την ψαλτική και τη
μουσική. Κι' ως τώρα που γέρασα ψέλω
και μελωδω. Ή μουσική ή αγνή των μερών
της χαμένης πατρίδος μου με συγκινεί, ή
κατάλυε των ακολουθιών μας με ουνεπαίρναι
και πάντα μουριουρίζω, κάτι αν βρθω σ' εκ-
κλησία, σέ μοισατήρι, σ' έζωκκλησία, θυμά-
μαι εώς πρωτόγιναι ψαλτικά, εώς πρωτοσάν-
εθα κατό σταοίσι, που δοκιμάσα ουγκυήσι
και μου κόπηκε ή φωνή και κόλλησε ή γλώσ-
σα μου σόδ λαρουν τ ου.

[illegible]

ΠΟΛΥΔ. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΔΟΥΔΟΥ

Είναι γνωστό πώς τα ζώα παίζουν πάντοτε σπουδαίο ρόλο στον πόλεμο. Έκτος εκείνου που χρησιμοποιούνται για μεταφορές, και πάλι σε άλλα χρησιμοποιούνται σε διάφορες λειτουργίες. Γνωστή είναι η χρησιμοποίησή των σκυλιών, που χρησιμοποιούνται ως φυγελιαφόροι, οδοδείκτες, ερμάρη και πολλές φορές και στη μάχη. Τελευταίως χρησιμοποιήθηκαν από τον Γάλλο, να καταλάβει τα χωριά. Έπειτα οι Γερμανοί είχαν σκοπίσει στο βάθος ενός προγράμματος

οι Γάλλοι βομβες που εξερρηγνύοντο μόλις πα-
τούσαν πάνω τους, εξαπλώσαν στους αγρούς
αγέλιες από χοιρίδια. Τα δυστυχισμένα ζώα
βράζαν τριγυρίζοντας, εξακαθάρισαν όμως το
έδαφος.

τάτα στον πόλεμο ως ταχυδρόμοι. Τό ταχυδρόμοι περισσότεροι χρησιμοποιήθη από τα πιά τα-
αλλά χρόνια γι' αυτόν τόν σκοπό. Τόν τελει-
στρατών, διάφορες
αίρια. Χρησιμοποιούνται ως σύλ-
σμων γιά τήν μεταβίβασι διαταγών και οδη-
γίων. Μεγάλες υπηρεσίες προσφέρουν εις τό
προσχωρημένα φυλάκια, τό πολεμικά π

χρησίμευσαν ὡς τὸ μόνον μέσον ἐπικοινωνίας
τῶν τολιορκομένων.

Όταν ο Ναπολέων κατευθύνει προς το Βα-
τερλώ, ένας κάτοχος περισσότερων της Αμερί-
κης εξαπέλυσε μερικά περισσότερα με την σπου-
δαία ειρήνη της νίκης των Άγγλων.

«Επίσης, οι περιήμιον σήμερον τραπορεύειν
δημοσιογραφικῶν εἰδήσεων. Πρῶτον δεῖται εἰς
πρῶτες τοὺς εἰληχτεῖς σὰν περισσότερια. Εἶχεν ἐγ-
καταστήσει οἱς ἀρχαίς τῶν ὁρώσεως τῶν, ὅποτε
ἐν ὑπὲρ δυνάμειος, ἕνα περισσότεριον σὺν
Αἰ. ἡ Σαπὴ καὶ τὰ περισσότερια τοὺς μετέρι-
— ταῖς τῆς εἰδήσεως μετὰ Ἀνδρῶν,
— σὺν, καὶ Ἀνδρῶν. Τὸ τραπορεύειν πρῶ-
τον εἶχεν ἐκτερεῖν τὸ ταχύτερον μέσον μεταφο-
ρᾶς εἰδήσεων τὴν ἐποχὴν ἐκτερεῖν καὶ ἦσαν δυν-
άμειος.

Επίσης οι Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι χρη-

15. Explain the difference between a "strong" and a "weak" acid.

1. N. B-5

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς προσφωνεῖ τοὺς νέους ἀξιωματικούς, τοὺς Ναυτικούς ἐκ τοῦ Ναυσοῦθου.

Ὁ Ἀρχηγὸς μεταβαλὼν εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῶν ναυτεργατῶν, εἰς τὸ Δημοτ. Θεάτρον Πειραιῶς.

- 1) Τμήμα Ε.Ο.Ν. Ραδοπούλεως Σερρών
- 2) Έναρξ καλλιτεριών Ε.Ο.Ν. Κορωπίου
- 3) Βαθμοφόροι Ε.Ο.Ν. Ξάνθης
- 4) Από τούς ποδηλατικούς άγώνας Ε.Ο.Ν. Αρ. γαλά

- 5) Έπιτελείον Θηλέων Ε.Ο.Ν. Σερρών
- 6) Ναυτικά τμήματα Ε.Ο.Ν. Κερκύρας.
- 7) Διανομή βραβείων εις μέλη της Ε.Ο.Ν. της «Παιδικής 'Αδελφούνης».
- 8) Φαλαγγίται 93ης Φάλαγγος Ε.Ο.Ν. Μεσσηνίας.

Ὁ Ἀρχηγὸς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καλλιεργείας τῆς
Ε.Ο.Ν. ἐν Παισίων Φαληρῶν διπλῶν τοῦ πρώτου σποροῦ

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς παρακολουθεῖ τὴν ἀσθασίαν ὑπο
τῶν Φαλαγγιτῶν ἐν Καισαριανῇ.

Ἐναρξίς καλλιεργείας Ε.Ο.Ν. Ἀγκιστρίου Σερρῶν.

B L 24

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Τό Στοιχειό του Άνθρακωρυχείου θύμωσε και γυρεύει νά εκδικηθῇ.
— Πλημμύρα, ἀπό τὰ νερά πού μαζεύτηκαν στοῦ Παλῆ.
— Τρύπα θάνοιζε κάτω ἀπ' τόν Διδύμη.

δύνα. Ἡ τελευταία γνώμη ἦταν δική μου. Ἐπέμενα πῶς ἐτρύπησε τὸ ποτάμι.

— Ὁ Δάσκαλος δὲν ἔλεγε τίποτα. Μᾶς κοιτάζε μόνο ἕνα-ἕνα, σηκώνοντας τοὺς ὤμους μὲ τόση ἀταραξία, σὰ νὰ γίνονταν ἡ συζήτηση στοῦ ξέφωτο, κάτω ἀπ' τὸν ἱσκιό κανονὸς δένδρου.

— Καὶ βέβαια πού εἶναι πλημμύρα, εἶπε τέλος κι' αὐτός, ἀφοῦ ἄκουσε δυὸ καὶ τρεῖς φορές ὅλες τίς γνώμες.

— Πλημμύρα, καλά. Μ' ἀπὸ πού; Ἀπὸ τί; ρώτησαν συγχρόνως πολλὲς φωνές.

Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Ὅσο γιὰ τὸ Στοιχειό εἶναι ἀνοησία. Ὅσο γιὰ τὸ «Παλῆ» θάταν πιθανὸν ἂν πλημμύριζε μόνο τὸ τρίτο πάτωμα. Μὰ εἶναι πλημμυρισμένο καὶ τὸ δεύτερο καὶ τὸ πρῶτο καὶ καθὼς ξέρετε τὸ νερὸ δὲν πάει ποτέ ἀπάνω, ὅλο κατεβαίνει.

— Δὲν τρυποῦν ἔτσι εὐκόλα τὰ ποτάμια.
— Σεισμός;
— Δὲν ξέρω.

— Ἀφοῦ δὲν ξέρεις λοιπὸν μὴ μιλάς! Ἐσένα θ' ἀκοῦμε τώρα;

Βέβαια, τώρα πού ἦταν κάπως ἐξασφαλισμένοι, σὲ μέρος στεγνὸ, καὶ τὸ νερὸ ἔπαψε ν' ἀνεβαίνει, δὲν ἤθελαν πιά ν' ἀκοῦνε τὸν Δάσκαλο.

Τὸ κύρος πού τοῦ εἶχε δώσει μιά στιγμή ἡ ἀταραξία του στὸν ἄμεσο κίνδυνο πέρασε μαζί μ' αὐτόν. Τὸ κατάλαβε καὶ ὁ ἴδιος κι' ἐσώπασε.

Ἀλλὰ σὲ λίγο κάτι θὰ παρατήρησε καὶ μοῦ εἶπε.

— Μίλησε λιγάκι. Δυνατὰ!...

— Τί νὰ πῶ;

— Ὅ,τι θέλεις, ὅ,τι σοῦ ἔλθῃ, φτάνει νὰ μιλάς.

Εἶπα δυνατὰ λίγες λέξεις.

— Καλὰ... Τώρα σιγώτερα... Ἔτσι... Καλὰ!...

— Ἐ, Δάσκαλε! σοῦστριψε; φώναξε ὁ Παγῆς.

— Τρελλάθηκες ἀπὸ τὸ φόβο σου;

— Σοῦ φαίνεται πῶς εἶσαι πεθαμένος;

— Μοῦ φαίνεται, ἀποκρίθηκε, πῶς τὸ νερὸ δὲν θὰ φθάσῃ ποτέ δῶ-πάνω, κι' ἂν εἶναι νὰ πεθάνουμε, τούλα-χιστὸ δὲν θὰ πνιγοῦμε.

— Καὶ πῶς τὸ ξέρεις Δάσκαλε;...

— Κοίταξε τὴ λυχνία σου.

— Καίει.

— Μὰ ὅπως πάντα;

— Ὅχι. Ἡ φλόγα τῆς εἶναι μικρότερη καὶ ζωηρότερη. Μήπως ὑπάρχει ἐδῶ γκριζοῦ;

— Ὅχι, μὴ φοβάσαι. Οὔτε ἀπὸ γκριζοῦ εἶναι πιά κίνδυνος, οὔτε ἀπὸ νερὸ.

— Ἐλα τώρα μὴ μᾶς κάνεις τὸ μάγο!

— Δὲν κάνω τὸ μάγο. Ἐδῶ μέσα βρισκόμαστε σὰ σὲ κώδωνα δύτου καὶ ὁ πεπεισμένος ἀέρας ἐμποδίζει τὸ νερὸ ν' ἀνεβῇ. Τὸ ἀνέβασμα αὐτό, τὸ ἀδιέξοδο, εἶναι γιὰ μᾶς ὅ,τι ὁ κώδων γιὰ ἕνα βουτηχτῇ. Ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀέρας, καθὼς τὸν ἐσπρωξάν τὰ νερά, μαζεύτηκε, πυκνώθηκε μέσα σ' αὐτὴ

τῇ στοᾷ καὶ τώρα ἀντιστέκεται στὰ νερά καὶ τὰ σπρώχνει αὐτός.

— Ἀνοησία σου! φώναξε κάποιος. Τὸ νερὸ δὲν εἶναι δυνατώτερο ἀπὸ κάθε τί;...

— Ναι, δταν εἶναι ἐξω ἐλεύθερο.

Μὰ δταν βουτᾷς τὸ ποτήρι σου μὲ τὸ στόμα πρὸς τὰ κάτω, σ' ἕνα γεμάτο κουβά, τὸ νερὸ φτάνει ποτέ ὡς τὸν πάτο τοῦ ποτηριοῦ; Ὅχι...

Πάντα μένει ἕνα μέρος ἀδειανό. Γιατὶ πιέζεται ὁ ἀέρας μέσα στὸ ποτήρι καὶ δὲν εἶναι τὸ νερὸ ν' ἀνεβῇ περισσότερο. Κι' ἐδῶ λοιπὸν εἶναι τὸ ἴδιο. Βρισκόμαστε στὸν πάτο τοῦ ποτηριοῦ. Τὸ νερὸ δὲν θὰ μᾶς φθάσῃ ποτέ.

— Ἐγὼ αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω, εἶπε ὁ θεὸς Γάσπαρος, καὶ βλέπω τώρα πῶς εἴχατε ἀδικο σεις οἱ ἄλλοι πού τον κοροϊδεύατε! ξέρετε πράγματα πού δὲν τὰ ξέρουμε μεις!

— Σωθήκαμε λοιπόν; ρώτησε ὁ Καρρὸρῆς.

— Αὐτὸ δὲν τὸ εἶπα, ἀποκρίθηκε ὁ Δάσκαλος. Πῶς δὲν θὰ πνιγοῦμε, ναι, σὰς τὸ ὑπόσχομαι. Τὸ ἀνέβασμα εἶναι κλειστὸ κι' ὁ ἀέρας δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ δῶ μέσα. Μ' αὐτὸ πού μᾶς σώζει, συγχρόνως μᾶς καταστρέφει. Ὁ ἀέρας δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ, εἶναι φυλακισμένος. Μὰ καὶ μεις εἴμαστε φυλακισμένοι, δὲν μποροῦμε νὰ βγοῦμε.

— Ἐ, ἄμα χαμηλώσῃ τὸ νερὸ...

— Μὰ θὰ χαμηλώσῃ; Δὲν τὸ ξέρω.

— Μ' ἀφοῦ σοῦ λένε, εἶναι πλημμύρα;

— Πλημμύρα τὸ ξέρω, μὰ πῶς ἔγινε, ἀπὸ τί; Ξεχείλισε ὁ Διδύμης ὡς τὰ πηγάδια; Ἐγινε καμμιὰ ραχδαία βροχή, νεροποντὴ, σεισμός; Γιὰ νὰ ξέρομε, ἔπρεπε νὰ-μαστε ἐξω καὶ δυστυχῶς εἴμαστε μέσα.

— Μπορεῖ νὰ πλημμύρῃ κι' ἡ χώρα;...

— Μπορεῖ...

Ἀνατριχίσαμε μιά στιγμή καὶ σωπάσαμε ὅλοι.

Ὁ κρότος τοῦ νεροῦ εἶχε πάψει.

Κάπου-κάπου ἀκούγονταν ἀπὸ κάτω μας σὰν κάτι ὑπόκωφες κανονιές πού μᾶς ἐτράνταζαν.

— Θὰ γέμισε τὸ ἀνθρακωρυχεῖο, εἶπε ὁ Δάσκαλος δὲν πέφτει πιά μέσα νερὸ.

— Κι' ὁ Πέτρος; φώναξε ὁ Παγῆς μ' ἀπελπισία.

Ὁ Πέτρος ἦταν ὁ γιὸς του, σφυρῆς σὰν κι' αὐτόν, κι' ἐδοῦλε στοῦ τρίτου πάτωμα. Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ ἐγωϊστικὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως δὲν τὸν ἄφησε νὰ τὸν θυμηθῇ. Μὰ ὁ λόγος τοῦ Δασκάλου: «γέμισε τὸ ἀνθρακωρυχεῖο» τὸν τράβηξε καὶ τὸν ξεκόλλησε, θάλεγε, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸν του.

— Πέτρο! φώναξε μὲ φωνὴ σπαρακτική. Πέτρο!...

Κανεὶς δὲν ἀποκρίθηκε, οὔτε καν ὁ ἀντίλαλος. Ἡ φωνὴ κούφια, δὲν ἐβγαίνει ἀπὸ τὸν κώδωνα μᾶς.

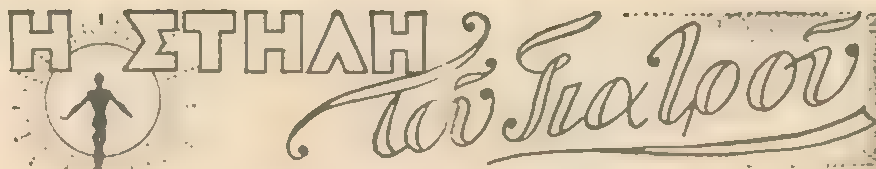
— Θὰ βρῆκε κι' αὐτὸς κανὲν ἀνέβασμα, εἶπε ὁ Δάσκαλος. Ἐκατὸν πενήντα ἀνθρώποι νὰ πνιγοῦν, θάταν φρικτὸ. Δὲν θὰ τῷθελε ὁ Θεός.

Μοῦ φάνηκε πῶς αὐτὸ δὲν τῷλεγε μὲ πεποίθησι. Ἐκατὸν πενήντα ἀνθρώποι τὸ λιγώτερο εἶχαν κατεβῇ τὸ πρῶτὸ στὸ ἀνθρακωρυχεῖο. Πόσοι ἐπρόφθασαν ν' ἀνεβῶν ἀπὸ τὰ πηγάδια ἢ νὰ βροῦν καταφύγιο σὰν καὶ μᾶς; Ὅλοι οἱ σὺντροφοὶ μᾶς χαμένοι, πνιγμένοι, νεκροί! Κανεὶς δὲν ἐτόλμησε πιά νὰ πῇ λέξι.

(Ἀκολουθεῖ)

— Πέτρο! Πέτρο! φώναξε μὲ φωνὴ σπαρακτική.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΒΡΟΓΧΙΚΑ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΡΑΛΛΗΣ

(1832 - 1909)

ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ

γέννημα μιᾶς φυλῆς
κι' ἐνὸς τόπου μ' ἰ-
δέες πού ὠριμάζον
σιγά-σιγά
ἀπ' τὸ βάθος τῶν
ἐντυπώσεων κάθε
μέρας, ὅσο κι' ἂν
ξεχωρίζη ἀπ' τοὺς
ἄλλους ἀνθρώπους.
ὅσο κι' ἂν ἡ φαντα-
σία του πετᾷ πᾶν ἀπ' τὰ σύνορα πού
πού δρίζουν τίς χώρες, εἶναι δεμένος
σὲν Προυθηθῆας σὸ βράχο του, μὲ τὸν
τόπο πού γεννήθηκε. Τὸ περιβάλλον,
μὲ τίς χιλιάδες πλοκαμιῶν του, τὸν ἀγ-
καλιάζει ἀπ' ὅλες τίς μεριές, ἐπιδοᾷ
σὸ σχηματισμὸ τῆς ἰδιοσυγκρασίας
του, σὸν τρόπο τῆς ἐκδηλώσεώς του,
καὶ πῶς πολὺ ἀκούη στὴ μετέπειτα ἐ-
ξέλιξι του. Οἱ αἰσθήσεις του βου-
τιοῦνται μέσα σὸ γύρω κόσμῳ, ρου-
φοῦν ἀπὸ κεῖ τὴν ἔμπνευσι, πού θὰ δι-
απλάσῃ δλόκληρο τὸ καλλιτεχνικὸ
του ἔργο.

Κι' ὅταν ἡ τύχη τὸν φέρη νὰ γεννη-
θῇ σὲ μιὰ πόλι, πού εἶναι ἕνα ζωτα-
νὸ τρανοῦδι ὁμορφιάς, π' ἀπλώνεται
ἀτέραντη στὶς ὄχθες τοῦ Βοσπόρου,
ἀγκαλιασμένη ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ
πνιγμένη στὶς ἀναμνήσεις πού ἔχει
σκορπίσει ἀπᾶνω τῆς ὁ χρόνος πού
πέρασε, τότε ἂν ἡ ψυχὴ σου εἶναι
πλασμένη γιὰ νὰ γυρεῖ τ' ὠραῖο,
γίνεσαι δυὸ φορὲς καλλιτέχνης. Ὁ
Ράλλης ἀπ' τὰ πρῶτα βήματά του εἶ-
χε ἀντικρύσει αὐτὲς τίς δυοσοφίς. Με-
γάλασε θυωὲς ἐκ χρόνια δύσκολα. Οἱ
ματωμένες πληγὲς τῆς ἐπαναστάσεως
δὲν εἶχαν κλείσει ἀκόμα. Μόνο πού
εἶχαν ἀνοίξει καινούργιες στὶς καρ-
διές τῶν σκλάβων, π' ἀντίκουζαν μὲ
πόθο τὴν ἐλευθέρω νῆ τῆς Ἑλλάδος.
Γιατὶ στὶς φλέβες τῆς τούρκικης Πό-
λης ποτὲ δὲν ἔπαψε νὰ ὑπάρχῃ ὁ Ἑλ-
ληνισμὸς, πού ζοῦσε μὲ τὴν ἐλπίδα
ν' ἀκούσῃ ξανά νὰ μιλοῦν οἱ βουβοὶ
θόλοι τῆς Ἀγιά Σοφιάς. Γιὰ τὴν ὥρα
ὅλα αὐτὰ ἦσαν ὄνειρα. Οἱ βυζαντινὲς
ἐκκλησίες εἶχαν γίνει τζαμιά. Κάθε
βράδυ, σὺν ἑσθινῇ ἢ μέρα, ὁ γότζας
δ' ἔβριθε σὸν ἀέρα τ' ὄνομα τοῦ Ἀλ-
λάχ, κι' αὐτὸ ξαπλωνόταν στὰ στενὰ
καλντερίμια μὲ τὰ καφασωτὰ πασά-
θουρα, στὴ θάλασσα τῶν σπιτιῶν, καὶ
στ' ἀτέλειωτα παλάτια τῶν Σουλτά-
νων...

Κι' οἱ πρῶτες ἐντυπώσεις δὲν ξε-
χνιοῦνται ποτέ.

Ὁ Ράλλης θυμῶταν τὴν Ἀνατολή,
ὅπως τὴ γνώρισε αὐτός, γεμάτη μυ-
στικισμό, μὲ μιὰ ἀπέραντη νοσταλγία,
πού διώχνει τὸ πνεῦμα μακριὰ ἀπ' τὴ
δράσι, τὸ ναρκώνει σὰ νὰ τὸ ρίχνῃ
σὲ μιὰ καινούργια ἡδονή.

Θυμῶταν τοὺς ἡσυχούς ἀνθρώπους
μὲ τὴν ἀπλὴ ζωὴ, τὰ ἦθη κι' ἔθιμά
τους, πού ἔχουν ἕνα ξεχωριστὸ δικό
τους τόνο, κατασταλάγματα μιᾶς φυ-
λῆς τόσων αἰώνων. Γι' αὐτὸ κι' ἀργό-
τερα ζαναγύρισε... Τώρα θυωὲς τε-
λειώνοντας τίς σπουδὲς του ἔφυγε γιὰ

τὸ Λονδίνο, τὸ περίφημο city, τὸν ἐγ-
κέφαλο τῆς γῆς, ὅπως τὸ εἶπε κά-
ποιος.

Οἱ ἀδελφοὶ Ράλλη, ἡ Χιώτικη αὐτὴ
οἰκογένεια πού εἶχε ἀναπτύξει τερά-
στια δρᾶσι σ' ὅλη τὴν Ἀγγλικὴ ἐπι-
κράτεια, τὸν προσέλαβε γιὰ ὑπάλλη-
λο. Μπήκε στὴ ρουτίνα μιᾶς ζωῆς, πού
δὲν εἶχε κανένα ἐνδιαφέρον γι' ἀνθρώ-
πο σὺν κι' αὐτόν, μὲ τίς μετρημένες
ὥρες τοῦ γραφείου του, ἴδιες καὶ μο-
νότονες ὅλες, καὶ τίς λιγοστὲς ἀπο-
λαύσεις. Γύρεψε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸν
κλοιὸ τῶν ἀριθμῶν καὶ τῆς λογιστι-
κῆς, γιὰ νὰ μπορέσῃ ἀνευλόγητα νὰ
καλλιεργήσῃ τὸ ταλέντο του. Τέλος,
τὸ 1876 πήρε τὴν ἀπόφασί του. Ἀφί-
νοντας τὸν Ἑρμὴ μὲ τὰ φτερά του,
(κάτι παρόμοιο ἔκανε ἀργότερα κι' ὁ
Σουρῆς) ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸ city
γιὰ τὸ Παρίσι.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μιὰ πλούσια πνευ-
ματικὴ κίνησις ἐξεκίληζε σὲ κάθε κλά-
δο τῆς τέχνης, κι' οἱ ἀγῶνες τῶν ἀο-
χνῶν τοὺς ἔδιναν ἕνα ζωηρὸ τόνο
στοὺς μποζέμικους κύκλους τῶν καλ-
λιτεχνῶν.

Σὺν ἀντίλαλοι μιᾶς κοντινῆς ἡχοῦς
ἀκούγονταν τὰ ὄνματα τοῦ Σατω-
πριάν, τοῦ Λαμαρτίνου καὶ τοῦ Οὐγ-
κῶ, ἐνῶ ἡ καινούργια σχολὴ τοῦ
Φλωμπέρ ἔδινε τὸ τελευταῖο χτύπημα
στοὺς ρωμαντικούς τῆς δευτέρης γε-
νιάς.

Στὴ ζωγραφικὴ τὸ Παρίσι ἦταν τὸ
κέντρο κάθε καινούργιας ἐξορμήσεως
μὲ νευτεριστικὲς ἀντιλήψεις. Ἐκτὸς
τῶν παλαιῶν σχολῶν, οἱ maîtres τῶν
νέων τάσεων τῆς ζωγραφικῆς, Μανέ,
Κουρμπέ, Μιλλὸ κλπ. προσπαθοῦσαν
νὰ ἐπιβάλλουν μὲ τὴν ἀνωτερότητα
τοῦ ἔργου τῶν τίς πεποιθήσεις τους.

Ὁ Ράλλης μέγα σ' αὐτόν τὸν ὄνει-
ροστρόβιλο ἰδεῶν βρέθηκε σὸ στοι-
χεῖο του. Ὅλη αὐτὴ ἡ κίνησις ἦταν
κάτι νέο γι' αὐτόν. Μπήκε σὸ ἀτελιέ
τοῦ Ζερρό, πού εἶχε γίνει διάσημος
ἀπ' τὰ πρῶτα ἔργα του. Ἦταν ἕνας
τύπος μποέμ, μὲ δυνατό ταλέντο, πού
τὸ σπατάλησε σ' ὅλα τὰ εἶδη τῆς
τέχνης παίρνοντας τὰ θέματα τῶν πι-
νάκων του ἀπ' τὴν ἱστορία καὶ τίς τα-
ξιδιωτικὲς του ἐντυπώσεις, ζωγραφί-
ζοντας μὲ μιὰ λεπτὴ παρατήρησι, δι-
νοντας συγγρόνια ἕνα πνευματώδη
τόνο, ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη τοῦ δι-
δασκάλου του Ντελαρόδ καὶ συνδυά-
ζοντας τὸ στυλ τοῦ Δαυὶδ μὲ τὴ φαν-
τασία τῶν Ρωμαντικῶν, ἔγινε πρό-
δρομος, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἕνα ξεχωριστὸ
δικό του τύπο, πολλῶν μεγάλων καλ-
λιτεχνῶν.

Ὁ Ράλλης μπαίνοντας σὸ πνεῦμα
του, τὸν μεταχειρίσθηκε σὰ μιὰ ἐγ-
κυκλοπαίδεια, ἀπ' ὅπου μπορεῖς νὰ
διαλέξῃς ὅ,τι θέλεις. Ἄφησε τὴν ἱ-
στορία μὲ τοὺς πολυδύλτους ἥρωες
τῆς γι' ἄλλους καὶ γύρεψε νὰ γνωρί-
σῃ καλλίτερα τὴν καθημερινὴν ζωὴ στὴ
χώρᾳ πού γεννήθηκε, πού ἐνοιώθε καὶ
πού ἦταν γι' αὐτόν γεμάτη ἀπὸ χτυ-
πητὰς ἀναμνήσεις. Στὴ θύμησι τοῦ
ἦσαν ἀκόμη ζωντανές, παρ' ὅλο τὸ
εὐρωπαϊκὸ λουστράσιμά τους, οἱ εἰ-
κόνας τῶν παλιῶν ἐθίμων τῆς Ἀνατο-
λῆς πού ἂν στὰ μάτια τῶν ξένων ἦ-
σαν ξεροὶ τύποι, ἦσαν γι' αὐτόν μιὰ
δλόκληρη ζωὴ.

Ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ
Ζερρό γύρεψε νὰ φρεσκάρῃ στὴ φαν-
τασία του τίς παλιὲς ἐντυπώσεις καὶ
μὲ τὴ βοήθεια τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἐ-
σωτερικοῦ του κόσμου νὰ προετοιμά-
σῃ ὅπως ὁ Ταιν εἶπε τὴ στιγμή τῆς
δραματικῆς.

Καὶ γύρισε παντοῦ, παντοῦ, σὲ κά-
θε γωνιά, σ' ὅλους τοὺς τόπους πού
καθριφίζονται στὴν Ἀνατολικὴ Με-
σόγειο. Ἀρχισε ἀπ' τὴν Ἀθήνα. Ἐλ-
ληνας αὐτός τῆς σκλάβας Ἑλλάδας,
θέλησε νὰ γνωρίσῃ πρῶτα τὴν ἀληθι-
νὴ πατρίδα τῆς Τέχνης, κι' ἦρθε γι'
αὐτὸ προσκυνητὴς στὴ Μέκκα τῆς ἀ-

ΠΩΛΗΤΡΙΑ ΚΗΡΙΩΝ

Οι ζένοι, που περιούν από τας 'Α-
θηνάς, στανίως παραλείπουν να επι-
σκεφθύν τὰ ἀπείριστα αὐτὰ καταφύ-
για τῆς λαϊκῆς διασκεδάσεως, καί
συχνά μέσα στίς ἀνταποκρίσεις, αλ-
οθητικές μελέτες ἢ ἀναμνήσεις των
ἀφηγεῖνται τίς ἀληθοφάνειες στιγμές
τοῦ πέρασαν μέσα στά λαϊκά αὐτά
κέντρα, ὅπου εἶχαν τή μοναδική ἐδ-
καιρία νά γνωρίσουν αὐθεντικότερα
παρ' ὅπου ἄλλοι, καί πῶς συγκεντρωμένα τή ση-
μερινή Ἑλλάδα, ἐξαντλημένη σέ μῦθο, σέ ἱστορία,
σέ χορὸ, σέ κίνησι, σέ τραγοῦδι, σέ ἀμφοῖς, σέ
χαρὰ, σέ ρυθμό, σέ χρώμα, μέσα σέ μιὰ
ἀτμόσφαιρα θελκτικῆς οὐκειότητος καί παλλό-
μενη ἀπὸ τὸ χέλωρρο τῶν λαϊκῶν ἐκδηλώ-
σεων.

Καί ὅμως ὁ Καραγκιόζης στὸν τόπο του
κατάντησε νά χρησιμεύῃ ὡς ὅρος εὐφημιστικῆς
γιά ὅσους θέλουν νά διεκτραγωδεύουν τή θεα-
τρική ἢ ὁμοιοδόχη ἄλλη ἀθλιότητα. Μήπως
τὴν ἴδια τύχη τοῦ μοναδικοῦ μας αὐτοῦ λαϊκοῦ
θεάτρου δὲν εἶχαν καί ἡ λαϊκὴ μας γλώσσα,
ἡ λαϊκὴ μουσική, ὁ λαϊκὸς χορὸς, τὸ λαϊκὸ
σπίτι, τὸ λαϊκὸ κέντημα, ὅλη τέλος ἡ πᾶσα-
ράσιμη νεοελληνικὴ ζωὴ; "Οἱ αὐτὰ, τὰ λαϊκά
πράγματα, τὰ λαϊκά γούστα, εἶναι, φαίνεται,
πολὺ δικά μας, ὥστε νὰ τὰ ἐκτιμοῦμε, καί τὸ
κάτω-κάτω, πρέπει νὰ τ' ἀολογῶμε, ὅτι,
παρ' ὅλη τὴν καλὴ μας θέλησι, δὲν καταρῶ-
σαμε νὰ εἴμαστε ὅπως ἀρκετὰ Εὐρωπαῖοι,
ὥστε νὰ τὰ ἐννοοῦμε. Μ' ὅλα ταῦτα ὁ Καρα-
γκιόζης θάραξει καί θὰ ὀπαρῇ γιὰ τὸ λαό,
ἀπ' τὸν ὅποιον βγαίνει καί εἰς τὸν ὅποιον
ἀπευθύνεται. Μέχρις οὗτο φθάσῃ τέλος καί αὐ-
τός νὰ εἶναι καθηγὴς ἀπὸ ὕψηλῃ φιλοσοφία
καί φραγκοχολασμένος ἀπὸ πολιτικόν, θὰ πη-
γαίνῃ νὰ περνεῖ ἐκεῖ τὰ βράδια του καί νὰ
ἐκχέῃ, γαῖαντας ἢ ἐκδοσιζόμενος παιδικά,
τοὺς ἡμερήσιους κόπους του. Γι' αὐτὸν ἡ ὥρα
περνεῖ ἐκεῖ περίφημα. "Ἰδέτε τον τὸ θέμα
τὸν ἔχει κερφάσει" τὸ θέμα τὸν ἔχει αἰχμα-
λωτίσει" ὁ ζωντανὸς ρυθμὸς του, οἱ τύποι του,
τὸν ἔχουν συναρπάσει. "Ὅλα περνοῦν γοργά
μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια του, σὲ ἀντιθέσεις βασι-
κῆς, σ' ἐναλλαγὲς ζωηρῆς καί ἐντονῆς. Τὸ κω-
μικὸ διαδέχεται τὸ δραματικὸ ἀπὸ πρᾶξι σὲ
πρᾶξι, ἀπὸ εἰκόνα σὲ εἰκόνα, ἀπὸ στιγμή σὲ
στιγμή.

Τὴν δραματικὴν εἰσοδὸ τοῦ Γέρου Λαμπρινῶν,

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΚΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΟΥ ὁ Καραγκιόζης

πατέρα τοῦ Κατσοντῶν, ἀπαγαμίου πρὸς τὸν
τύραννον δεσμίῳ, μέσα στὴν πόκινη ἐκείνη
φλόγα, ποὺ ὁ συγκαταλημένος τῶνος τοῦ τρα-
γοῦδοῦ τοῦ ἥρωος τὴν κάνει ἕνα σύμβολο τῆς
μαρτυρικῆς δόξας τῆς Ἑλλάδος, θὰ τὴν δια-
δεχθῇ ἀμέσως ἡ παῖδρα ἐμφορῆσις τοῦ Καρα-
γκιόζη, καί εὐθὺς κατόπιν ἡ θριαμβευτικὴ τοῦ
Κατσοντῶν, μέσα στὴν ἴδια φλόγα, ποὺ ὁ
ἥρωικός τῶρα ρυθμὸς τοῦ χοροῦ τὴν κάνει
νὰ εἶναι ἐνθουσιαστικὴ καί ἐορταστική.

Μιὰ ἀπλοϊκότης ἐνδὲς ἀκαταίτητου θελγῆ-
τρου, ὁποιασδήποτε ἴδῳ κάθε λογικῆς. Μέσα σ'
αὐτὴ τὴν παῖδικὴ ἀτμόσφαιρα, τὴ γαϊάτη ἀπὸ
συναισθηματικότητος, ποὺ εἶναι τόσο ὁποδλητι-
κῆ, ἡ τέχνη μένει ἐλεύθερη νὰ θαυματοουργήσῃ.

Γιὰ τὸ θέατρο αὐτό, πῶς ἀπὸ τὴν φαινο-
μενικὰ ἀπλοϊκὴν ὁδὸν του, διαθέτει μιὰ φυ-
σικὴ δόξα καί μιὰ μαεστρία ἐντελὴς ἑξαιρε-
τικῆς. "Ἐνὰν τὸν, ποὺ συγκατεῖ μιὰ ἀστυον-
τάδα σχεδὸν ἔργον, ποὺ ὁ ἴδιος ἔχει συλλά-
ξει, ἕνα μᾶτι ποὺ πρέπει νὰ διεκλῆν καί τὴν
πορρωρότερη λεπταίρεσι. Ὡς τὴν ἐλαφρότε-
ρη κίνησι, πολλές φορές μαζί μὲ δεκαπέντε
κομπάρους, ἕνα χέρι ποὺ εἶναι σχεδὸν ἀδό-
κωτο ν' ἀντιπρὸβῃ καί τὸ ἴδιο τί περίπου προ-
φτάνει, ἕναν ἄνθρωπο τέλος φαινόμενον, ποὺ
πρέπει νὰ εἶναι μαζί ἀντοχευαστῆς καί σκη-
νοθέτης, καί σκηνογράφος, καί ζωγράφος καί
τραγουδιστῆς καί ρήτωρ καί θεατρὸν, εἶναι

ἄνθρωπο μὲ ἀπειρα ταλάντα
καί πρὸ παντός τρικλοῦμένο μὲ τὸ
φυσικὸ δῶρο τῆς ποιητικῆς φαντα-
σίας.

Πέραστε πῶς ἀπὸ τὴν ὁδὸν
του, παραδίδεται τὸ ἀδύτο του.
"Ἐλπίε ἔδῳ μέσα, ποὺ ἐξαπολύον-
ται οἱ θύλλες, οἱ τρικυμίες, οἱ
καυμαχίες, οἱ μάχες, ἔδῳ ποὺ
σκαρώνεται καί στήνεται ἀνε-

σῆρα ἕως αὐτὸς ὁ φανταστικὸς κόσμος,
ὁ καυμμένος σχεδὸν μὲ τὸ τίποτα. Μοιά-
ζει ὡς μιὰ ἀνατολίτικη σκηναὶ φαντασία
νὰ ἐπέτυχε μὲ τόσο ἀπλοϊκὰ μέσα μιὰ τόσο
φανταχτερὴ καί ἐντονη ἐντύπωσι. Γιὰ τὸν σχεδὸν
τίποτα ἄλλο δὲν δουλεύει μέσα ἔδῳ παρὰ ἡ
φαντασία καί τὸ κέρι, ἡ φαντασία ὅμως καί
τὸ κέρι ἕως Μαλλὰ. "Ὅπως παρασταίνει, στήν
κάθε κίνησιν του, στήν κάθε του ἔκφρασι, κά-
νει νὰ ζοῦν οἱ τόποι, νὰ παρελαύνουν τὰ γε-
γονότα. "Ἡ κάθε μιὰ κίνησις τῆς φειγούρας
του ἀνταποκρίνεται σὲ ἀπείρες ἰδιότητος. Φαν-
τασθῆτε τον τώρα νὰ παῖξῃ μὲ δυὸ καί τρία
ἀνδρείκελα μαζί. Φαντασθῆτε τὸ τὸ καθῆνα μὲ
τὸν χαρακτήρα του καί τὴ φωνή του. "Ἐκείνο
ποὺ δὲν μπορεί νὰ μεταδῇ στή φειγούρα, τὸ
ἐκφρασμὸν, τὸ βλέπεις στὸ πρόσωπό του,
στὶς προστάθειές του, τίς γεμίστες φαντασίας,
νὰ κινήσῃ τίς φειγούρας του τίς γεμίστες ἀπὸ
ἐκφρασι. "Ἐναις ἀλόκληρος ἐκφραστικὸς θησαυ-
ρὸς, τοῦ κομποῦ, τῶν ποδιῶν, τῶν χερῶν,
τῶν ματιῶν, τῆς κάθε ἑας του, ποὺ βρίσκεται
στὴν ἐντονότερὴ τῆς ἔκφρασι, προστάθει νὰ διο-
χευεῖται μὲ πόθος στὶς φειγούρας του αὐτῆς καί
νὰ τίς ἐκτελέσῃ.

Νὰ τίς ἐκτελέσῃ! Τρίτος τοῦ λέγειν. Ποτὶ
ἡ ζωὴ δὲν ἔδωσε μιὰ τόσο χαρακτηριστικὴ κί-
νησι" κα' ἔδῳ διαδέχεται σὰ φυσικὸς χέλωρ-
ρος ἡ μὴ τὴν ἄλλη, δίχως καμμιὰ διακοπὴ.
"Ὅταν τελειώσῃ εἶναι κατάκοτος. "Ἀπὸ τὰ μά-
τια του, φανταστικά, πέρασαν τρικυμίες, φθ-
νοι, μάχες, ἐρπτες, πῆνες, περιπέτειες, καί γιὰ
νὰ τὰ ἐκφράσῃ ἔλ' αὐτὰ ἔχει κινήσῃ κάθε
του μέριον. Δὲν τὸν ἐνοχλοῦμε λοιπὸν παρὰ ὅσο
γιὰ νὰ μάθουμε ὅτι εἶναι, ὅπως οἱ περισσότε-
ροι καραγκιοζοκίτες. Μωραῖτες, ὅτι ἂν
καὶ αὐτοδιδάκτος πρὸς τὸν ποὺ εἶχε κα' αὐτὸς
τὸ Μήμαρ, τὸ Μέμο καί τὸ Ρούλια. Δηλαδή
τὴν παράδοσι.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΟΥΚΑΣ

θάναντες ἰδέας τοῦ δράλου. "Υστερα
ἐκκίνησε γιὰ τὴν θεμένη στίς ἀλυσί-
δες τῆς "Ἰωνίας μὲ τὸν δυνατὸ ἀνατο-
λικὸ ρυθμὸ τῆς. Πῆγε στὴ χώρα τοῦ
Νεῖλου μὲ τὴ βαρεῖα τέχνη τῶν γκρε-
μισμένων ναῶν τῆς, στοὺς βιθλικοὺς
τόπους καί γνώρισε τὸ "Ἄγιον ὄρος.
Στὰ μοναστήρια τοῦ "Αθῶνα, χτισμέ-
να σὲν ἀπτοφωλῆς πάνω στοὺς βρά-
χους τοὺς, γνώρισε τὴ γαλήνη ποὺ ὁ-
δηγεῖ μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀγῶνα, σὲ
μιὰ πραγματικὴ Νιρβάνα.

Τὸ μάτι του, ὅπου κι' ἂν πάη, σὰ
φακὸς πιάνει τίς λεπτομέρειες τῶν
χρωμάτων, τῶν κινήσεων, τῶν συνθέ-
σεων, στοιδιάζοντας στὴ μνήμη του εἰ-
κόνας πᾶνω σ' εἰκόνας.

Γρήγορα τὰ ἔργα του παίρνουν μιὰ
σημαντικὴ θέσι στίς ἐκθέσεις τῶν Πα-
ρισίων. Οἱ κριτικοὶ παρατηροῦν μὲ ἐν-
διαφέρον τὸ νέο ζωγράφον μὲ τὰ πρω-
τότυπα θέματά του. "Εντύπων κάνει
ἡ θρησκευτικὴ του ζωπνευσι, στοὺς ἀ-
θρησκους καιροὺς ποὺ ζοῦσαν, κι' ὁ-
λόκληρη ἡ ποίησις ποὺ ἔβγαινε ἀπ'
τοὺς ταπεινοὺς ναοὺς τῶν ὀρθοδόξων.
"Εκκλησίαις μὲ τὸ μισοσκοταδὸ τοὺς,
τὰ φτωγὰ καντήλια τοὺς καί τίς ἀσ-

πρες λαμπάδες. Φτωχοὶ ἄνθρωποι σκό-
θουν μπροστὰ στίς γλῶσσες Παναγίας.
"Ἡ εὐλόγησι μαζί μὲ τὴ θλίψι ἡ τὴ
χαρὰ τυπωμένη στὸ πρόσωπό τοὺς.

Μὰ ὁ Ράλλης παρ' ὅλο τὸ θρησκευ-
τισμὸ ποὺ διαπνέει ἕνα μεγάλο μέρος
τοῦ ἔργου του, δὲν περιορίστηκε μο-
νάχα σ' αὐτόν. Μίλησε ἀκόμη γι' ἄλ-
λα συναισθήματα, ποὺ εἶναι σ' ὅλους
τοὺς λαοὺς γνωστά, γιὰτι ὅλοι οἱ λαοὶ
εἶναι φτιαγμένοι ἀπὸ τὴν ἴδια γῆ, μὲ
μόνη τὴ διαφορὰ πὼς παίρνουν ἕ-
να ἐξχωριστὸ χρῶμα σὲ κάθε τόπο.
"Ὁ «φουλακισμένος», οἱ «κακῆς εἰδή-
σεις», ἡ «αἰχμαλώτως», εἶναι σκηνές
τῆς ζωῆς, θλιμμένες εἰκόνας, γεμάτες
ἀπ' "Ανατολίτικη μοιρολατρεία, γι' ἄν-
θρώπους ποὺ πιστεύουν στὸ κισμέτ.

Λυγίζουν μπροστὰ στὴ μοῖρα κι' ἀ-
φίνουν τὴ θέλησιν τοὺς στὴ θέλησιν τῆς.

Σ' ὅλα τὰ ἔργα του, καὶ ἐν τῷ ἀν-
ρίθμητῳ, «μὴ ὀπτασίον», «τὰ βάνια»,
ἡ «Μεγάλη Παρασκευὴ», ὁ «ἀγιογρα-
φος», «τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Σολο-
μῶντος», ἡ «ἐπωλήτρια κηρίων», βλέ-
πει κανεὶς μιὰ ποιητικὴ σύνθεσι ποὺ
δίνει τὴν ἐντύπωσιν γαδιοῦ, καμάρει
τοὺς πόθους, ρίχνει βάλοισμο σὲ κάθε
τόπο.

Λεῖπουν τὰ δυνατὰ συναισθήματα,
ποὺ προκαλοῦν τὴ φρίκη ἢ τὸ φόβο.

Οἱ μαλακῆς πινελλιές, ὁ ἀπαλὸς καί
συγχρόνως ζωηρὸς χρωματισμός, ἡ
καθαρότητα τοῦ σχεδίου παρὰ τὸν
γιὰ τὴν ποίησιν αὐτὴ τῶν φτωγῶν, συγ-
κατακτῇ στὴν ἀντίθεσιν τῆς καί τρα-
γικῆς στὴν ἡμετέραν κόρη.

"Ὁ Ράλλης δὲ ἀνέθηκε ἄνδρα στίς
πρὸς τὸν ἑαυτοῦ καὶ εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀν-
θρώπων στίς ἐκτετατωμένες τῶν ἐκ-
θέσεων ἰδέας σὲν ἕνα δείγμα ἐκτετα-
σεως, πᾶν τοῦ ἑαυτοῦ οἱ καλλιτεχνί-
κοι κῆλοι, στὸ Παρίσι, ἔξω τῆς με-
λῆς στὴν ἀντίθεσιν τῆς παγ-
κοσμικῆς ἐκθέσεως τοῦ 1900.

Πρὸς τὸν ἑαυτοῦ καὶ εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀν-
θρώπων στίς ἐκτετατωμένες τῶν ἐκ-
θέσεων ἰδέας σὲν ἕνα δείγμα ἐκτετα-
σεως, πᾶν τοῦ ἑαυτοῦ οἱ καλλιτεχνί-
κοι κῆλοι, στὸ Παρίσι, ἔξω τῆς με-
λῆς στὴν ἀντίθεσιν τῆς παγ-
κοσμικῆς ἐκθέσεως τοῦ 1900.

Πρὸς τὸν ἑαυτοῦ καὶ εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀν-
θρώπων στίς ἐκτετατωμένες τῶν ἐκ-
θέσεων ἰδέας σὲν ἕνα δείγμα ἐκτετα-
σεως, πᾶν τοῦ ἑαυτοῦ οἱ καλλιτεχνί-
κοι κῆλοι, στὸ Παρίσι, ἔξω τῆς με-
λῆς στὴν ἀντίθεσιν τῆς παγ-
κοσμικῆς ἐκθέσεως τοῦ 1900.

Στάλιος

Ο Κῆπος

ΟΛΟΙ ΔΕΛΦΙΝΙΑ!

Προχθές την έορτή του 'Αγίου Νικολάου, πού καθώς ξέρετε είναι ο προστάτης άγιος των ναυτικών, έγινε μιὰ μεγάλη τελετή στον Πειραιά. "Όλα τὰ βαπόρια ήσαν σημαιοστολισμένα. "Υστερα από τή δοξολογία, οί έπίσημοι συνώδευσαν τόν 'Αρχηγό στο Δημοτικό Θέατρο, όπου είχαν μαζευτή χιλιάδες ναυτικοί-εργάτες τής θάλασσας. Καί σ' όλους αυτούς ο 'Αρχηγός μίλησε μέ τήν καρδιά του, σάν νά ήσαν όλοι παιδιά του. Καί νά πώς άρχισε τόν λόγο του:

«Εργάται τής θαλάσσης, άγαπητοί σύντροφοι, άγαπητές οικογένειες των ναυτεργατών πού είσθε έδώ μέσα στην αίθουσα αὐτήν..... έρχόμαστε έδώ γιά νά γιορτάσουμε τήν έορτή του προστάτου των ναυτιλλομένων, του 'Αγίου Νικολάου, του όποιου νά έχετε τή βοήθειαν.....»

Τούς είπε ύστερα και άλλα πολλά γιά τόν ναυτικό μας τό ένδοξο και πώς κάνει ό,τι είναι μπορετό γιά νά καλυτερέψη και νά προστατέψη τή ζωή των ναυτικών πού είναι τόσο βασανισμένη και τόσο επικίνδυνη.

Μιά στιγμή, εκεί πού μιλούσε, ένας εργάτης σηκώθηκε και παρεκάλεσε τόν 'Αρχηγό νά φροντίσει ώστε όλοι οί "Έλληνες νά μάθουν νά κολυμπούν.

Ο 'Αρχηγός τότε έγέλασε και του είπε:

«Τώρα πού ώργανώθηκε στην 'Ελλάδα ή 'Εθνική Νεολαία, δέν θά μείνη ούτε ένα άγόρι ούτε ένα κορίτσι χωρίς νά μάθη κολύμπι».

"Ημουν και γώ εκεί μέ άλλους Σκαπανείς και όλοι μαζί είπαμε: «'Αμ' δέν θά φτάση και τό καλοκαίρι; Θά γίνουμε όλοι δελφίνια!».

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

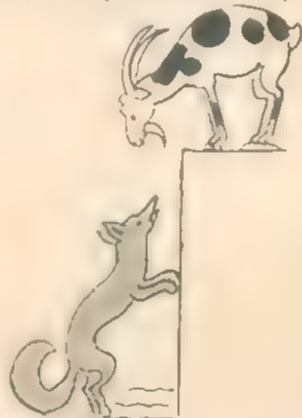
Τό παραμυθάκι μας.

ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ

Μιά άλεπού, πονηρή μά και τεμπέλα σάν όλες τics άλεπούδες, περπατούσε και κοίταζε ψηλά σ' ένα κοπάδι περιστέρια, καθώς πετούσαν.

— "Αν είχα φτερά θά πετούσα και θά τάτρωγα όλα, συλλογίζόταν και ξεροκατάπινε.

Μ' άντί νά πετάξη ψηλά, καθώς έπιθυμούσε... μπλούμ και πέφτει μέσα σ' ένα ρηχό πηγάδι, πούλαχε στο δρόμο της. Προσπάθησε νά βγῇ, μά δέν τό κατώρθωσε. "Ετσι, σάν είδε κι' άπόειδε, άποφάσισε νά περιμένη

κάποιον νά τή βοηθήση. Σε λίγη ώρα νά σου κι' έρχεται ένας

Κόλπα και δαδήματα

(Συνέχεια)

Κι' έσύ τώρα Τάκη πιάσε τόν κλαρίνο και παίξε...

Ο Τάκης πήρε τόν κλαρίνο κι' έβγαλε μιάν στριγκλιά τόσο... μελωδική, πού ή κακόμοιρη ή μαϊμού πετάχτηκε δυό μέτρα ψηλά.

Πολύ ώραία! είπε ο άρχιθεατρίνος. Καί τώρα μῆτε στη σειρά γιά το... γεύμα και δρομο γιά τόν χωριό, όπου έχουμε παράσταση...

Ο Γιαννάκης και ο Τάκης άκουσαν γεύμα και ξερογλύφτηκαν!

Άπογοητεύτηκαν όμως όταν είδαν ότι γιά γεύμα τούς έδωκαν από ένα ξεροκόμματο και δυό πιπεριές...

Άλλά ή πείνα πού είχαν τούς έκανε νά νομίζουν ότι τρώνε... παντεστανί!

Ο Γιαννάκης μιλούσε μιάν παράξενη γλώσσα από φωνές χωρίς νόημα κι' έκανε σάν τρελλός...

Ο χαριτωμένος Σκαπανέας Σωκράτης Καραζής

τράγος. Άκούει χαρχαλέματα μέσα στο πηγάδι, σκύβει και βλέπει τήν άλεπού.

— Καλέ, τί κάνεις μέσ' αυτού; τή ρωτά ο τράγος.

— Παίρνω τόν λουτρό μου, τραγούλη μου... Κάνει σήμερα τόση ζέστη αυτού έπάνω!.. Δέν μπο-

— Δέν πονάει κύριοι θεαταί Ελεγε ο άρχιθεατρίνος... δέν αισθάνεται, είναι... ζών! Καί χράπ τόν χτυπούσε μέ τόν μαστίγιο. Ο καυμένος ο Γιαννάκης πονούσε βέβαια αλλά τί νά κάνη... ήξερε τί ξύλο τόν περίμενε ύστερα...

Ετρωγε λοιπόν τόν ξύλο και ουρλιαζε...

— Λέει πώς πεινά, έξηγούσε ο άρχιθεατρίνος.

Κάποιος τότε σηκώθηκε από μιάν καρέκλα και πλησίασε...

Ο Γιαννάκης παρ' όλο τόν μεθύσι του τόν γνώρισε αυτόν και κιτρίνισε...

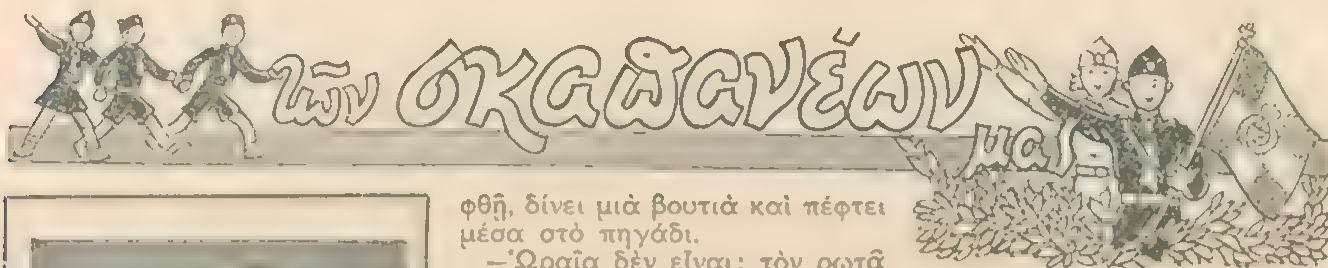
Ήταν ο μυστηριώδης γίγας...

Ο γίγας πλησίασε και είπε στον άρχιθεατρίνο:

— "Ε φίλε, μη μάς κοροιδεύεις πώς δέν πονά, δώσε μου έδώ τόν καμουτί νά δοκιμάσω.

"Αρχιστ νά γυρίσει τόν δόλι άγόρι.

Ἡ μικρὴ Σκαπάνισσα τοῦ θαλαγγάρχου
Ξάνθης κ. Ι. Πασχαλίδου.

ρεῖς νὰ φαντασθῇς τί δροσιὰ πού
εἶναι ἐδῶ κάτω... Νεράκι κρύο
καὶ καθαρό... Δὲν ἔρχεσαι κι'
ἐσύ;... Τὸ πηγάδι εἶναι πολὺ
ρηχό... Νά, κοίταξε... πατῶ...

Ὁ τράγος, πού διψοῦσε πολὺ,
χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸ σκε-

ῖο ἀρχιερατρίνος τοῦ τὸ ἔδωσε ἀ-
μέσως καὶ ὁ γίγας ἀρχισε νὰ χτυπᾷ
τὸν δῆθεν ἀγριο...

Ὁ Γιαννάκης ἤθελε νὰ οὐρλιάσῃ,
ὁ ἀρχιερατρίνος δὲμὼς τὸν ἀγριο-
βλεπε καὶ ὁ καυμένος ὁ ἀγριος ἀ-
ναγκαζόταν νὰ κἀνῃ τοῦμπες στὸν
ἀέρα γιὰ νὰ ξεφεύγῃ ἀπ' τὴς καμου-
τοικιές.

Στὸ τέλος ὁ γίγας σταμάτησε νὰ
χτυπᾷ καὶ εἶπε:

— Πάει καλὰ μὰ δὲν τὸν εἶδαμε
νὰ τρώῃ ἔντομα καὶ κρέας...

Ὁ Γιαννάκης παρ' ὀλίγον νὰ λι-
ποθυμήσῃ ἀπὸ συχαμάρα! Πῶς νὰ
φάῃ ἔντομα;

Ὁ γίγας δὲμὼς δὲν ἀστειευόταν' ἔ-
πιασε λίγες μύγες καὶ τὴς ἔδωσε
στὸ Γιαννάκη...

— Μανζέτα τρώει εἶπε ὁ ἀρχιερα-
τρίνος στὸν Γιαννάκη σὰν νὰ μιλοῦ-
σε τὴ γλώσσα τῶν ἀγρίων.

Ὁ Γιαννάκης δίσταζε... Τὸ μα-
στίγιο δὲμὼς σὰν βούηξε δυὸ τρεῖς
φορὲς στὰ πόδια τοῦ τὸν ἔκανε θέ-
λοντας καὶ μὴ νὰ βάλῃ μιὰ μύγα
στὸ στόμα του...

φθῇ, δίνει μιὰ βουτιά καὶ πέφτει
μέσα στὸ πηγάδι.

— Ὡραία δὲν εἶναι; τὸν ρωτᾷ
ἡ ἄλεπού.

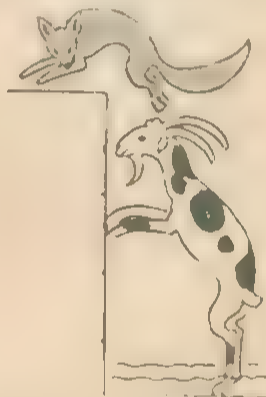
— Θαῦμα!... Δροσίστηκα μιὰ
χαρά... Νὰ ἰδοῦμε ὅμῳς πῶς θὰ
βγοῦμε τώρα...

— Τὸ μόνο εὐκολο... Θὰ μ' ἀ-
φήσῃς νὰ πατήσω στὴ ράχι σου
νὰ βγῶ πρώτη ἐγώ, τοῦ λέει ἡ
ἄλεπού.

— Κι' ἐγώ; ρωτᾷ ὁ τράγος.

— Σὰ βγῶ ἐπάνω θὰ σοῦ ρίξω
τὸ σκοινί, θὰ δεθῇς καὶ θὰ σ' ἀ-
νεβάσω... Εἶναι τόσο εὐκολο!..

— Καλὰ λές... Ἄντε νὰ δοκι-
μάσουμε, ἀπάντησε ὁ τράγος κι'
ἔκανε σούζα στηρίζοντας τὸ

μπροστινά του πόδια στὸν τοῖχο
τοῦ πηγαδιοῦ. Ἡ ἄλεπού ἀνέ-

ῖετα ἀπότομα πήδηξε κάτω
ἀπὸ τὸ παλιοσέντουκο καὶ χάθηκε
πίσω ἀπ' τὴς κουρτίνες.

— Κύριοι, εἶπε ὁ ἀρχιερατρίνος, ὁ
ἀγριος ἔθεμῳσι γιατί γελοῦσατε
καὶ τώρα θὰ σὰς δείξω τὸ παιδί
θαῦμα, τὸ κλαρίνο τῆς Σκάλας τοῦ
Μιλάνου...

Ὁ Τάκης βγῆκε ντυμένος σὰν ἱε-
ρότης τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, χαιρέτη-
σε κι' ἀρχισε νὰ παίζῃ...

Τὸ τί γίνεκε τότε δὲν λέγεται...
Μὲ τὴν πρώτη
...ὁ κόσμος ἀ-
γρίεψε κι' ἀρχισε
νὰ πετᾷ ὅ,τι εὐ-
ρίσκε ἐμπρός
τοῦ.

Ὁ Τάκης σὲ λί-
γο ἦταν ἀγνώρι-
στος...

Τὸν εἶχαν περι-
χύσει μὲ δέκα ποτήρια νερὸ καὶ τοῦ
πέταξαν λεμόνια, ντομάτες καὶ κα-
φέδες...

Στὸ τέλος πλησίασε καὶ ὁ μυστη-
ριώδης γίγας καὶ τοῦ ἔσπασε στὸ
κεφάλι δυὸ αὐγά...

Ὁ Τάκης ἀρχισε
νὰ παίζῃ τ' ὄργανο
τοῦ.

θηκε στὴ ράχι του, ἐπάτησε στὰ
κέρατά του καὶ μ' ἓνα πῆδημα
βρέθηκε πάνω, ἔξω ἀπὸ τὸ πη-
γάδι.

— Ρίξε μου τώρα τὸ σκοινί ν'
ἀνεβῶ κι' ἐγώ, φωνάζει ὁ τρά-
γος στὴν ἄλεπού.

Μὰ πού σκοινί! Ἡ πονηρὴ
ἄλεπού τῶθαλε στὰ πόδια κι' ἄ-
φησε τὸν καυμένο τὸν τράγο
μέσα στὸ πηγάδι... νὰ παίρνῃ
τὸ λουτρό του ὡς ἀργὰ τὸ ἀπό-
γευμα, ὅταν τὸν ἔβγαλε ἔξω ὁ
ἀφέντης του.

Τὸ παραμυθάκι τοῦτο θέλει νὰ
μᾶς πῇ ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιστεύ-
ουμε στὰ λόγια καὶ στὴς ὑπο-
σχέσεις ἐκείνων, πού τοὺς ξέ-
ρομε πῶς εἶναι πονηροὶ καὶ
ψεῦτες.

ἔΞΥΘΑΝΑ ΚΟΥΤΑ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ἡ μαμά γελά μὲ τὴ θεία:

— Ἡ Μαρικοῦλα κι' ὁ Πίπης εἶναι δι-
δυμα καὶ εἶδες πόσο μοιάζουν;

Καὶ ὁ μικρὸς Τάκης τότε ρωτᾷ:

— Μήπως μαμά εἶναι... ἀδελφία;

Ὁ Τάκης εἶχε γίνε... ὁμελέτα...
Μάζεψε λοιπὸν τὸ κλαρίνο τοῦ καὶ
τρύπωσε κι' αὐτὸς πίσω ἀπ' τὰ σεν-
τόνια...

Ὁ ἀρχιερατρίνος τότε καθουάχα-
σε τὸν κόσμο μὲ λίγα λόγια καὶ ἔ-
δωκε τὴν ὑπόχρεσι νὰ τοὺς δείξῃ τὸ
θεῖο τῆς Ἀρκουδοκυκλομαχίας
εἰς τὴν πλατεῖα τοῦ χωριῦ.

Μπαρδο φώναξε ὁ κόσμος.

Ὁ ἀρχιερατρίνος χώθηκε κι' αὐ-
τὸς πίσω ἀπ' τὰ σεντόνια.

Σὲ μιὰ γωνιά ὁ Γιαννάκης κι' ὁ
Τάκης ἔκλαιγαν σὰν μετανοημένοι
κατάδικοι...

— Σηκώθητε τοὺς εἶπε ὁ ἀρχιερα-
τρίνος ἀγρία, σὰς ταῖζω... θὰ δου-
λέψετε, τὸ ψωμί ἔχει κόπο γιὰ νὰ
βγῇ... ἐμπρός!

Τὰ δυὸ παιδιὰ θέλοντας καὶ μὴ
σηκώθηκαν.

— Ἐμπρός ντυθῆτε μὲ τὰ ἀρκου-
δοτόμαρα, θὰ παλαίψετε μὲ τὰ σκυ-
λιά...

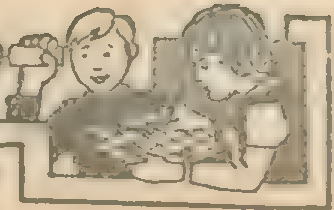
Τὰ παιδιὰ μούδιασαν! Ντύθηκαν
ὅμῳς καὶ βγῆκαν σὰν ἀρκουδες μα-
ζί μὲ τὸν ἀρχιερατρίνο στὴν πλα-
τεῖα τοῦ χωριοῦ...

(Ἡ συνέχεια στὸ προσχέρι).

— Βγάλτα λοιπόν τώρα από
θά κόμης τὸ γλύκισμα γιὰ νὰ
μοὺ δώσεις...

Δυσκολεταύζοντα

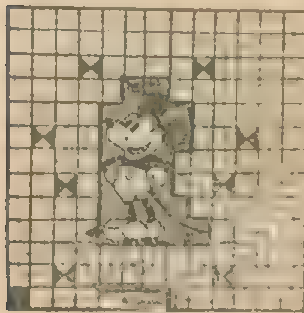

Λαβύρινθος

Ο Μίκυ, όπως στά παλιά χρόνια ο Θησεύς, έχει χαθεί μέσα στο Λαβύρινθο. Δυστυχώς για τον Μίκυ, Αριάδνη δεν υπάρχει στην περίπτωση αυτή, για να τον βοηθήσει να βγεί απ' τη δύσκολη—κυριολεκτικά—θέση του.

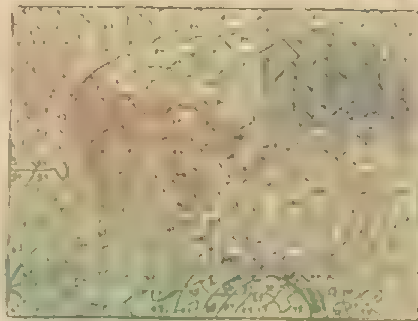
Μπορείτε να του υποδείξετε σεις τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει, για να σωθεί;

Θα ξεκινήσει απ' το τετραγωνίδιο που βρίσκεται μπροστά στο δεξί του πόδι, θα περάσει όλα τα άλλα τετραγωνίδια και θα βγεί από το κάτω μέρος. Απαγορεύεται να περάσει απ' τα μαύρα τετραγωνίδια και δύο φορές από τα λευκά.

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Ο σημερινός πίνακας είναι ωραίοτατος. Κατά το γούστο του καθενός, μπορούν να δοθούν δύο χρωματισμοί στον πίνακα. Σε κάθε κομματάκι του σχεδίου υπάρχουν δύο αριθμοί. Εάν χρωματίσετε έχοντας υπ' όψιν τον πρώτο αριθμό, θα παρουσιασθή μια

γλυκύτητα, με τον 2. Αν χρωματίσετε με τον 2, θα παρουσιασθή μια άλλη γλυκύτητα. Αν χρωματίσετε με τον 1, θα παρουσιασθή μια άλλη γλυκύτητα. Αν χρωματίσετε με τον 2, θα παρουσιασθή μια άλλη γλυκύτητα.

Όπου 1 θα χρωματίσετε με γκριζό άνοιχτό, όπου 2 με κίτρινο, όπου 3 με κόκκινο, όπου 4 με καφέ, όπου 5 με πράσινο άνοιχτό, όπου 6 με πράσινο σκοτεινό και όπου 7 με γκριζό σκοτεινό.

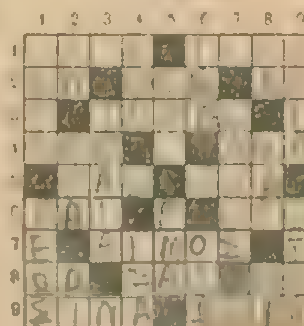
ΠΩΣ ΕΒΑΘΜΟΛΟΓΗΘΗΣΑΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ:

Ο πατέρας των τεσσάρων παιδιών χάρηκε για το «Άριστα» που πήρε ένας απ' τους γιουούς του, αλλά λυπήθηκε για τον μέτριο βαθμό ενός άλλου. Ποιος πήρε όμως το «Άριστα» και πώς βαθμολογήθηκαν οι άλλοι; Με λίγη προσοχή μπορείτε να το βρείτε.

Ο Νίκος πήρε 5 βαθμούς, ο Πέτρος 3, ο Γιώργος 2, ο Χρήστος 1. Ο Πέτρος πήρε δύο βαθμούς περισσότερους από τον Νέτρο.

Παρά στον πατέρα του και παιδί τον λύπησε; Το πρόβλημα δεν είναι δύσκολο, αλλά εκείνος που θα το λύσει αξίζει ένα «άριστα»...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Οριζόντιος
1. ... 2. ... 3. ... 4. ... 5. ... 6. ... 7. ... 8. ...
Καθ' ύψος
1. ... 2. ... 3. ... 4. ... 5. ... 6. ... 7. ... 8. ...

Μαγικόν γράμμα

Τη δόξα του ενός γράμματος των κάτωθι λέξεων να σχηματισθούν άλλα τόσα λέξεις:

Χίος, Κόρος, Κώς, Νάνος, Άρμα.

ΑΝ. Α. ΧΑΛΑΣ

Κρυπτογραφικόν

12334567 = Ποιητής.
16367 = Υποχρέωσις παντός πολίτου.
13243 = Πηγάδι.
243 = Έποχ.
2357 = Καυγιάς.
3474 = Τα φορούν οι παπάδες.
4754 = Ήπειρος.
76167 = Ό έχων πολλὰς γνώσεις.

Γ. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΣ

Βέλος

Πρώτη σειρά: Νήσος του Αιγαίου, Δευτέρα σειρά: Αρχαίος Πέρσης βασιλεύς, Τρίτη σειρά: Νήσος του Σαρωνικού, Τετάρτη σειρά: Έθνικός ευεργέτης, Πέμπτη σειρά: Όρος της Βαλκανικής.

Οι σταυροί καθέτως αποτελούν χώραν της Άσίας.
Η. Α. ΒΑΛΧΟΠΟΥΛΟΣ

Μαγική εικόν

— Έ, κάτι θα σάς πω [διά]! Μέσα στα λίγα λόγια αυτά ποιά αρχαία κρύβεται θεά; Γ. ΖΙΩΓΛΑΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 10ου ΦΥΛΛΟΥ
Πρόβλημα: 9 και 12 (9x4 = 36 = 3x12).

Μαγική εικόνα: Ο τέταρτος φαίνεται άναμτος στον άριστερό βραχίονα και το πλευρό του θαλασσίτη της 'Ηρας.

Πρώτον Σκαπανέων και στις δύο πρώτες 'Α διαποδοσίου της εικόνα.

Τα πατώματα: 1ον Νικόλαος, 2ον Άργύρος, 3ον Γεώργιος, 4ον ...

Πήληξ ευθυμεία

ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΠΝΙΣΤΑ ΨΑΡΙΑ...

— Περίεργο, περίεργο... Δε μου λένε στις παρκαλάς, με τους του ντι;
— Μάλιστα.
— Και γιατί;
— Για να πιάσω ρέγγες καπνιστές, σαν του μπακαλή.

ΝΑ ΚΡΕΜΑΣΤΗ...

Στις λέξεις: Δάσκαλος: Τώρα να μās της ένα ιδάκιον της Γραφής.

Δάσκαλος: Μά προσάθησε, παιδί μου, να θυμηθείς. Σε σου λιγάκι!

Μαθητής: «Ο Ίούδας άελών άνήλυστο. Δάσκαλος: Άλλο τώρα... Έμπρός!... ποίει όμοια».

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

Νά σάς πώ, φίλε μου... Έ γώ τρώγω πάντα με τον ιδρώτα του προσώπου μου.
— Ζήτημα γούστου... Έγώ τρώω πάντα με τον ιδρώτα μου.

ΕΙΔΕ ΤΟ ΣΑΜΑΡΙ...

... 2. ... 3. ... 4. ... 5. ... 6. ... 7. ... 8. ...
... 9. ... 10. ... 11. ... 12. ...
... 13. ... 14. ... 15. ... 16. ...
... 17. ... 18. ... 19. ... 20. ...
... 21. ... 22. ... 23. ... 24. ...
... 25. ... 26. ... 27. ... 28. ...
... 29. ... 30. ... 31. ... 32. ...
... 33. ... 34. ... 35. ... 36. ...
... 37. ... 38. ... 39. ... 40. ...
... 41. ... 42. ... 43. ... 44. ...
... 45. ... 46. ... 47. ... 48. ...
... 49. ... 50. ... 51. ... 52. ...
... 53. ... 54. ... 55. ... 56. ...
... 57. ... 58. ... 59. ... 60. ...
... 61. ... 62. ... 63. ... 64. ...
... 65. ... 66. ... 67. ... 68. ...
... 69. ... 70. ... 71. ... 72. ...
... 73. ... 74. ... 75. ... 76. ...
... 77. ... 78. ... 79. ... 80. ...
... 81. ... 82. ... 83. ... 84. ...
... 85. ... 86. ... 87. ... 88. ...
... 89. ... 90. ... 91. ... 92. ...
... 93. ... 94. ... 95. ... 96. ...
... 97. ... 98. ... 99. ... 100. ...

... 2. ... 3. ... 4. ... 5. ... 6. ... 7. ... 8. ...
... 9. ... 10. ... 11. ... 12. ...
... 13. ... 14. ... 15. ... 16. ...
... 17. ... 18. ... 19. ... 20. ...
... 21. ... 22. ... 23. ... 24. ...
... 25. ... 26. ... 27. ... 28. ...
... 29. ... 30. ... 31. ... 32. ...
... 33. ... 34. ... 35. ... 36. ...
... 37. ... 38. ... 39. ... 40. ...
... 41. ... 42. ... 43. ... 44. ...
... 45. ... 46. ... 47. ... 48. ...
... 49. ... 50. ... 51. ... 52. ...
... 53. ... 54. ... 55. ... 56. ...
... 57. ... 58. ... 59. ... 60. ...
... 61. ... 62. ... 63. ... 64. ...
... 65. ... 66. ... 67. ... 68. ...
... 69. ... 70. ... 71. ... 72. ...
... 73. ... 74. ... 75. ... 76. ...
... 77. ... 78. ... 79. ... 80. ...
... 81. ... 82. ... 83. ... 84. ...
... 85. ... 86. ... 87. ... 88. ...
... 89. ... 90. ... 91. ... 92. ...
... 93. ... 94. ... 95. ... 96. ...
... 97. ... 98. ... 99. ... 100. ...

ΜΑΝΤΩ ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ

Μία γυναίκα που θυσιάσε τὰ νειῶτα καὶ τὰ χρήματά της γιὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸν μᾶς ἀγῶνα ἦταν ἡ Μαντῶ Μαυρογένους, κόρη τοῦ Νικολ. Μαυρογένους, γόνου παληῆς φαναριώτικης οἰκογενείας, μεγαλεμπόρου τῆς Τεργέστης.

Ὁ πατέρας της, ἀπὸ τοὺς πρώτους φιλικούς, ἦλθε στὴν Ἑλλάδα μαζί με τὴν κόρη του τὶς παραμονὲς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης, ἔχοντας σκοπὸ νὰ βοηθήσῃ ὅπως μπορούσε τοὺς Ἕλληνας γιὰ νὰ κηρύξουν τὴν Ἐπανάστασι.

Ἐπειδὴ ὁμως νόμιζε καλὸ νὰ μὴν τραβᾷ τὸ παιδί του μαζί, τὴν ἄφησε κοντὰ στὸν θεῖο της Γ. Μαῦρο ἱερέα στὴν Τήνο καὶ κατόπιν πῆγε στὴ Μύκονο.

Ἡ τύχη ὁμως δὲν τὸν βοήθησε νὰ δῇ τοὺς πόθους του νὰ πραγματοποιηθῇ, γιατί πέθανε ὕστερ' ἀπὸ λίγο στὴν Πάρο, πού εἶχε τὴν περισσότερη πατρικὴ του παρουσία, ἀπὸ δηλητηρίασι. Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Νικολ. Μαυρογένους κ' ἡ ἐπανάστασις ἄρχισε!

Οἱ Ἕλληνες γεμάτοι ἀπὸ ἀγανάκτησι ἀγωνιζότανε τώρα γιὰ τὴν ἐλευθερίαν, πού τοὺς εἶχε στερήσει τόσα χρόνια ὁ ζυγὸς τοῦ τυράννου.

Ἡ Μαντῶ, σὰν κόρη τοῦ πατέρα της, γεμάτη πατριωτισμὸ πῆγε στὴ Μύκονο, τὴν πατρίδα τῆς μάνας της, καὶ ξεσήκωσε τοὺς Μυκωνιάτες κατὰ τῶν τυράννων. Ἦταν τότε μόλις 28 χρονῶν, πολὺ ὡραία, με ἐξαιρετικὴ γλωσσομάθεια καὶ ἐξυπνάδα, πράγματα πού τὴν ἔκαναν πολὺ ἐπιβλητικὴ. Οἱ ξένοι μάλιστα διὰ τὴν ὡραιότητά της τὴν ὀνόμαζαν «la bella Greca».

Εἶχε δοθῇ τόσο πολὺ στὸν ἱερό τοῦ ἔθνους μᾶς ἀγῶνα, ὥστε ὠρκίσθηκε νὰ μὴν παντρευτῇ Ἕλληνα σκλάβο παρὰ ἐλεύθερο!

Ὅταν πειρατικὴ τουρκοαφρικανικὴ δύναμις ἦλθε κατὰ τῆς Μυκόνου, ἡ Μαντῶ ἔδειξε γιὰ πρώτη φορὰ ὅλη της τὴν ἱκανότητα. Ἀφοῦ πούλησε ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ κτήματα πού εἶχε, ἐξώπλισε δύο πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἔθεσεν ὑπὸ τὶς διαταγὲς της, καὶ ρίχτηκε στὸν ἐχθρό με τόσο μανία καὶ τόλμη, πού τὸν ἔκανε νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπ' τὸ νησί της.

Ἐνῶστερα ἀπὸ τὸ κατόρθωμά της αὐτὸ διωργάωσε ἑνοπλὸ σῶμα, τὸ ὁποῖο συντηροῦσε καὶ διοικοῦσε ἡ ἑδρα καὶ κατόπιν ὡς ἀρχηγὸς ἐξ πολέμων ἐνώθηκε με τὸν ναύαρχο Τομπάζη. Βοήθησε ἐπίσης τὶς ἐπιχειρήσεις τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος με τὸ νὰ στείλῃ ἐξηνταπέντε ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς της. Στὸ ναυτικὸ ἔμεινε ἕνα διάστημα καὶ μετὰ πῆγε στὸ στρατό. Μὲ δικά της χρήματα διοργανώ-

νει δεκαῆξη λόχους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους καθένας εἶχε πενήντα ἄνδρες.

Με τὴ δύναμι αὐτὴ βαδίζει στὴν Κάρυστο, πού τὴν πολιορκοῦσαν οἱ Ἕλληνες, καὶ κατορθώνει νὰ κάμῃ τοὺς πολιορκητὰς νὰ τὴν ἀνακηρύξουν ἀρχιστράτηγο, γιὰ τὸ μέγαλο της θάρρος!

Τὰ κατορθώματά της ἔκαναν ἐντύπωση στὴν τότε κυβέρνησι, ἡ ὁποία νόμιζε καλὸ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ γιὰ νὰ ἐνθουσιάσῃ τοὺς Θεσσαλοὺς ἀγωνιστὰς.

Ἔτσι ἡ Μαντῶ πῆγε στὴ Θεσσαλία. Ἐκεῖ κατ' ὥρθωσε πράγματι νὰ διακριθῇ στὶς μάχες τῆς Φθιώτιδος καὶ τοῦ Πηλίου καὶ με τρόπο νὰ φέρῃ τὸ

ἀποτέλεσμα πού ἐπέδιδε ἡ κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος. Με τὸν καιρὸ πάλι ἡ Μαντῶ πῆγε στὴ Μύκονο. Ἀπ' ἐκεῖ ἔστειλε ἐγκυκλίους στὶς δέσποινες τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας προσπαθώντας μ' αὐτὰς νὰ τίς κάμῃ νὰ συγκαταστήσῃ καὶ νὰ βοηθήσουν οικονομικῶς τὸν ἀγῶνα.

Τὸν στρατὸ καὶ τὸ ναυτικὸ πάντοτε τὰ ἐνίσχυε, ἄλλοτε στέλνοντας ἔμψυχο ὕλικὸ καὶ ἄλλοτε χρήματα.

Ὅταν πλησίαζε τὸ τέλος τῆς ἐπανάστασης ἡ Μαντῶ Μαυρογένους ἐγκαταστάθηκε στὸ Ναύπλιο, οἰκονομικὸ ἐρείπιον πιά, ἀφοῦ εἶχε διαθέσει τὰ πάντα γιὰ τὴ μεγάλη ἰδέα τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος μᾶς!

Ἡ ὑπὸ τὸν Γ. Σισίνη Ἑθνικὴ Συνέλευσις, ἐπειδὴ πληροφορήθηκε τὴ φτώχεια τῆς πρώην πλουσίας κόρης, παρεχώρησε σ' αὐτὴν ἕνα σπῆτι στὸ Ναύπλιο.

Ἐκεῖ ἔμεινε ἡ Μαντῶ κ' ἐκεῖ γνώρισε τὸ Δημ. Ὑψηλάντη, μαζί με τὸν ὁποῖο συνδέθηκε με φιλία, ἡ ὁποία ἔ-

φτασε ὡς τὸν ἔρωτα. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ Ὑψηλάντης θὰ παντρευότανε τὴ Μαντῶ, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦταν λίγο φιλάσθενος ὅλο κ' ἀπόφευγε τὸ γάμο ἀναβάλλοντάς τον.

Τὸ αἶσθημα αὐτὸ δὲν ἄρεσε καὶ πολὺ στοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Ὑψηλάντη, ιδιαίτερα δὲ στὸν περίφημο Κωλέττη, ὁ ὁποῖος παρώτρυνε τοὺς φίλους τοῦ Ὑψηλάντη νὰ τὴν ἀπαγάγουν στὴ Μύκονο.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔκαμε τὴ Μαντῶ νὰ μισήσῃ τὸν ἀγαπημένο της, γιατί νόμιζε πὼς αὐτὸς τοὺς ἔβαλε νὰ κάμουν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε κ' ἡ γενναία κόρη ζοῦσε τώρα στὴ Μύκονο μέσα στὴ φτώχεια καὶ στὴ θλίψι.

Ὅταν ὁ Καποδίστριας ἦλθε στὴν ἀρχὴ εἶδε τοὺς πόθους της νὰ πραγματοποιηθῇ λίγο, με τὴν τιμὴ πού τῆς ἔκανε νὰ τῆς δώσῃ τὸ βαθμὸ τοῦ ἀντιστρατήγου, μιά μικρὴ σύνταξι καὶ τὴν ἀνωτάτη ἐπίθλεψι τοῦ ὀρφανοτροφείου στὸ Ναύπλιο.

Μετὰ τὸ θάνατο ὁμως τοῦ Καποδίστρια—ἐπὶ Ὀθωνος πιά—τὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν δὲν ἀνεγνώρισε τὰ στρατιωτικὰ της δικαιώματα, παρὰ μόνο τὴ μικρὴ σύνταξι πού ἔπαιρνε.

Αὐτὸ ἔκαμε τὴ Μαντῶ νὰ υποβάλῃ τὸ 1840 στὸν Ὀθωνα τὴν παρακάτω ἀναφορά:

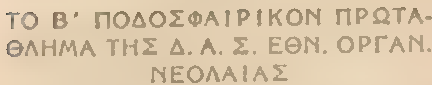
«Ἡ γραμματεία δὲν ἐγκρίνει νὰ ἐμβῶ εἰς τὰ δικαιώματα τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ, ὡς νὰ ἦσαν ἄλλης φύσεως αἱ πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις μου ἀπὸ τὰς ἐκδουλεύσεις τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν, καὶ ὡς τὸ ἔθνος, εἰς τὰς προκηρύξεις καὶ τὰ θεσπίσματά του, νὰ ἔκαμε ποτὲ διάκρισιν μεταξύ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τῶν στρατιωτικῶς ὑπηρετούντων ἢ ἄλλως πὼς θυσιάσθοντων ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἡ γραμματεία ἔπρεπε νὰ με θεωρήσῃ ὡς ἀγωνισμένην προσωπικῶς κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος, ὡς θυσιάσασαν ὑπερόγκους χρηματικὰς ποσότητας ἰδικὰς μου, ὡς στρατολογήσασαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος καὶ ἐκπληρώσασαν καθήκοντα στρατιωτικὰ κατὰ τε ξηρὰν καὶ θάλασσαν».

Τέσσερα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε καὶ ἡ Μαντῶ Μαυρογένους ἀρρώστησε ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὕστερ' ἀπὸ λίγο, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1844, πέθανε ἀπογοητευμένη καὶ φτωχή.

Ἡ κηδεὶα της ἔγινε δημοσίᾳ δαπάνῃ στὴν Πάρο, στὸ μέρος ἐκεῖνο πού ἔφησε τὴν τόσο ἡρωικὴ ψυχὴ της.

Τὸ ὡραιότερο καὶ πρακτικώτερο δῶρον τῶν γονέων στὰ παιδιά, με τὴν εὐκαιρίαν τῶν ἐπικειμένων ἐορτῶν, εἶναι μιά σὺν ὁλῇ Φαλαγγίτου ἢ Φαλαγγίτισσας, Σκαπανέως ἢ Σκαπάνισσας.

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ
ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ

348

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κινήσις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΑΤΤΙΚΗ

ΗΠΕΙΡΟΣ

Εις πόλιν 250, ὁ Σχηματισμὸς Φανερῶν 150, ὁ Λόχος Φοιτικῶν ἐξ ἰδίου στορέϊου 250 ἐκτείνοντα ταῦτα εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ χωρίου καὶ ὁ Σχηματισμὸς Φαναρίου 300 διενδύλιστα ἐξ ἰδίου στορέϊου.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

... γγίττοισι τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἐρμούπολεως, συσχετῶνται ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως τῶν ἐλλείδων πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ ὅρος Δῆλιον, ὅπου καὶ διήλθον ὅλην τὴν πρῶτην ἔτι εὐκαιρίαν αἱ Φαλαγγίται ἐπαίον καὶ ἐτραγουδοῦσαν διάφορα τραγούδια καὶ εἰς τὸ τέλος ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία ἀνέπτυξε πρὸς αὐτὰς δι' ὁρατοῦ λόγου τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὑγιαν τῇ ὁποίᾳ παρέχει τὸ ὑπαίθριον.

— Ἐπίσης αἱ Φαλαγγίται τῆς Ὑποδιοικήσεως ἀσχολοῦνται μὲ τὴν κατασκευὴν παιδικῶν φορημάτων, τὰ ὅποια προκείται νὰ διακινήσιν εἰς ἄπορα παιδικὰ κατὰ τὰς ἐφορὰς τῶν λησιουργημάτων. Τὸ ὅραμα τῶν φορημάτων ἔχει παραχωρηθῆ εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων ὑπὸ τοῦ κ. Νομάρχου ὡς Γενικοῦ Ἐπόπτου τῆς Ε.Ο.Ν.

ΜΥΤΙΑΗΝΗ.— Ἐκτὸς τῶν ὑπαρχουσῶν χωριῶν ἐν Μυτιλήνῃ καὶ ἐν Ἀθήνῃς ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία προέβη καὶ εἰς τὴν σύστασιν ὡς ἐστὶν χωριῶν, μίας ἐν Λέσβῳ καὶ ἑτέρας ἐν Ἀθήνῃς.

Τὰ μαθήματα οὐκ ἐκτελεστούν κατὰ τῶν βαθμολογῶν συνεχιζοῦνται τακτικώτατα.

Οἱ Φαλαγγίται Μηδόμενης κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Λέσβου.

μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δὲ τριμήνου φοιτήσεως θὰ ἀρτίουν αἱ ἐξετάσεις τῶν φοιτητῶν καὶ ἡ ἀπόστασις αὐτῶν εἰς τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς.

Συνεχίζον τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Σχηματισμῶν τῆς ὑπαίθρου ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς μετὰ τοῦ Α' Ἐπιτελοῦς, ἐπεσκέψθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὴν Ὑποδιοίκησιν Πλωμαρίου καὶ Τετραρχίαν Γέρας, μείνας ἀπολύτως ικανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἀρίστην διοργάνωσιν τῶν Σχηματισμῶν τούτων, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὸν ζήλον τῶν Φαλαγγιτῶν διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. παραχωρηθειῶν γαίων.

Χρὶς εἰς τὸν ζήλον τῶν Φαλαγγιτῶν, ἡ ἀδυσχερὴς εἰς τὰς καλλιέργειας ἐκτάσεις, ἀναγίνονται ἐξαιρετικῶς ικανοποιητικῇ.

Εἰς ἀποσπῶν ἐν γένει τὴν νῆσον ἡ Ε.Ο.Ν. ἐργάζεται ἀκουραστὰ πρὸς ὅσας τὰς κατεχόμενας.

Ἐπιθεώρησις Σχηματισμῶν Κορυφίου παρὰ τοῦ κ. Νομάρχου Ἀττικοβοιωτίας

εἰς αὐτὴν αἱ Φαλαγγίται, ἐργάζονται ἐπιτακτικῶς ὑπὸν διὰ τὴν καλλιέργειαν ὅσοι καὶ διὰ τὴν διενδύλιστον.

— Ἡ Ε.Ο.Ν. Θηλέων, ἐν συνενοήσει μετὰ τοῦ κ. Δημάρχου, ἀνέλαβε τὸν ἐξωραϊσμὸν τῆς πόλεως.

Ὁτῶν Λόχος Φαλαγγιτιστῶν ἐργάσθη διὰ νὰ ἀνορθωθῶν 250 λάκκοι, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπάνισσαι ἐκτείνον πικροδάφνες καὶ διάφορα διενδύλιστα.

— Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐγένετο εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Γυμνασίου Θηλέων μεγάλῃ συγκέντρωσις Φαλαγγιτιστῶν, πρὸς τὰς ὁποίας ὁ μίσηος διὰ μακρῶν ὁ κ. Γυμνασιάρχης ἔτισε πρὸς τὰς Σκαπάνισσας ἐγένετο ὁμιλία ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῶν ὁρκοειδικῶν μέθης ε'Η ζωὴ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας.

Πρὸς τὰς Φαλαγγίτισσας καὶ Σκαπάνισσας τοῦ θέματος ε'Η πρωτοκότης τῆς γῆς.

ΑΡΤΑ.— Τὴν παρελθὺν Κυριακὴν αἱ Φαλαγγίται τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἄρτης ἀσχολήθησαν μὲ τὴν καλλιέργειαν διαφόρων γαίων παραγωγῶν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. πρὸς καλλιέργειαν.

— Ἐπίσης συνεχιζοῦνται ὑπὸ τοῦ Νομογετονόμου Ἄρτης πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως τὰ εἰδικὰ μαθήματα ἐκπαίδευσις.

Ἐκαστὴν Τετάρτην γίνονται μεγάλαι συγκεντρώσεις Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιστῶν.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ.— Ὁ ἑορτασμὸς τῆς Ε.Ο.Ν. πρὸς τὴν εἰς τὴν πόλιν.

Μετὰ τὴν τελεσθῆναι τῆς δοξολογίας ἐγένετο μενεαλὸς παρὰ τῶν τμημάτων, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης παραβῆκε εἰς τὴν Σημαίαν εἰς τὴν 129ην Φάλαγγα Θηλέων. Ἐπίσης ἐγένετο ὁρκωμοσία νέων τμημάτων. Πρὸς τὰ νῦν τμήματα ὡμίλησαν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς καὶ ἀκολούθως ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης, ὅστις συνέστησε πιστῇ, αἰσιοδοσίᾳ καὶ πενθερίᾳ.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Ἐς Φιλιάτες ἐγένετο ἐπίσης ἡ παραδόσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν 131ην Φάλαγγα Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἔλαβε χώραν δραστηριότητα παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη ἡ ἀρίστη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων Ἀρρίνων καὶ Θηλέων.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Ἐς Φιλιάτες ἐγένετο ἐπίσης ἡ παραδόσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν 131ην Φάλαγγα Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἔλαβε χώραν δραστηριότητα παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη ἡ ἀρίστη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων Ἀρρίνων καὶ Θηλέων.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Ἐς Φιλιάτες ἐγένετο ἐπίσης ἡ παραδόσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν 131ην Φάλαγγα Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἔλαβε χώραν δραστηριότητα παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη ἡ ἀρίστη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων Ἀρρίνων καὶ Θηλέων.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Ἐς Φιλιάτες ἐγένετο ἐπίσης ἡ παραδόσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν 131ην Φάλαγγα Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἔλαβε χώραν δραστηριότητα παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη ἡ ἀρίστη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων Ἀρρίνων καὶ Θηλέων.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Ἐς Φιλιάτες ἐγένετο ἐπίσης ἡ παραδόσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν 131ην Φάλαγγα Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἔλαβε χώραν δραστηριότητα παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη ἡ ἀρίστη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων Ἀρρίνων καὶ Θηλέων.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Ἐς Φιλιάτες ἐγένετο ἐπίσης ἡ παραδόσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν 131ην Φάλαγγα Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἔλαβε χώραν δραστηριότητα παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη ἡ ἀρίστη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων Ἀρρίνων καὶ Θηλέων.

ΣΠΑΡΤΗ.— Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ὑπῆρξε ζωηροτάτη.

Εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς ἔλαβον χώραν συγκεντρώσεις, ὁμιλίαι, ὡς ἐπίσης καὶ ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως.

— Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητὴς Σπάρτης εἰς τὴν ἀτυγχείαν νὰ χάσῃ ἐπέλεκτο μέλος τῆς τοῦ Φαλαγγιτῆ Κ. Παπούλιαν. Τμήμα Φαλαγγιτῶν Ἀρχίου—Βοιῶν παρήγαγε.

— Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητὴς Σπάρτης ἐκ μετῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

— Εἰς τὴν Νεάπολιν Βοιῶν, αἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπάνισσαι διαβέβαιον δύο ὥρας ἡμερησίως διὰ τὴν καλλιέργειαν ἀγρῶν παραχωρηθειῶν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

Τακτικώτατα γίνονται συγκεντρώσεις καὶ ἀσκήσεις.

— Εἰς τὴν Σχηματισμῶν Σκαπανικῶν ἐπίσης παρατηρεῖται ζωηρὸς ζήλος. Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας ἐγένετο ὁμιλία με θέμα ε'Η θέσις τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν Κοινωνίαν καὶ ε'Η σημασία τοῦ κινήματος τοῦ Ἀρχηγοῦ διὰ τὴν ἐπιτακτικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς.

— Ζωηρὰ κίνησις παρατηρεῖται ἐπίσης εἰς

Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι Ἀρχοντικοῦ (Ἀκατεδαίμονος).

τοὺς Σχηματισμοὺς Γυθείου, ὅπου λαμβάνουν χώραν συγκεντρώσεις καὶ γίνονται ὁμιλίαι κλπ.

ΠΥΡΓΟΣ.— Ἡ 103η Φάλαγγ' Ἀρρίνων ἐκτελεστοῦν.

— Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τῶν Λόγων Καλλίης, Κρουσίων καὶ Μακροσίων ἀνεπτυχθήσαν διάφορα θέματα σχετικὰ μὲ τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς ἐπιθεώρησις τῆς ὀργάνωσιν.

— Ἡ 103η Φάλαγγ' Ἀρρίνων ἐκτελεστοῦν.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Ἐς Φιλιάτες ἐγένετο ἐπίσης ἡ παραδόσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν 131ην Φάλαγγα Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἔλαβε χώραν δραστηριότητα παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη ἡ ἀρίστη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων Ἀρρίνων καὶ Θηλέων.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Ἐς Φιλιάτες ἐγένετο ἐπίσης ἡ παραδόσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν 131ην Φάλαγγα Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἔλαβε χώραν δραστηριότητα παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη ἡ ἀρίστη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων Ἀρρίνων καὶ Θηλέων.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Ἐς Φιλιάτες ἐγένετο ἐπίσης ἡ παραδόσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν 131ην Φάλαγγα Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἔλαβε χώραν δραστηριότητα παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη ἡ ἀρίστη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων Ἀρρίνων καὶ Θηλέων.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Ἐς Φιλιάτες ἐγένετο ἐπίσης ἡ παραδόσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν 131ην Φάλαγγα Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἔλαβε χώραν δραστηριότητα παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη ἡ ἀρίστη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων Ἀρρίνων καὶ Θηλέων.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Ἐς Φιλιάτες ἐγένετο ἐπίσης ἡ παραδόσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν 131ην Φάλαγγα Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἔλαβε χώραν δραστηριότητα παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη ἡ ἀρίστη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων Ἀρρίνων καὶ Θηλέων.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Ἐς Φιλιάτες ἐγένετο ἐπίσης ἡ παραδόσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν 131ην Φάλαγγα Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἔλαβε χώραν δραστηριότητα παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη ἡ ἀρίστη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων Ἀρρίνων καὶ Θηλέων.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Ἐς Φιλιάτες ἐγένετο ἐπίσης ἡ παραδόσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν 131ην Φάλαγγα Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἔλαβε χώραν δραστηριότητα παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη ἡ ἀρίστη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων Ἀρρίνων καὶ Θηλέων.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Ἐς Φιλιάτες ἐγένετο ἐπίσης ἡ παραδόσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν 131ην Φάλαγγα Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἔλαβε χώραν δραστηριότητα παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη ἡ ἀρίστη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων Ἀρρίνων καὶ Θηλέων.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Ἐς Φιλιάτες ἐγένετο ἐπίσης ἡ παραδόσις τῆς Σημαίας εἰς τὴν 131ην Φάλαγγα Θηλέων. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἔλαβε χώραν δραστηριότητα παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσθη ἡ ἀρίστη ἐμφάνισις τῶν Τμημάτων Ἀρρίνων καὶ Θηλέων.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συσχετῶνται ὑπὸ τοῦ ἐπιτελοῦ τοῦ, μετέβη εἰς Φιλιάτες, ὅπου καὶ παρέστη εἰς τὴν γενομένην ὁρκωμοσίαν νέων Σχηματισμῶν παροῦσιν τῶν ὁρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κινήσεις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΚΡΗΤΗ

ΧΑΝΙΑ.—Τὴν προπαραλθούσαν Κυριακὴν ἀπαντὰ τὰ τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως παρηκολούθησαν ἐν στολῇ τὴν θείαν λειτουργίαν.

—Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς πολιούχου τῆς πόλεως ἐγένετο ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ ἡ περιφορά τῆς Ιστορικῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου, εἰς τὴν ἑαυθε μέρος Λόχος Φαλαγγιτῶν.

—Ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως κατηρτίσθη πρόγραμμα δειροφύτεσεως ὁδῶν καὶ πλατειῶν τῆς πόλεως. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει ἐπίσης ἀναδάσους 150 στρέμματα.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.—Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἤρξαντο ἡ σπορὰ τῶν προσφερθέντων γαίων εἰς τὴν Ε.Ο.Ν., ἡ ὁποία συνεχίζεται μετὰ τὴν αὐτὴν ὡς πάντοτε ἐντασιν. Μέχρι σήμερον προσέφερον ἐκτάσεις γαίων εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. Ἡρακλείου, πρὸς καλλιέργειαν οἱ ἑξῆς: Ὁ Δήμος

Ὁ Σχηματισμὸς Κάτω Χωρίου (Ἱεραιέρας)

Ἡρακλείου 5 στρέμματα, ἡ ἐνοριακὴ ἐπιτροπὴ Καλεσσῶν 300 τ. μέτρα, ὁ κ. Κων(ν)τίνος Καλμαδάκης, κάτοικος Βασιλικῶν Ἀνωγείων 3 στρέμματα, ἡ κοινότης Ἀρχαίων 1 στρέμμα, ὁ κ. Μύρων Σηράκης, κάτοικος Ἀγίου Μύρωνος 2 στρέμματα, οἱ κ.κ. Κων(ν)τίνος Κατσούλης καὶ Λάζαρος Κόροστας, κάτοικοι Τεφελίου, 1 στρέμμα, ἡ κοινότης Νέας Ἀλικαρνασσοῦ 5 στρέμματα, ἡ ἐνοριακὴ ἐπιτροπὴ Κερρασσῶν 2½ στρέμματα.

Ἐπίσης ἡ Περιφ. Διοίκησις Θηλέων Ἡρακλείου ἐξέδωκε διαταγὴν, ὅπως κάθε Φαλαγγίτις καὶ κάθε Σκαπανίτις φυτεύσῃ, ἐκτός τῶν ἄλλων δένδρων καὶ 5 τοῦλάχιστον καρποφόρα τοιαῦτα, ἐκ τῶν ἐδοκιμασθέντων εἰς τὴν περιφέρειαν. Παραγγέλλει ἐπίσης ὅπως καταβληθῇ πάσα φροντίς καὶ περιστάσεις διὰ τὴν καλύτεραν ἀνάπτυξιν τούτων.

Πρὸς τοῦτο προέκηρυξε καὶ εἰδικὸν βραβεῖον.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία Θηλέων Ρεθύμνου, συνεχίζουσα τὰς περιodes τῆς, ἐπεσκέδῃ καὶ ἐπεθεώρησε τὰς εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἀγίου Βασίλειου ὁδὸς Ταγμάτων.

Τμήμα Ε.Ο.Ν. Θηλέων Νέας Λαμπάκου.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς, ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Ἀρδάκτου, Ἀκτοῦντος, Βάτου, Σπηλίου καὶ Δαριβιανῶν.

Ἡ Περ. Διοικητρία ἀμύλησε πρὸς τὰς Φαλαγγίτισσας καὶ πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας κατοίκους, τόνισαν τὴν μεγάλην σημασίαν τοῦ ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου.

—Αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Ρεθύμνου μετέβησαν εἰς τὸν λόφον Εὐλογιά, ὅπου ἠκολούθησαν μετὰ τὴν δειροφύτευσιν γυμνῆς ἐκτάσεως.

—Συνεχίζονται τὰ μαθήματα παθητικῆς Ἀεραγωγίας, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ μαθήματα τῶν νεοκτερινῶν Σχολῶν, τὰ ὁποῖα αἱ Φαλαγγίτισσαι παρακολουθοῦν μετὰ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον.

ΙΕΡΑΠΕΤΡΑ.—Εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ θραιότερα καὶ πλεόν εὐφρονα χωρία τῆς περιφέρειας Ἱεραιέρας, τὸ καταπράσινο Κάτω Χωριό, ἐκατεστάθη μετὰ πᾶσαν ἐπισημότητα ἄλλα καὶ πηγαῖον ἐνθουσιασμοῦ ἡ ἑορτὴ τῆς ἐξορμησεως διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν.

Εἰς τὴν ἑορτὴν προσήλθεν ὁλόκληρος ἡ δόξα τῆς Ε.Ο.Ν. μετὰ τῶν βαθμοφόρων τῆς καὶ ἡ ὁλόκληρος σχεδὸν τῶν κατοίκων.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου, εἰς λόγον τοῦ ἐκφωνηθέντος ἀπὸ τοῦ ἐξόστου τοῦ Κοινοτικοῦ καταστήματος, ἐτόνισε τὴν σημασίαν τῆς νέας ἐξορμησεως καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἀναμένοντα ἀποτελέσματα.

Μετὰ τὸν λόγον ἐπηκολούθησεν ἐν μέσῳ ἐνθουσιασμοῦ ἐκ μέρους Φαλαγγιτῶν καὶ χωρικῶν ἡ σπορὰ ἐνὸς ἀγροῦ εἰς θέαν Ἀσπίνης Χριστός, παραχωρηθέντος ὑπὸ τῆς Ἐνοριακῆς Ἐπιτροπῆς.

Περιεὶ Ἑλλάς

ΛΕΒΑΔΕΙΑ.—Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐγένετο τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἡ ἐναρξὶς τῆς ἀναδασώσεως εἰς τὸν λόφον Ἁγία Παρασκευῆς Λεβαδείας. Τὰ τμήματα τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν ἀπάντων τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Λεβαδείας προσήλθον συντεταγμένα εἰς τὸν χώρον τῆς ἀναδασώσεως. Κατὰ τὴν τελετὴν παρίστησαν ἐκ μέρους τοῦ Νομάρχου Ἀττικοβοιωτίας καὶ Γενικοῦ Ἐπιστοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας, ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ἀττικοβοιωτίας τῆς Ε.Ο.Ν., αἱ τοπικαὶ Ἀρχαί, οἱ βαθμοφόροι τῆς Περιφ. Διοικήσεως καὶ Ὑποδιοικήσεως, οἱ καθηγηταί, οἱ διδάσκαλοι τῶν σχολείων καὶ πλῆθος κόσμου ἐκ τῆς Λεβαδείας καὶ τῶν περὶ. Πρὸ τῆς ἐναρξεως τῆς ἀναδασώσεως ὁ Περιφ. Διοικητὴς κ. Στασινοπούλος ἐπεθεώρησε τὰ συντεταγμένα τμήματα, εὐδὸς δ' ἀμέσως ἤρξατο ἡ ἀναδάσους τοῦ λόφου ὅπου τὰς ἐνθουσιάζουσας ἐδηλώσεις τοῦ πλῆθους ὁπρὸς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ε.Ο.Ν. Πρώτος ἐξουτεῖσαν ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας καὶ ὁ Περιφ. Διοικητὴς, ἐν συνεχείᾳ δὲ οἱ Φαλαγγίται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι ἤρξαντο, πλῆρεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀδοντες τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας, τὴν ἀναδασοῦν τοῦ λόφου.

Οἱ Σχηματισμοὶ Κοροκίου τῆς Π.Δ.Θ. Ἀττικοβοιωτίας ἴδρυσαν Σχολὰς εἰς τὰς ὁποίας διδάσκονται μεταξὺ ἄλλων οἰκτικὴ οἰκονομία ὑπὸ τῆς καθηγητρίας κ. Γαίκα, γλυπτικὴ καὶ ζωγραφικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Τανακίδη, μουσικὴ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Μαρκοπούλου, ὀργανοῦ ὑπὸ τοῦ σχολιάστου κ. Παπασπύρου καὶ πλεατικὴ ὑπὸ τῆς κ. Μιχαλοπούλου.

ΛΑΜΙΑ.—Τὰ τμήματα τῆς Περ. Διοικήσεως Θεωπιδωροφικῶς ἠκολούθησαν τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα μετὰ τὴν καλλιέργειαν, ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ τὴν ἀναδάσους διαφόρων ἐκτάσεων.

Ὅτις δύο Λόχοι τῆς 39ης Φάλαγγος περιεποιήθησαν τὰ δειροφύτεια τοῦ λόφου τοῦ Φουρίου καὶ ἀνώρυσαν λάκκους διὰ τὴν φυτεύσιν νέων δειροφυλλίων.

Ἐπίσης δύο Λόχοι τῆς αὐτῆς Φάλαγγος ἐδειροφύτευσαν γυμνὸν χώρον παρὰ τὸν λόφον τοῦ Φουρίου.

Τὰ τμήματα Λακκίδος, Θερωπυλῶν καὶ Ἀμυκλείας προέβησαν εἰς τὴν ἐκακαθὴν λάκκων διὰ δειροφύτευσιν.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΦΛΩΡΙΝΑ.—Οἱ Φαλαγγίται τῆς 163ης Φάλαγγος προέβησαν εἰς τὴν ἐκακαθὴν λάκκων, εἰς τοὺς ὁποίους πρόκειται νὰ φυτευθοῦν διάφορα δειροφύτεια.

—Οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς τῆς 169ης Φάλαγγος παρηκολούθησαν μαθήματα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως.

—Ὁ Φαλαγγάρχης τῆς 169ης Φάλαγγος ἐπεθεώρησε τὸν Λόχον Σκοπιάς, δώσας διαφόρους δόσεις σχετικὰς μετὰ τὴν πρόδον καὶ τὴν ἔργασιν τοῦ Λόχου. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἀμύλησεν ὁ Λογίτης τοῦ Λόχου τόνισας τοὺς σκοποὺς τῆς Ε.Ο.Ν.

—Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Καστοριῆς ἑαυθε χώρον φυλαγωγικῆς συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων.

Φαλαγγίται τοῦ Σχηματισμοῦ Λαγκαδά κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε.Ο.Ν.

—Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς παρηκολούθησε τὴν παρελθούσαν Τετάρτην τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῶν Σχολείων ὑπὸ στελεχῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

—Εἰς τὸν Λόχον Κεφαλαρίου ἐχορηγήθη ἀγρόκτημα 12 στρεμμάτων πρὸς καλλιέργειαν.

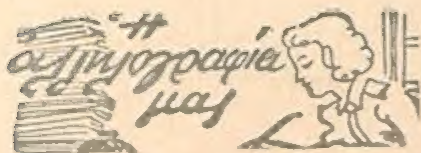
—Ὁ κ. Γενικὸς Ἐπίσκοπος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ, ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Ἀμυνταίου, Ξυνοῦ Περὸ καὶ Ἀγίου Παντελεήμονος.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ Ἐπαρχιακοῦ δίδεται αὐριον Κοριακὴν 17 τρέξ., καὶ ὥραν 6,30 μ. μ. ὅπου τοῦ διασίου τῆς Ἀλκαῖκῆς Σκηπῆς τὸ τρίπρακτον ἔργον τῆς κ. Ἀντασιαίας Λαμπάκη «Τὸ τραγοῦδι τῆς δουλειᾶς». Τὸ τραγοῦδι, μετὰ στίχους τοῦ κ. Μ. Λάσκαρη καὶ μουσικὴν τοῦ κ. Σ. Βασιλειάδη, θὰ τραγουδήσῃ πλῆρης χορωδία.

Φαλαγγίται Τρικλῶν μετὰ τοῦ λαβάρου των

ΤΗΛ. ΦΙΣΚΑΝ, φλόριναν. Μά μας αποστολή και θα δημοσιευθῇ περίληψις εἰς τὴν Ἠχώ τοῦ Σχολείου.—Ν. ΚΑΤΣΑΡΟΝ. Δυστυχῶς δὲν τὸ βρίσκομε δημοσιεύσιμο.—Π. ΚΑΤΣΑΡΟΝ. Ἐχετε δίκαιο. Πρὸς τὸ παρὸν διὼς εἶναι ἀδύνατον.—ΕΛ. ΚΑΝΑΤΑ. Σὰς συγχαίρομε. Ἐτοί πρέπει νὰ σκέπτονται ὅλες οἱ Ἑλληνιστοὶ.—Π. ΦΥΛΛΙΔΗΝ. Θὰ ὁδὸς στελεχίωσιν τὸν κατὰλογον ἐνὸς τῆς ἐδούσης.—Θ. ΛΕΩΝΙΔΑΝ. Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι λαδοῦμε κάθε μέρα πολλὰ συνεργασίᾳ καὶ ἀπειρα γράμματα, ὅσα ὅποια ὀρείλομε ν' ἀπαντήσωμε εἰς ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς, εἴτε ταχυδρομικῶς. Αὐτὸ πού μας ζητεῖται ἀπαιτεῖ πολὺ χρόνον. Σὰς παραθέτομε τὰ 5 μέτρα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων μπορεῖτε νὰ ἐλέγξετε καὶ μόνος σας διόκληρον τὸ ποιῆμα. Α: μιὰ ἀτόνη συλλαβὴ καὶ μιὰ τονισμένη κάνουν τὸν λαμβανόμενον στίχον (υ—υ). Π. χ. μικρὸ παιδί ποτὲ σου μὴ ξεχνᾷς. Ἐχομε δηλαδὴ τὸ ρυθμό: τὰτὰ-τὰτὰ-τὰτὰ-τὰτὰ. Β: Μιὰ τονισμένη συλλαβὴ καὶ μιὰ ἀτόνη (δηλ. ἀντίστορα) κάνουν τὸν τροχαϊκὸν στίχον (—υ). Π. χ. κάποια μέρα πάλι θάρρῃ. Ἐχομε

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 333)

οἰς τοῦ θά εἶναι ματαιαί, γιατί ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ τακτικὸ στρατό... Μὰ δὲν δειλιάζει. Ἀντιθέτως εἶναι χαρούμενος καὶ ὑπερήφανος γιατί θὰ θυσιασθῇ ὑπὲρ τῆς ἰδέας τῆς πατρίδος σου καὶ τῆς ἐλευθερίας. Ἐχει μιὰ ἐξαιρετικὴ ὁρμή πού ἀγγίζει τὴν τρέλλα. Ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ αἷμα πού θὰ χυθῇ. Βλέπει στὸ αἷμα τὸ ἀνταρσία τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνα. Ἀντικρίζει τὸν θάνατον, γιὰ πρώτη φορά, μὲ μιὰ μεγαλειώδη ψυχραιμία, πού θὰ τὸν ἀνεβάσῃ στὴν αἰωνιότητα. Εἶναι βέβαιος ὅτι ἡ θυσία τοῦ θά καμὴν τὸν ἱμνηρὰμ νὰ βλέπῃ σὲ κάθε βῆμα τοῦ ἐπικρατικῆ καὶ πανώρια τὴν ἡρωικὴ μορφή του. Ὁ ἡρωϊκὸς θάνατός του θὰ γίνῃ δαυλὸς πού δὲν θὰ σῶσῃ ποτὲ πιά. Ἡ ψυχὴ του θὰ γυρίσῃ παντοῦ καὶ θὰ φωνάζῃ στοὺς ἀλληλοσπαρασσόμενους τὴν ἀγάπη, τὴν ἐνωσι, τὸ δρόμον τὸν ἰδανικὸ τοῦ καθήκοντος...

...Καὶ τὸ Μανιάκι εἶναι ὁ ἀγίασμένος τόπος πού δέχτηκε τὸ αἷμα τῆς αὐτοθυσίας του, πού ἔγινε ὁ σιωπηλὸς μάρτυς τοῦ ἐπικού θανάτου του.

Στὸν ἀδελφὸ τοῦ γράφει λίγες στιγμὲς πρὶν: Ἐρκίστηκε νὰ χύσῃ τὸ αἷμα μου εἰς τὴν ἀνάγκη τῆς πατρίδος μας καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ὥρα. Εἴχομαι εἰς τὸν Θεὸν ἡ πρώτη μπάλα τοῦ ἱμνηρὰμ νὰ μὲ πάρῃ στὸ κεφάλι. Πρώτῃ καὶ τελευταία ἐπιστολή μου εἶναι αὐτή. Βάστα τὴν νὰ τὴν διαβάξῃς καμιά φορά νὰ μὲ θυμᾶσαι καὶ νὰ κλαίῃς.

Ὁ Παπαφλέσσας πέθανε σὺν ἥρως ἀληθινὸς καὶ σὺν ἡμίθεος. Ἐσῶθησε σὺν μιᾷ δοξασμένη μορφῇ καὶ σὺν ἑνα σπάνιῳ οὐράνιῳ μετέωρῳ, πού θὰ παρουσιάζεται πάντοτε μπρὸς τὰ μάτια μας γιὰ νὰ μᾶς θυμίζει τὴν αὐτοθυσία του καὶ νὰ μᾶς δείχνῃ τίς ψηλὰς βουνοκορφὰς τῶν εὐγενῶν καὶ μεγάλων πράξεων... Τέτοιους ἥρωες, πού ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἐμφανίζονται πᾶν ὅπου στὴ γῇ σὺν καταπληκτικὰ καὶ ἀεισημασμένα παραδείγματα, ἐμεῖς, ἡ νέα γενεὰ τῆς Ἑλλάδος, πρέπει νὰ τοὺς κρατᾶμε μὲ υπερηφάνεια σὺν πολυτμῷ φυλακτὸ καὶ σὺν κειμήλιῳ ἁγίῳ!...

Κ. Ι. Βέρρο.

τὸ ρυθμό: τὰτὰ-τὰτὰ-τὰτὰ-τὰτὰ. Γ: Δυὶ ἀτονες συλλαβὲς καὶ μιὰ τονισμένη κάνουν τὸν ἀνταρσία (υ—υ). Π. χ. καλεῖσθαι τὰ πολλὰ στὰ κλαδιά. Ἐχομε τὸ ρυθμό: τὰτὰτὰ-τὰτὰτὰ-τὰτὰ. Δ: Μιὰ τονισμένη συλλαβὴ καὶ δυὶ ἀτονες (τὸ ἀντίστορον τοῦ ἀνταρσίου) κάνουν τὸ δακτυλικὸν στίχον (—υ). Π. χ. ἀγγελε φλόκα. Ἐχομε τὸ ρυθμό: τὰτὰτὰ-τὰτὰτὰ. Ε: Μιὰ ἀτόνη συλλαβὴ, μιὰ τονισμένη καὶ ἄλλη μιὰ ἀτόνη κάνουν τὸν ἀμφίβροχον (υ—υ). Π. χ. λουλούδια τοῦ κάμπου γεμάτα δροσούλα. Ἐχομε τὸ ρυθμό τὰτὰτὰ-τὰτὰτὰ-τὰτὰτὰ-τὰτὰτὰ.—Κ. ΤΑΜΙΟΛΑΚΗΝ. Σ' ἐχαίριστομε γιὰ τὰς γράφεις σχετικὰς μὲ τὴν «Νεολαίαν», Ἐπανακοίταξέ τὸ ποιηματάκι σου. Δὲν τὸ βρίσκομε καλὸ. Ἀν τὸ ἔναστελες διαρθρωμένον σημειώσῃς Σ 60.—ΕΥΔ. ΓΕΡΑΚΗΝ. Τὸ πρῶτον ἄσχηχον τοῦ τραγουδιοῦ, πού μᾶς ζήτησες:

Ἐντέλε ἡ μέρα τῆς λευτεριάς — μὲ δία τῆς τὰ κάλλη — ἀπ' τὰ σῖβρα βῆκε τῆς σκλαβιάς — μὲ ἀρχηγὸν τὸν Ἰωάννη... Σοὺ ἀράσει τώρα πού τὸ βλέπεις... τυπωμένο: —Μ. ΓΡΑΤΣΙΑΝ. Δὲν ἐλάσαμε ἄλλα τραγούδια ἐκτός ἀπὸ τὰ δύο τελευταῖα, πού μᾶς ἐστελεῖς μὲ τὸ γράμμα σου τῆς 15 τρέχ. μηνός. Μᾶς γράφεις γιὰ τὰ τραγούδια σου: ε... τόσο τὸ πρῶτον δύο καὶ τὸ δεύτερον καὶ τεχνικὰ δὲν καθυστεροῦν. Ἄλλα καὶ ἀνάσῃς σ' αὐτὰ ὁ λυρισμός καὶ ἡ κατάλληλη μὲ τὸ θέμα τοῦ ποιητικῆς πνοῆς αὐτὴ νὰ τοὺς δίδουν τὴν χάρι καὶ τὴν ἀπλότητα πού τοὺς ταιριάζει. Ἰδοὺ τὸ τέταρτον ἄσχηχον τοῦ ποιήματός σου:

Ὅλα σὲ βλέπουν μ' ἀνοιχτὴς μὲ πτέρεις
ἀπ' τὰ μικρά, τὰ ταπεινά, τ' ἀπλὰ τὰ πύδ
Πόση δὲν ἔχεις διαφορά νηοῦ μου μέσῳ σ'
ἀπ' τὰ βουνὰ ὅς ἀερογυλιές.

ΜΑΡΙΑΝ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ. Τὸ «Κροφὴ ἱστορία» ὑπεβλήθη στὴν Ἐπιτροπὴ.—ΜΗΤΣΟΝ ΚΑΤΣΙΝΗΝ. Τὸ «ἄρμα ψυχῆς» διὰ καλόν.—Γ. ΑΓΓΟΥΡΑΚΗΝ. Τὸ «Ὅραμα» τῆς 4ης Λόγους τοῦ ὑπεβλήθη στὴν Ἐπιτροπὴ. Ὁμοίως καὶ τὸ ποιῆμα σου.—ΝΤΙΝΟΝ ΛΑΓΚΑΔΙΝΟΝ. Ἐπρεπε νὰ τὸ ἀποστείλετε στὸ Γραφεῖον τοῦ τοῦ Κεντρικῆς. Σήμερα πού τὸ διαβάσαμε—25/11—δὲν τὸ βρίσκομε ἐπικρατον.—Σ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ. Παραπέμψθη.—ΣΟΦΙΑΝ ΤΣΙΡΩΝΗ. Τὸ ποιῆμά σου εἴη προσεχὴ τὸ ζευγολάτῃ ὑπεβλήθη στὴν Ἐπιτροπὴ. Ἀν ἐγκρίθῃ θὰ δημοσιευθῇ. Τὰ λοιπὰ διὰ.—ΛΕΩΝ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Ἀδύνατον ἡ δημοσίευσίς των λόγων τοῦ μήκος των.—Π. ΠΑΠΑΓΑΚΗΝ. Σ' ἐχαίριστομε γιὰ τὰς γράφεις. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐκδόσεως τῆς «Νεο-

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πολλοὶ ἀλληλογραφεοῦντες μὲ τὴν «Νεολαίαν» ἀποστέλλουν εἰς τὸν περιοδικὸν ἐπιστολάς χωρὶς νὰ ἐπικολλήσουν τὸ κεκανονισμένον γραμματικόσημον, ἀναγκάζεται δὲ οὕτω τὸν περιοδικὸν νὰ καταβάλῃ πρὸςθετα τέλη.

Ἡ Διαχειρίσις τοῦ περιοδικοῦ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ δηλώσῃ ὅτι ἡ «Νεολαία» θὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸν ἐξῆς πᾶσαν ἐπιστολὴν διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ζητηθῇ παρὰ τοῦ ταχυδρομείου ἡ πληρωμὴ προσθέτου τέλους.

Λάτρε εἶναι αὐτὸς ἀκριβὲς. Περαιτέρω ἄλλο καλότερον.—ΤΙΤΙΚΑΝ. Ἐθερρήθη ἀνυπόγραφος καὶ δὲν ἐδιδόθη.—ΓΙΑΝΝΗΝ ΤΖΑΝΑΚΗΝ. Ἐκτενέ, ἀλλὰ καὶ ἀκατάλληλον.—ΧΡ. ΓΑΛΑΝΑΚΗΝ. Ὅχι καλόν. Μὴ βιάζεσαι. Νὰ εἶνα τεράστιον:

Τὸ χρόνον σὲ διασπείρει
νὰ σπῇ τὸ κεφάλι
μὲ τὸ γλῶσσόν σου ἀμείραντον
τῆς νίκης τὸ στεφάνι.

—ΒΑΣ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΝ. Γραμμένο καὶ σὺν δύο ὅροι τοῦ χαρτιοῦ.—ΒΑΣ. ΚΑΛΕΜΗΝ. Ἐδιδόσαμε τὸ ποιηματάκι σου ἐστὶν Κοβερνιτῆρ. Σὺ δημοσιεύσας τοὺς 4 τελευταίους στίχους:

Πάντοτε μὲς τὸ φωνάζει
θλάς μιὰ Ἑλλάδα νέα,
πού θεμέλιον τῆς νῆας
ἡ χρυσὴ μας Νεολαία.

—ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΝ. Δεχθῆναι καὶ τὰ δικὰ μας συγγραφήματα ἐπὶ τῇ διασώσει τοῦ παιδιοῦ σας καὶ καλὸν θαλαγγίτου. Τὴν ἐπιστολὴν σας διεβίβασαμεν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ.—ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΝ. Τὸ ἔχετε γραμμένο καὶ εἰς τὴν δύο ὅροι τοῦ χαρτιοῦ.—ΙΩΑΝΝΗΝ ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΝ. Ὁμοίως.—Γ. ΚΟΥΛΟΥΚΗΝ. Λαμπρὰ ἡ ἐκθεσίς σου εἰς τὸν προῶτον ἐξαίρετος μᾶς ἐκκλησιασμός. Αὐτοῦμα ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ. Ἐχομε λάβε πολλὰς ἐκθεσεις καὶ καλὰς σὺν τῇ δικῇ σου. Ἀν δημοσιεύσῃς μιὰ, πρέπει νὰ κάμῃς τὸ ἴδιον καὶ γιὰ ὅλες τὰς ἄλλας.—ΝΤΑΝΑ ΠΑΝΤΕΛΕΑΚΗ. Ἐναστελεῖ τὸ καθαρόν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ ἡ «Νεολαία» κάμνει γνωστὸν ὅτι ὁ περιοδεύων εἰσπρακτωρ αὐτῆς κ. Ἀγγελος Στασινοῦς ἔπαυσε νὰ ἔχῃ πᾶσαν μετὰ τοῦ περιοδικοῦ «Νεολαίας» σχέσιν καὶ κατὰ συνέπειαν ἐστερήθη τοῦ δικαιώματος νὰ ἐκπροσωπῇ τὸν περιοδικὸν ἢ νὰ συνάψῃ πᾶσαν διὰ λογαριασμὸν τοῦ περιοδικοῦ συμφωνίαν.

γορημένο. Μὲ δυσκολία διαβάζομε τὸ γράμματά σου.—ΜΠΑΛΑΜΠΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΝ. Τὸ πρῶτον «Μιὰ ἀξέσπαστη βροχὴ» ὑπεβλήθη στὴν Ἐπιτροπὴ. Τὸ δεύτερον διὰ.—ΕΥΣΤ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ. Δημοσιεύομεν ἐδὼ τοὺς ἀπομεινους στίχους:

Χαῖρε Μεγάλε Ἀρχηγέ.
Τὸ ἔθνος μας σὲ καμαρώνει
ἄπως κρατᾷς στὸ χέρι σου
τοῦ Κράτους τὸ τιμὸν.

Καὶ τὸ κρατᾷς τόσο καλά
καὶ τόσο τιμημένα
πού ἄλλος δὲν τὸ κράτῃς
ποτὲ πρὶν ἀπὸ σένα.

—ΠΑΝ. ΠΑΤΣΙΑΔΗΝ. Οἱ πνευματικὲς ἀσκήσεις ἐδιδόσαν σὺν ἀρμόδιον συντάκτῃ, πού θὰ σοὺ ἀπαντήσῃ προσεχῶς. Σὰ συγχαίρομε γιὰ τὰς γράφεις στὸ γράμμα σου.—ΘΑΝΟΝ ΚΑΛΑΡΑΝ. Θὰ σοὺ ἀπαντήσωμε στὴν ἀλληλογραφίαν τῶν Σκαπανέων.—Κ. ΠΑΠ. ΔΙΔΑΛΟΝ. Ἐδιδόσαμε τὴν ἀπαντητικὴν ἐπιστολήν σας, στὴν ὁποία, μεταδὸν ἄλλων, μᾶς γράφετε: ε... νομίζω ὅτι ἐὰν γράφῃ (τὸ ποιῆμα) εἰς ἀπλοῦς ὁρμὰς γλῶσσας χάνει τὴν ἀξίαν τῆς οὐδαρότητος τοῦ ρωμαντισμοῦ, ἢν ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ὑπερρεληθῇ αὐτοῦ ἐμπνεύσει συνέλαβε. Καὶ διὸς ἀπαρτῶν ὁ περὶ ἐλλήνων καὶ τὰ ποιήματα γραμμένα στὴν δημοτικὴν. Πρῶτον πρῶτον ὁ ἔθνικος μας ὕμνος. Ἐπειτα, ὁ ρωμαντισμὸς ἀποτελεῖ ἐποικτικὴ διάθεσις, πού μπορεῖ νὰ ἐκφρασθῇ ἐξ ἴσου καλὰ στὴν δημοτικὴν, ἴσως καὶ καλότερα. Παρακάτω γράφετε ἐνομίζω ὅτι εἰς τοὺς ποιητὰς δίδονται δικαιώματα νὰ παραβιάζωσι τοὺς κανόνες τῆς Γραμματικῆς καὶ τοῦ Συντακτικοῦ ἀκόμη. Δὲν συμφωνοῦμε. Ἡ ποιητικὴ ἐλευθερία ἔχει τὰ δικά της, πού παραβιάζονται μόνο ἀπὸ ποιητικὴν ἢ στιχουργικὴν ἀδυναμία. Οἱ στίχοι τοῦ ποιήματός σας εἶναι ἀμφίβροχικοὶ (υ—υ) καὶ συνεχῶς λανθασμένοι. Λίπετε μιὰ συλλαβὴν. Ἰδοὺ τὸ ποιῆμα:

Θοορίον τῆς Νεολαίας.

Γόνι, Ἑλλήνων ἐνδόξων προγόνων,
ἀρχαίων, νέων, πατέρων γιγάντων
κι ἡρώων Τιτάνων ἀπείρων ἀγώνων
εἰσοθε ἑλπίς τῶν Ἑλλήνων ἀπάντων.

Εἰσοθε τοῦ Γένους καὶ Ἑλλάδος βλαστοί,
θεῶν Ὀλυμπίων Πατρίδος πιστοί
καὶ ἔθνος ἐνδόξον εὐροπῆς τῆς τιμῆς
φωτισμένων πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς.

Εἰσοθε τὰ τέλη καὶ ἀσπίδες ἑλπίς,
θαλάσσης οἱ βράχοι ἀέρος βορρᾶς
καὶ ἑλάν ἀπάντων ἡμῶν ἡ λαμπρότης
χαῖρε, ὦ χαῖρε, φιλότης νεότης.

Σὰς συγχαίρομε διὰ τὰ πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἀρχηγοῦ μας αἰσθηματά σας.—ΓΙΑΝΝΗΝ ΚΑΛΑΜΙΩΤΗΝ. Ὑπεβλήθη στὴν Ἐπιτροπὴ. Ἀν ἐγκρίθῃ θὰ δημοσιευθῇ συντομωμένο. Μὴ γράφετε μακροσκελὴ πράγματα.

(Συνέχεια της ἀλληλογραφίας)

Τὸ δεύτερο ποιημὰ σου μὴ τὸν τίτλο «Σὲ φίλος ἀκατάλληλο γιὰ τὴν ἡμετέραν». Συμπεραίνουμε μὲν ὅτι δὲν τοὺς λείπει ἡ ποιητικὴ πρῶτη. Ἀποσπᾶς ἔχεις ἀδελφὸς πολλοὺς ποιη-
τάς. Πρόσεξε περισσότερο τὸ στίχο σου κί-
δοα καλὰ λόγια γράφεις τοῦ γιὰ τὰ τραγού-
δια σου θὰ τὰ γράψουν οἱ ἄλλοι.—Π. ΚΑΡΑ-
ΒΑΝ. Ὅχι καὶ στίς δύο θέσεις τοῦ χαρτιοῦ.
Γράψε τὸ πάλι τακτικά καὶ ἐκαστοῦ τοῦ
ΒΑΣ. ΒΑΣΣΟΝ. Σὰς συγκαίρου γιὰ τὸ
ἐνθουσιάζει γράμμα. Τὰ παιδικὰ σου θὰ
ὠφεληθῶν πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅτι φαντά-
ζεσθε.—Κ. ΠΕΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Τὸ διήγημα
σου καλὸ. Ὑπεβλήθη σὲν Ἐπιτροπῇ. Ἄν ἐγ-
κοιθὴ θὰ δημοσιεύσῃ μὲ τὴ σειρά του.—
ΕΥΑΓΓ. ΣΑΡΗΝ. Πέρασε, μὰ δὲν πρῶτ'.—
ΑΝΤ. ΜΥΛΟΝΑΚΗΝ. Ἐλάσθαι τὴν ἀποστο-
λὴν. Δὲν βγαίνει νόημα.—ΑΔΕΛΦΟΨ ΜΥ-
ΤΙΝΝΑΙΟΥ. Μπαρὰ σὰς.—Ο. Ἀρχηγὸς θὰ
χαρῆ πολὺ εἰς πληροφορηθῇ τὴν ὁρίαν σὰς
χαιρονομία. Δημοσιεύουμε ἀπολύτως τὸ γράμμα
σὰς πρὸς τὸν Μακαριότατον Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν: «Μακαριότατε, ἐπικαλούμεθα σὰς ἐν-
χρᾶς σου. Ἐμῆς οἱ κἀποὶ ἀπογεγραμμένοι
πρὸς ἀδελφὸν Εὐάγγ. Ι. Μυτιληναῖον, μαθητὰ
Γωνατίου, συμμερίζομεν τὴν ἀλληλεγγύην
τὸν ἀπὸ τὸν συμμαχῶν μας, οὗς ἀποστέλλου-
μεν δραχ. χίλιας (1.000) ὅπως διατεθῶν διὰ
τὸ συστολῶν τούτων. Ὡς ἡ ἐγκύκλιος σὰς. Ἐν-
δοχέια ὅπως τὸ παρόδοντ' ἡμᾶς μὴ μὴ καὶ
ἄλλοι συμμεσθῶνται σὰς. Σὰς φίλους τὴν δε-
ξιάν. Εὐδοκίος, Γεώργιος, Σπύριδον Εὐάγγ.
Ι. Μυτιληναῖος.—ΜΕΝ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΝ. Ἐπι-
στολὴ καὶ ποιήματα σὲ ἴδιο χαρτὶ καὶ γραμ-
μὴν στίς δύο θέσεις. Διαβάσει τὴν στήλ' ἀλλη-
λογραφίας προηγουμένων τευχῶν.—Γ. ΚΑΡΑ-
ΜΑΝΟΝ. Τὸ ποιημὰ σου ἐπ' αὐτομαγία θέλει
δοῦλεμα. Ἐχεις πολὺ καιρὸ πρὸς τὸν σου.—
5 ἀδελφὸν σὰς.—Ὡς τὸ Μάρ. Συναστῆται
το, δὲν ὅμως μὴ στίχους σὸν κ' αὐτοῦς:

Εἴν' ἡ μέρα μεγάλη πολὺ,
εἴν' ἡ μέρα λαμπρὴ γιορτινὴ
τοῦ Μοῦσι ἡ πρώτη εἴν' αὐτῇ.
Κάθε ἄνθρωπος καινούργιος φορεῖ.

Χ. ΠΟΝ. Εἴπαμε: δὲν ἐπιστολὴ καὶ ποιήματα
σὲ ἴδιο χαρτὶ. Γιατὶ ἐπιστολὴ μὴ συγκεκομ-
μένο τὸ δοῦναι σου.—ΧΑΡ. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΝ.
Ὁρατο τὸ θέμα τοῦ διηγηματός σου. Συντό-
μευσέ το σὲ 2-3 σελίδες τὸ πᾶν καὶ ἐκαστοῦ
το. Πρόσεξε: κλείνουμε μέσα σὲ ἐπιστολὴν
τὸ ἔνα λόγια, πᾶν ἐπιταλαιβάδουμε ὅπως ἀ-
κριβῶς δὲ εἶπε ἄλλος. Π. γ. Ἐὶν' ἐκαστοῦ
μου τὸν προσφῶν ὡς ἔστιν ὅτι τοῦ συνό-
λου, μὴ ἀποσπᾶμε ἀλλήν ἐντυχίαν παρὰ ὅ-
που τὴν ἐντυχίαν τῆς ἑλλάδος εἶπεν ὁ Ἀρ-
χιεπίσκοπος καὶ κ'. Ἰωάννης Μεταξὺς.—ΑΝΑΣΤ.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΝ. Θὰ τὴν ἐπιστηθῶμεν σὲ
ἀποσπᾶμε τὴν συντάξιν.—ΕΜΜ. ΚΑΤΑΚΟΥ-
ΖΗΝΟΝ. Στείλετε τὴν φωτογραφίαν κ' ἂν εἶναι
καλὴ δὲ δημοσιεύσῃ. Σὰς ἐξαιρούμε γιὰ
τὴν ἐκδοὺ σὰς.—ΚΑΤΙΝΑ ΤΡΑΝΟΥ. Τὸ πε-
ζογράφου σου, ἂν καὶ καλογραμμένο, δὲν
μπορεῖ νὰ δημοσιεύσῃ σὲ ἡμετέραν. Στείλετε
τίποτε ἄλλο κατὰ τὴν.—Γ. ΠΑΣΑΡΑΚΗΝ.
Καμμία ἀπολύτως διατύπωση δὲν γινέσθαι.
—Γ. ΑΓΓΟΥΡΑΚΗΝ. Μόλις ἐλθῶν. Θὰ
σὰς ἀπαντήσωμε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προσφῶν τῶν.
Προηγουμένων πολλὰ ἄλλα.—Σ. ΧΑΤΖΟΠΟΥ-
ΛΟΥ. Τὸ γράμμα σου θὰ τὸ διαβιβάσωμε σὲν
ἀποσπᾶμε ἀποσπᾶμε.—Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ.
Κρατοῦμε σὲ. Θὰ σὲ ἀπαντήσωμε προση-
χῶς.—ΝΙΚΟΛ. ΣΑΜΟΠΟΥΛΟΝ. Θὰ ἐρωτή-
σῃς κ' ἂν ἀπέρχοντο θὰ σὰς ἀπαντήσωμε σὲ
τακτικά. Ἀλλὰ, ... λίγη ὁποιοῦ.—ΕΥΘ. ΛΑΖΑ-
ΡΟΥ. Στείλετε τὸ Πατριῶν. Πρέπει νὰ εἶναι
πολὺ σύντομο.—Ε. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΤΟΝ. Σ' ἐν-
χαριστοῦμε γιὰ τὴν ἐκδοὺ σου. Σωστὰ τὸ λέξ
ἐκάλει ἀργὰ παρὰ ποτὲ. Στὸ λέξ ἡ «ἐν-
δοχία» θὰ στέλλεται σὲν νῆα σου διέδοχον.—
ΒΑΣ. ΠΑΥΛΟΥ. Τὸ ποιημὰ σου ε'ὐ θάνα-
τος τῆς περὶ τοῦ ὅπου θέλει δοῦλεμα. Νὰ εἶναι
τετράστιχο:

Κάθετα σ' ἕνα λουλουδάκι
γιὰ νὰ ρουφήξῃ τὸ χυρὸ,
μὰ εἶναι μικρὸ καὶ ἀτακτὸ παιδάκι
τὴν ἐραστὴν μὴ θυμῷ.

Προσπάθει νὰ τὸ ἐναγάρθῃς καλύτερα καὶ
ἐκαστοῦ το. Σημείωσε Σ66.—ΔΗΜ. ΛΑΜ-
ΠΡΟΥ. Τὰ ἴδια καὶ γιὰ σὲν. Ὅχι καλὸ. Κά-
τα τὸ δεύτερο τετράστιχο:

Ἀρσὸ πλὴν ἐμπελάσας
κ' ἐγὼ γυναικίστικας,
σὲν μεγάλως πλὴν ἀρχισας
κ' ἐγὼ νὰ κῶν βόλτες.

Δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖ τὸ ἐγκυμασιόμαστε μὲ τὸ
ἐφθάρει. Ἐκτός τούτου καὶ τὸ μέτρο εἶναι
λαθασμένο. Δὲν ἀπαιτοῦμε βέβαια νὰ ἔξῃς
μετρικῇ. Μπορεῖς ὅμως νὰ γράψῃς σχεδὸν σω-
στὰ ἔχοντας ὅτ' ὅπου σου τὸ ρυθμὸ τοῦ στίχου.
—ΣΠ. ΓΟΥΡΜΟΝ. Αὐτομάτως, ἄλλα δὲν εἶ-
ναι δυνατόν νὰ σὲ ἀγορεύωμε ζυμῶν τὸ βι-
βλίο. Ἀποσπᾶς θὰ μὴ στείλῃς τὸ ἀντίτυπο.
Σκέψου ὅμως εἰ θὰ γινώσκων, ἂν οἱ οἱ ἀνα-
γνώστες τῆς «ἐνδοχίας», πᾶν ἐφθάρουν τοὺς
100.000, μὰς ζητοῦσαν νὰ τοὺς ἀγοράζωμε

βιβλία καὶ ἀπὸ τοὺς τὰ στείλωμε νὰ μὰς ἐν-
δοχῶν τὰ λεπτά. Γαλλικὴς ἐφημερίδας βγαί-
νουν δύο.—ΧΡΗΣΤΟΝ ΠΑΥΛΟΥ. Ὁραία δὲ
μὰς γράφεις σὲν γράμμα σου. Χαρήκαμε πᾶν
εἶσαι τὴν ἐκδοὺ καλὰ. Τὸ τραγούδι σου
εἶναι ποικιλικὸν δὲν εἶναι πολὺ καλὸ. Γιὰ δὲ
κίμασε νὰ τὸ γράψῃς σὲν πᾶν, δηλαδὴ σὲν πα-
ροῦν.—Ἰωάν. τὰ καταφέρῃς πᾶν καλὰ. Καὶ

—σοὺ θυμίζουμε.—ΜΟΝΟ ἀπὸ τὴν μὴ μερὰ
τοῦ χαρτιοῦ.—ΚΩΣΤΑΝ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ.
Ἀπαντοῦμε ἀνεκρίτως σ' ὅλους. Τὸ ποιημὰ
σου εἶναι ὅσο καὶ ἡ χαρὰ δὲν ἔλασε σὲν
χέρια μας. Συναστῆται το, ἂν ἔλθῃς. Τὸ διήγη-
μα σου εἶναι μικροῦλα καρδιά ἀρκετὰ καλὸ.
Πρέπει ὅμως νὰ τὸ ἐναγάρθῃς τακτικώτερα.
Χώρις τὰς παραγράφους καὶ γράφῃς τὸ διὰ-
λογο ὅπως πρέπει. Δηλαδὴ, δὲν μὴ σὲν περὶ
γραφικὸν καίμεν. Διαβάσει τὸ «Μὲ τὸ Νικη-
φόρο Φωκὰς κ'» διηγήσου. Ὅταν τὸ ἐκαστοῦ
τῆς σημειώσεως τὰ στοιχεῖα Π32.—ΙΩΑΝΝΗΝ
ΑΡΒΑΝΙΤΗΝ. Καλὴ ἡ ἐκδοὺ σου εἶναι ἄγ-
απτα τὸν ὁπαίθου. Δυστυχῶς δὲν εἶναι δύνα-
τόν νὰ δημοσιεύσῃ, γιατί τότε θὰ ἔπρεπε νὰ
δημοσιεύσωμε καὶ ὅλες τὴς ἄλλες ἐκδοσεις.
Πᾶν στείλῃς τὸν ἀπὸ ἐκδοσῶν.—ΝΙΚΟ-
ΛΑΟΝ ΜΠΑΛΛΑΝ. Τὸ περιοδικὸν δὲν ὀρίζει
ἀντιπροσώπων. Ὅτι εἶναι στείλῃς τὸν σὲν Γρα-
φεῖα Τύπου τῆς Κεντρικῆς.—ΘΑΝ. ΘΑΝ. Τὸ
ἀπὸ σου σὲν τὸν τίτλον «Τὸ ἐγκυκλίον» πολὺ
βαρὺ. Ἄν θέλετε ἐναγάρθῃς τὸ ἐκδοσῶν ὅτ'
δὲν σὰς εἶναι ἡ «ἐνδοχία» ἀπευθύνεται κατὰ
75% σὲν παιδιὰ καὶ σὲν νέους καὶ κατὰ
25% σὲν μεγάλους. Τηρήσει τὴν ἀνα-
λογία αὐτὴ καὶ σὲν ἀπὸ σου. Ὅτε νὰ μπορῇ
νὰ διαβασθῇ ἀπὸ τοὺς περισσότερους ἀναγνώ-
στες.—Θ. ΚΟΛΙΑΝ. Τὰ γράμματα σου μὰς
συγκίνησαν. Θὰ ἴπῃν καὶ δικὴ μὰς ἐκδο-
σῇ.—χαρὰ μεγάλη, ἂν ἐβρίσκαμε δημο-
σιεύσειν ὅλα σου στείλῃς. Ἀντιθέτως
κρίνομε μὴ μεγάλη ἐκδοσῇ, κ' ἀποδείξει δὲ
δημοσιεύσειν σὲν «ἐνδοχία» τὸν Νέων κομμάτι
δὲν ἀπολύτως καλὰ. Τὸ «Ἄγιο τὸ γῶμα πᾶν-
τες» κῶπος προηγουμένον.—Ἰσοὺ μὴ πε-
ρίοδος: «Ἦταν καὶ τότε σὲν σήμερον παραμονὴ
Χριστογενέων μὴ ἀλλοιωσθῇ μὴ, ἀπ' τὴν
λίγες τοὺς ἀπὸ τῆς μέρας, εἶχε τραβῆται τὸ
γῶμα, πᾶν τὰ ἐκδοσῶν τὸ χρόνον εἶχαν αὐ-
λακώσει τὸ πρὸς ποτὲ σου. Μὴ δὲν ἀπὸ τὸ χω-
ρίον. Προσπάθει ν' ἀπορρίπτῃς τὴν πολλὴν
δευτερεύουσαν πρότασιν: «ἀπ' τὴν λίγες τοὺς ἀ-
κρίβως μέρες» — σὲν τὰ ἐκδοσῶν(;) τοῦ
χρόνου εἶχαν ἀπὸ τῶν πρὸς ποτὲ σου. Θὰ
ἐκδοσῇς παρὰ κ' ἀρμονικὰ μόνον ὅταν
χρησιμοποιῇς μικρὰς προτάσεις. Ἐχωρήσει
προσφῶν σὲν κυριολεξία.—ΓΕΡ. ΤΡΑΥΛΟΝ.
Μὰς γράφεις: «Ἀγαπῶν ἡμετέραν δὲν ἔξῃς
μὴ πᾶν χαρὰ σὲν διαβάσει. Ἀγνοῦμεν περὶ
μὴν τὴν τριτὴν πᾶν ὁ κύριος Καθηγητὴς μὰς
μὰς μοιράζει τὰ τεύχη σου. Τὸ ἀπὸ σου
εἶναι καλὴ ἐργασία σὲν Κεραλληνίας διαδο-
σῇ σὲν κύκλῳ τῶν ἀναγνόντων τοῦ περιοδικοῦ
καὶ ἴπῃν γιὰ τὸν περιεχόμενον σου. Σωστὰ τὰ
λόγια τοῦ γῶμα χωρὶς. Γιὰ τὸ «ἐνδοχία» τῶν
Νέων γράφῃς μὰς τίποτε ἄλλο.—ΛΟΥΑΝΗΝ
ΑΡΓΥΡΙΟΥ. Ὁρατοῦ, ἀλλ' ἐκτενέας. Συν-
τόμευσέ το καὶ ἐκαστοῦ το. Νὰ μὴ καλὸν
ποιοῦσθαι ἀπὸ τὰ 1/2 μὴς σελίδας.—ΔΗΜ.
ΚΟΝΤΟΔΗΜΟΝ. Ἐδιαβάσει τὸ μακρότερον
γράμμα σου καὶ σὰς συγκαίρου γιὰ τὴν ὁ-
ραία ἐκδοὺ σου. Πρέπει νὰ εἶπῃς βέβαιον ὅτι
δοῦμα μὰς ἀποστέλλονται πρὸς δημοσίευσιν ὅτι
εἶναι σὲν πολλὴν προσφῶν κ' ἐκδοσῇ.
Δὲν εἶναι ὅμως δυνατόν, λόγω ὁλίκεως
χώρου καὶ χρόνου — κῶς ἐκδοσῶν παρὸν
μεγάλον δυκο συνεργασίας — ν' ἀπαντήσωμε
σ' ὅλους διεδοκίμους κῶντες κριτικῶν. Στε-
κτικὰ μὲ τὸ ποιημὰ σου, νομίζουμε δὲν πρέπει ν'
ἀλλάξῃς τὸν τελευταῖον στίχο: «Μὲ τὴν φωνὴν
τὴν ὁποῖα σου γλυκὰ θὰ τὴν χαίτῃ σου». Ὑ-
μνοῦς — ἐκδοσῇς, θαυμάζουμε μὴ γὰρ γιὰ
τὸν πολιτικὸν τῆς, τὴς φυσικῆς τῆς ὁμορφί-
ας, τοὺς ἥρωες τῆς κ.λ.π. πᾶν γράφῃς σὲν ποιημὰ
σου. Ὁ δὲ ἀποσπᾶμε ἀπὸ σου σὲν σὲν Ση-
μείωσε Σ69.—Γ. ΜΑΡΚΟΥΛΗΝ. Ὅχι ἐ-
πιστολὴ καὶ συνεργασία σὲν ἴδιο χαρτὶ.—
ΚΥΡ. ΔΟΥΡΑΜΑΝΗΝ. Ἐχετε ποιητικὸν τα-
λέντον καὶ πρέπει νὰ μελετήσῃς. Σὰς συ-
στοῦμε νὰ διαβάσῃς καλὸς «Ἑλλήνων ποιη-
τῶν καὶ ν' ἀναλύσῃς ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς στί-
χους τῶν. Τὸ ποιημὰ σου «Μετανοοῦσθαι» θέ-
λει γράμμα ὅτ' ἀρνήσῃ. Προσέξτε: ὁλοὶ
παρὸν κ' ἀνοίξῃ λαμπερῶς. Ὁ στίχος αὐτός
—καὶ οἱ οἱ ἄλλοι — φαίνεται σωστός. Κ' ὅ-
μως δὲν εἶναι. Λίγιστον μὴ ἀλλοιωθῇ: «ἐπὶ πάλι
παρὸν κ' ἀνοίξῃ λαμπερῶς. Εἶναι ἀμείλιχτος
(u-u).—ΝΤΟΡΑΝ ΑΡΤΕΛΑΡΗ. Ὑπεβλήθη
σὲν Ἐπιτροπῇ.—ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΝ. Στὸ
ποιημὰ «Ἀλλ' ἔξῃς ἔξῃς ἐπὶ σὲν σὲν Ση-
μείωσε Σ69. Χρησιμοποιῇς καὶ ὅλα ἐπι-
θετα, πᾶν νὰ εἶδων τὸν ἀνάλογον χαρακτηρι-
σμό. Τὰ ποιήματά σου ἔχουν τὸ πρῶτον τὸ στοι-
χεῖα Σ72 καὶ τὸ δεύτερον Σ73.—ΓΙΩΡΓΟΝ
ΚΑΡΑΪΣΤΑΚΗΝ. Γράφῃς σὲν ἀπὸ σου μὴ
πρὸς γιὰ νὰ ἐπιτύχῃς κατὰ καλῶς. Νὰ μερ-
κὸν στίχο ἀπὸ τὸ ποιημὰ σου ἐκδοσῇς.

Νέες Καρνατικές, σὰς κοίτῃ, περὶ τὰς
ἐν γραμμῇ ὁμορφί-
ας, μᾶλλον ἀπὸ τὸν ὅπου παρὰ
τῆς ζωῆς γενήσῃς, νέες «Ἑλλήνιδες».

Τὸ «Ἀποσπᾶμεν τραγούδι θὰ γίνῃ καλὸ, ἂν
ἔξῃς τὴν ὁποῖα νὰ τὸ δουλέψῃς περισσότερο.
—ΕΜΜ. ΓΑΓΑΝΗΝ. Ὅχι. δὲν ἐλάσθαι τὴν
ἐφημερίδα. Μπορεῖς νὰ τὴν στείλῃς. Θὰ τὴν δια-
βάσωμε μὴ ὁλοῦς ἐκδοσῇς. Τὸ ποιημὰ
σου εἶναι ὅσο καὶ ἡ χαρὰ ἀκατάλληλο γιὰ τὸ
«ἐνδοχία» τῶν Νέων.—ΕΛΛΗΝ. ΠΛΕΣΑ ἡ
ΚΟΚΚΙΝΙΩΤΟΥ. Ὅχι καὶ στίς δύο θέσεις τοῦ
χαρτιοῦ.—ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ, Μυτιληνῶν.
Μάθε ἀπὸ τώρα — πᾶν εἶσαι μικρὸς — νὰ
ὁλοῦς ἐκδοσῇς. Ἀρσὸ ἔχεις τὴν ἐπι-
θυμία νὰ εἶς τὸ πρῶτον ποιημὰ σου δημοσιεύ-
μεν, σοὺ κῶπος τὴν χάρι νὰ δημοσιεύσωμε
ἐν ἑνὶ τετράστιχο μόνον:

Τ' ἀπὸ τῆς τραγουδιόνης
χρυσὴ καὶ ἡμετέραν
καὶ τὰ ἀντικαταστήσει
μὴ ὁλοῦς πατριδοῦ.

Οἱ μεγαλύτεροι δὲ προσέχουν τὴν χαρμολόγην,
πᾶν ὁλοῦς σὲν τετράστιχο αὐτῶν.—ΓΑΛΛ-
ΖΙΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ. Γράφῃς μὰς τὸ πραγματικὸν
σου ὅπως καθαρό.—ΔΗΜ. ΠΑΓΙΑΤΗΝ. Μα-
κροκαλὴ καὶ δυσνόητον. Συναγάρθῃς τὸ σὲ
3-4 τετράστιχα καὶ ἀπὸ σου. Σημείωσε
Σ79.—ΕΜΜ. ΠΑΠΑΔΟΓΙΩΡΓΟΥ. Τὰ ἴδια
ὅπως καὶ τὴν πρῶτην φορὰ. Δοκίμασε νὰ γρά-
ψῃς κατὰ ἄλλο.—Ν. ΛΟΥΡΙΩΤΗΝ. Ὑπεβλή-
θη σὲν Ἐπιτροπῇ.—ΑΠ. ΤΖΑΚΟΥΜΗΝ. Τὸ
ποιημὰ σου «Τὸ ἀπὸ τῆς αὐτοῦς ὁλοῦς
σὲν Ἐπιτροπῇ.—ΓΕΡΑΣ. ΜΟΥΡΕΛΛΑ-
ΤΟΝ. Δημοσιεύουμε ἐν ἑνὶ ἀπὸ τὰ ποιή-
ματά σου, μὰς ἐκδοσῇς, εἶναι ἡ ὁλοῦς σου:

Εἶσαι πολὺ μεγάλη ἡμετέραν καὶ τῶν
ἐκδοσῇς τῆς «Ἑλλάδος ἀπ' τὴν καταστροφῇ.
Ἀλλοῖμονο σὲν ἔξῃς ἂν δὲν ἴπῃν ἐκδοσῇς
ὁ Μῆγας Βασιλεὺς μὰς κ' ὁ Μῆγας Ἀρχηγός.

Ἐπὶ σὲν τὴν ὁποῖα μὴ χέρια σιθάρῃ
καὶ τὴν Πατρίδα θάνατον ἀπ' τὴν κακοκαρία.
Εὐχαριστήσῃς τώρα: Τὴν ἄλλη φορὰ μὰς νὰ
μὰς στείλῃς κατὰ καλογραμμένο. Σὲ συγκαί-
ρου γιὰ τὴν δρᾶν σου εἶσαι γράμμεν ὅτι ὁ
ΜΑΜΑΛΑΝΗΝ. Τὸ γράμμα σου γράμμεν ὅτι ὁ
ραία καὶ σωστὴ δημοτικὴ ὁλοῦς δὲν τὴν «Ἑλλή-
νιστοῦσα.—ἄλλο λίγο, ἄλλο πολὺ.—ἔγραψα
κ' ἐγὼ ἕνα ποιημὰ γιὰ τὸ Μεγάλο μὰς
Πατέρα κ.λ.π.» Ἀλλὰ τὸ ποιημὰ σου!

Ἡ Βασιλεῖσα λαμβάνει
ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν τῆς,
δοῦς τὴν δικήν σου βράντι
ἀπὸ τῶν τῶν λαόν τῆς.

Ὁραία ἡ ἴδια τὸ ποιημὰ σου, δοκίμασε νὰ
τὸ ἐναγάρθῃς σὲν ἀπὸ σου γλώσσα. Ση-
μείωσε Σ81.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Μ. Κ. ΓΕΡΑΚΗ. Ἀργοστόλιον. Δὲν παρο-
σάκου ἐκδοσῇς.—ΣΩΤ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟ-
ΠΟΥΛΟΝ. Πυρᾶν. Θὰ δημοσιεύσωμε, μερικὰ.
—Γ. ΜΑΥΡΙΔΗΝ. Πάτρας. Μῆτος οἱ ἀ-
σκήσεις σου. Νὰ γράψῃς ἀπὸ τὴν μὴ σου
χαρτιοῦ.—Γ. ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑ. Πειραιᾶ. Ἀ-
πορρίπτεται.—ΙΩ. ΚΑΦΕΤΑΚΗΝ. Ἐνταῦ-
θα. Σωστὸς οἱ λόγους. Ὁ ἀπὸ σου καὶ ὁ
δοκίμης τῶν συλλογῶν ἐκδοσῇς.—Χ.
ΧΡΥΣΑΝΘΟΝ. Θεσσαλονίκην. Ἐκδοσῇς.—
Μ. Κ. ΚΟΡΜΑΝ. Μαλινιάδ. Ἀπορρίπτεται.
Τὸ σταυροῦς ἔχει πολλὰ μαύρα.—Σ. Ι.
ΜΑΓΟΝ. Πάτρας. Ἀπορρίπτεται. Νὰ γράψῃς
ἀπὸ τὴν μὴ σου χαρτιοῦ.—Γ. ΚΑΠΑ-
ΚΟΝ. Ἐλθέτω ἡ συλλογὴ τῶν σταυροῦς
καὶ τῶν ἀσκήσεων σου.—ΓΕΡ. ΦΩΜΙΔΗΝ.
Ἐνταῦθα. Ἐκδοσῇς τὸ σταυροῦς.—Β.
Γ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ. Δὲν παροσάκου ἐκδο-
σῇς.—Ι. Β. ΠΡΙΘΤΗΝ. Κορινθίαν. Ἀπορ-
ρίπτεται.—Μ. Α. ΒΡΕΤΤΑ. Καλλισόλιν.
Μεγάλο τὸ σταυροῦς σου. Ἀπορρίπτεται.—
Π. Γ. ΜΕΓΑΝ. Παραμυθίαν. Ἀπορρίπτεται.
—Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΙΔΗΝ. Θεσσαλονίκην. Ἀ-
πορρίπτεται. Ἐκδοσῇς οἱ ἀπὸ σου ἀπο-
σπᾶμε ἀπὸ 2 καὶ 3 γράμματα. Τὰ σταυροῦς
ἐκδοσῇς δὲν πρέπει νὰ γινώσκωνται σὲ ἄλ-
λα μικρότερα.—Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΝ. Πει-
ραιᾶ. Σὰς ἐκδοσῇς γιὰ τὴν συνεργασίαν
καὶ τὰ καλὰ σου λόγια.—Ν. Ν. ΔΑΡΒΙ-
ΝΟΝ. Ἐνταῦθα. Ἐκδοσῇς, ἐκδοσῇς τὸ σταυ-
ροῦς (νὰ ἀποσπᾶμε τὴν ἐκδοσῇς ἀπὸ σου
Ρ17).—Ε. ΣΤΕΚΚΗΝ. Μανδουλάδ. Ἀ-
κατάλληλ' ἡ φωτογραφία. Τὰ σταυροῦς καλὰ,
ἀλλὰ δὲν δημοσιεύσωμε.—Π. Ε. ΚΙΟΥΣΟ-
ΠΟΥΛΟΝ. Ἀμφοσῶν. Θὰ δημοσιεύσῃς ἕνα
σταυροῦς σου.—Γ. ΤΣΙΤΣΙΜΠΙΚΟΝ. Πει-
θαίον. Νὰ στείλῃς μικρότερα σταυροῦς.
—Χ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Βόλον. Ἀπορρί-
πτεται.—Λ. ΧΟΥΣΙΑΔΗΝ. Ἐκδοσῇς ἕνα
σταυροῦς καὶ τὸ δικαίωτον.—Ι. ΠΟΛΛΑ-
ΚΗΝ. Ἡράκλειον. Θὰ δημοσιεύσωμε μερικὰ.
—ΙΣΜΗΝΗΝ Ν. ΚΑΡΑΜΑΝΟΥ. Τολμῶν.
Σωστὸς οἱ λόγους. Στείλετε διὰ σου ἀπὸ σου.
—Σ. ΠΑΝΤΑΖΗΝ. Ἄργος. Ἀπορρίπτεται.

